

MICHAL EGER
EGIHO MILÝ DENÍČEK

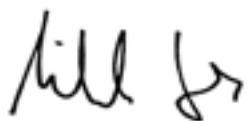
NA VYDÁNÍ KNIHY PŘISPĚLI

Adler Vlastimír
Binarová Tereza
Bobková Zdena
Bočková Ludmila
Čaklová Karolína
Čumpelík David
Dobrovolný Martin
Drahorád Tadeáš
Dufala Marcel
Dulava Vladimír
Dušková Jana
Fišer Tomáš
Fridrich Jakub
Gahler Martin
Groulík Lukáš
Hammer Jakub
Heide Marcel
Heinrichová Petra
Hlaváček Jan
Hložánková Martina
Houska Tomáš
Hušek Martin
Charvátová Petra
Chuchút Michal
Janková Alena
Jelínek Marek
Kafka Michael

Kaláb Michal
Kazda Robert
Kazdová Radka
Klementa David
Koldovská Jitka
Komárek Petr
Košťálová Pavla
Králová Dagmar
Kraus Petr
Kubátová Šárka
Kučerová Veronika
Kundrát Tomáš
Kupka Petr
Kurečková Veronika
Lichner Ladislav
Lošťák Viktor
Lužnický Jiří
Málek Kamil
Masařík Michal
Matýsek Zbyněk
Mičková Veronika
Mitrenga Jan
Nejedlo Ondřej
Novák Vít
Nováková Kateřina
Papoušek Ivo
Pavelek Mirek

Pospíšil Pavel
Provaz Marek
Rybářová Eva
Sedláčková Miriam
Schlegel David
Skřivánek Roman
Slavík Michal
Smilková Ladka
Stehlíková Jaroslava
Svoboda Petr
Ševčíková Zdenka
Šimová Iveta
Tkaný Bedřich
Tokarčík Peter
Urbanovský Petr
Václavková Věra
Vaňurová Alžběta
Vašíček Jaromír
Vávra Jiří
Velinský Jiří
Vlček Tomáš
Vohradská Dagmar
Vyoralová Jana
Wagner Richard
Wallezký Barbora
Zugárková Dagmar

DĚKUJI!

MICHAL EGER

Editor: Igor Indruch
Obálka, spolupráce: Viktor Lošťák
Vydala nakladatelství A VIRTU RESEARCH & TECHNOLOGIES s.r.o.
a Nakladatelství Igor Indruch
v edici Everlife-deníky, memoáry, biografie
© Text, foto Michal Eger, 2020
Všechna práva vyhrazena
ISBN 978-80-907759-5-4

EGIHO MILÝ DENÍČEK

DRAZÍ ČTENÁŘOVÉ,

tedy pokud za drahé čtenáře lze považovat osoby, které jsou schopny zabývat se takovýmto typem knihy, říkáte si, že to se tady zase dějou věci? Jo, dějou.

Tak bych k tomu měl na úvod něco povědět...

Mimochodem – to slovní spojení „dějou věci“ si velice dobře zapamatujte, protože na něm je celá tahle letoletá estráda, docházející momentálně až do tohoto bodu, založená.

Osobní deníček si zkoušel psát snad každé někdy v dětství, pionýrský nebo skautský deník, cancáky na čundrech, teď při úklidu tady lovím i offline relikvie, krása – deník z tábora z páté nebo sedmé třídy.

No a pak jsem se seznámil – stylově na tehdejší Xchatu – s Ťapinkou, tehdejší přítulkyň, dnešní manželkou, včil je to pár dní přes dvacet let. Na cestách jsme si psali deníky cestovní – jeden blok, dvě barevné propisky, pomlouvali jsme se navzájem, co kdo za den zpackal.

Bod zlomu: Třítýdenní cesta Pobaltím. Estonsko a město Kunda. Kdo nejel do Kundy na nákladním vlaku, neví, co je cestování. Tady jsme se rozhodli deník přepsat na jednoduchý web a naskenovat k němu fotky, aby se mohli pokochat Ťapouši, tzn. rodiče od Ťapinky, kteřížto daleko bydlí a my tam v dohledné době neměli cestu. Protože na tomhle čundru se děly věci.

A druhý den jsem si uvědomil, že se mi vlastně dějou věci i doma. Nebo jinde. Všude. Každý den. Dovezli jsme si z Litvy obrázek, na který ale bylo potřeba dva hřebíčky na pověšení? Bylo mi kladeno na srdce, abych donesl dva hřebíčky? Donesl jsem dva hřebíčky? Co myslíte, bylo to dobře?

Napsal jsem si to, jako první veřejný zápisek milého deníčku. A rozhodl se, že po omezenou dobu si každý den sednu a vyberu historku dne.

Odbočka: Proč to pořád tituluju „milý deníček“? Protože to bylo o několik let dříve, než do ČR někdo zavlekl termíny „weblog“ nebo „blog“. I si pamatuju, jak u oběda v jedné takové špinavé oblíbené hospodě jsem v odborném IT tisku četl o převratných typech dokumentů nazývaných weblog či prostě blog, přičemž si říkám: „He, to je jak můj deníček.“ Vždyť já to mám v deníčku: bylo to o jedenáct měsíců později. Dokonce jsem pak vyhrožoval fyzickým násilím těm, kteří si dovolili vyjádřit se o mém milém deníčku jako o blogu.

Tak jsem psal. A oni to četli kamarádi. A někdo to občas našel náhodou. A někdo z kamarádů nebo náhodných nálezců řekl nebo napsal někomu dalšímu, aby si taky počel. Kdesi to bylo zalistované v katalogu na vyhledávači nebo počítaadle přístupů. To taky navedlo čtenáře sem tam nějakého.

A pak už si začnete všimát, že nejenom, že se vám dějou věci, ale že se vám dějou další věci, protože jste o těch prvních napsali. Že do vás někdo nějak rýpne a vás to motivuje k nějaké činnosti, ze které vyplyne zase další událost. Že vás zničehonic napadne jít si v noci vyfotit odpadkový koš, jak sní svůj sen na rohu ulice. Nebo chodíte hodinu po sídlišti, abyste našli jedinou louži vody, kterou vyjádříte soucit s Prahou právě se topící v záplavách. Že na to konto přijede z té Prahy kamarádka a udělá vám tady čundrcountryshow na víkend, pak vás proklíná, že na fotkách ze ZOO vypadá jako čarodějnice (jako opice vypadá na všech jiných, tak co?), zamiluje si slovo „šalinkarta“ a roznáší ještě roky drby, jak váš poblblý čokl našel chciplou veverku a sežral ji.

Chabý?

Tak si představte, že se vrátíte z vejletu po Ukrajině o pár dní dřív, srpen, si říkáte: „Potřebuju nějakou typicky letní činnost, zbytek dovolené,“ slyšíte z rádia upoutávku na typicky letní činnost: přípravné utkání v ledním hokeji. Zajdete se podívat, jak váš klub tenkrát v troskách dokáže prohrát s Klagenfurtem. Ale uděláte si tam z hlediště pár prachmizerných fotek kompaktem, dáte je někam na web a napíšete fanouškům na fórum, že kdyby se přece jen chtěli podívat, ať se mrknou.

A pak se dějou věci, když za šest, sedm, osm let najednou koukáte, protože fotíte mistrovství světa. A ještě příští rok jste mezi sedmi osmi reportéry v šatně toho stejného domácího klubu, kde po vás lijí šampaňské po zisku extraligového titulu a vy chráníte foťák za zraněným obráncem s křikem: „Honzíčku, krej mě.“

Někteří lidi vás za zmínku – často drsný rýpanec – v deníčku nenávidí až do morku kostí. Rok, dva. Drby roznáší. Pak jim ale pracovně s něčím pomůžete, protože je to vaše povinnost, ale oni to berou zcela jinak – že asi nebudete takovej hajzl. Začnou zmínky vyhledávat až provokovat. A když se dostanete do úzkých, tak jsou mezi prvníma, kdo vám vynáší důvěrné informace o piklech, které se kuji proti vám.

Deníček je použit při soudním líčení jako důkazní materiál (zamítnutý), když se usvědčená defraudantka ohání tím, že jedna z vašich smyšlených literárních postav je ve skutečnosti ona, vaše zlodějská nadřizená, a vy ji v deníčku označujete jako Pyjavici.

V kempech na vodě vás zdraví zcela neznámí lidi: „Ahoj Egi, ty mne sice neznáš, ale já čtu tvůj deníček...“. Džery kdesi z druhého konce republiky, případně je to kamarád od jiného deníčkáře, se kterým se znáte, pročez má ten kempovej přesah až do vašeho.

Když jdete na pohovor, pohovořující paní se zdrží, kolem v třitisícové firmě jde další takovej maník: „Ahoj Egi, ty mne sice neznáš...“ ale kvůli této náhodě a kvůli mým sebechvalným napůl smyšleným historkám nazná, že bych měl být vlastně o pozici výše v jeho týmu, jakž to taky dopadne. Dějou se věci. (Následně zjistíte, že v některých částech firmy máte čtenářů celý česky a slovensky mluvící části týmů.)

Později, bohužel, už mne ty dějící se věci zahltily tak, že jsem dezertoval na sociální sítě, na tvorbu deníčku, který jsem plácal celou dobu poctivě v jakémsi textovém a HTML editoru, už jsem neměl prostor. Ale pokračuju v metodě občasných zápisků v onom duchu dodneška.

Že bych ty kecy měl vydat knižně, to slýchám někde od prvních měsíců existence deníčku původního. Jo, jasný. Vostuda, práce s tím a tak. Já budu vydávat něco knižně, jakkoli jsem jinak knihomol a podobné výstřelky od jiných – mnohem lepších – autorů si čile kupuju. Tak když jsou ti lepší a mají na to čas a náladu, proč já, no ne? Kupte si pět nebo osm balíků papírů, dejte si tlačítko „Print“, kroužkový vazby a máte hned půl knihovničky.

Jenže ... Jenže teď se sešla parta lidí, kteří naznali, že dvacet let by bylo moc, že do mne hučí nějakých osmnáct, že teď už je to vlastně historický materiál a oni to udělají za mne. Nebo aspoň tu černou práci. Finance, příprava, tisk. Jestli aspoň s tímhle budu souhlasit. Pomůžu se směřováním, výběrem, samozřejmě krácením a vyhazováním hlušiny, ano, i tu mám, a ne málo. A uvidíme.

A víte co?

Já to už říkal. Dějou se věci, tak se holt asi maj dít.

U pátýho dílu si pak provedeme malej debriefing.

Egi

2002

ÚTERÝ 6. SRPNA 2002

Včera jsme se vrátili z dovolené v Pobaltí, dneska jsme se váleli a regenerovali z toho „od-počinku“. Po obědě jsem se zmobilizoval a vyrazil do města koupit si šalinkartu a nechat si ostříhat měsíční porost na tváři.

Z Litvy jsme si dovezli malý křčovitý obrázek v dřevěném rámečku. Byl tak levný, že ani nemá úchyt, skutečně jenom suvenýr. Ďapinka usoudila, že mám málo úkolů, že bych mohl cestou koupit dva malé hřebíčky, které by se fukly do dřevěného rámečku, na ně se přivázal špagátek a pak se to celý pověsilo. A abych to neměl tak jednoduchý, tak mám někde koupit cestou odflekovací přípravek Vanish a psům konzervu. To si prý snad budu pamatovat. Tři věci – hřebíčky, Vanish a konzervu. Ani jsem neprotestoval, že mají-li být hřebíčky dva, jsou to věci celkem čtyři.

Ve městě jsem zašel do normálního železářství, kde na rozdíl od supermarketu neprodávají hřebíčky v krabičkách po logických počtech jako třeba dvacet tři kusů, ale normálně na váhu.

Prodáváči povídám, že bych potřeboval úplně malinkatý hřebíčky, ten zalovil v regálu a vytáhl bedničku skutečně ideálních malinkatých hřebíčků, lopatku a ptal se, kolik jich potřebuju. Já na to, že bych potřeboval dva. Schoval lopatičku, vzal dva hřebíčky, dal mi je do ruky a povídá: „Prosím, tady je máte.“ Já na to, co jsem dlužen? A on mávl rukou, že to nemá jak spočítat a že to mám jako dárek. Velice jsem mu poděkoval, hřebíčky zabalil do cizího paragonu, který jsem našel v košíku a šel.

Na Lesné jsem šel do obchodu (tentokrát už toho supermarketu) pro zbytek a jen tak mimochodem mě napadlo, co budem jíst my? Zavola jsem Ďap a dohodli jsme se, že koupím něco do toustů a pochopitelně Vanish a psí konzervu.

Jenže jsem cestou vzal ještě brambory, párky, rajčata, syrečky, oplatky a psí konzervy pro jistotu dvě, to vše jsou věci, kterých není nikdy dost.

Když jsem se vrátil s plnou taškou, hned jsem dostal sprdng, co to vleču, že jsem měl koupit jen Vanish, psí konzervu, salám a sýr do toustů.

„A hlavně, hřebíčky máš?“

„Mám.“

„Kdes je koupil?“

„Nikde.“

„Tak kdes je vzal?“

„V obchodě.“

„Tos je jako dostal?“

„Jo, cos čekala? Dva hřebíčky nemám jak zaplatit.“ (To jsem hezky dělal machra)

„Že tys přinesl fakt jenom ty dva?“

No, a pak se vyznejte v ženských požadavcích.

ÚTERÝ 13. SRPNA 2002 DEN VE ZNAMENÍ VODY

Večer a nad ránem poprchalo. Když jsem šel venčit psy a posléze (ač se zpožděním) do práce, fest přšlo (nebýt to psaný projev, jenž by měl vykazovat jistou formu, skoro bych řekl, že „chcalo“).

Dokonce jsem si musel půjčit Ďapinčin deštník, vypadal jsem s ním jako pucejř, ale bylo pod ním sucho. Ďapinčin deštník jsem si mohl půjčit, protože Ďapinka odjela. Do Plzně. Je jí tam fajn, ona má tak ráda tu vodu přece.

Vladěna z Prahy posílala zprávu, že nepracují, anžto je povodeň, Petra z Prahy volala, že se o víkendu nestaví, anžto je povodeň.

Dlouho jsem prakticky neviděl televizi. Až dneska v hospodě u oběda. Ukazovali tam non-stop jak prší – taky nonstop.

Domů jsem přišel brzo, vzal jsem si nějakou práci na večer. Na dveřích bylo oznámení, že dneska půl dne nepoteče voda, teda jenom teplá. No to je drama.

S tou televizí jsem si řekl, že to napravím. Zločinná česká televize místo Simpsonů zařadila povodeň.

Večer mi začly docházet na telefon zprávy typu: „Pořádně si utěsněte odtoky dřezů, van a umývadel, očekává se, že kolem půlnoci by z nich mohli začít vylézat Pražáci.“

Večer jsem si musel umýt hlavu, přemýšlel jsem, jestli by nestačilo naplácat si na ni šampon a vylézt před barák.

O půlnoci se ozval Bobeš, že žije, kdyby mě to zajímalo. Nezájímalo, kdo roste pro šibenici, ten se neutopí. Jeho notebook asi roste pro šibenici taky, protože se taky neutopil. To však neznámá, že ho má Bobeš. Notebook je v práci v Karlíně, tam se nesmí, anžto je povodeň. Bobeš žije, ale blbě, poněvadž nemá notebook. A to dělal frajera, že mě s psaním deníku dohóní a předhóní jak Ameriku. Hehehe. Bobeš bejt zase vtipná hoch, unga unga :o)

A já teď sežral balíček oplatek (pro mimobrněnské – balíček oplatek) a mám sucho v hubě. Paradox, ne?

STŘEDA 14. SRPNA 2002

Ráno jsem zaspal jenom trochu. Prima.

Pak jsem pracoval.

Pracovat znamená i spolupracovat. S někým se dá spolupracovat. S někým nedá. Někdo má a někdo nemá. Irelevantní.

V poledne mi mamina vyvenčila psy. Ďapinka setrvává v Plzni. Skoro plave. To ona ráda. Mimochodem, taky vám v hodinách dějepisu ve škole rvali do hlavy, jaci byli ti Slované koumáci, že se usadili v nížinách u řek? On ten prafotr Čech nebyl žádný vořežavátko, věděl, proč se drápe na ten kopec. Škoda, že ho pak zglgali medovinou a skutáleli dolů. No, teď to mají.

Na večer jsme se domluvili na spicha s Mišem a Káčou. Ideální. Ale protože psiska nechci nechávat dlouho samotné, přece jen jim svědčí smečka, dohodli jsme se, že návštěvu spácháme u nás. Proto je třeba koupit nějaký proviant, něco k jídlu, něco k pití, vyrobít chlebečky obložené, maličkosti. Cestou z práce jsem se stavil nejřívě na nákup služební – média na přenosy dat, pak rovnou do Billy na Lesné na nákup oněch zmiňovaných surovin. Zrovna tam měli vyvěšenou cedulku, že hledají pokladní a nějakou druhou tam právě lepili. Pak, že je nezaměstnanost nějak kritická. Dokonce jsem uvažoval, jestli by mi tam nebylo líp, sedět za kasou a dělat „píp, píp, píp“ (teda ne já, ale ta kasa). Nákup – limonáda, rohlíky, vecka, rybičky, meloun, oplatky a spol.

U salámů dělá známý, syn od bývalé kolegyně. Občas prohodíme pár slov, někdy bude potřebovat něco s počítačem. Stejně tak dneska, líčil jsem mu, kdo mě zase kde namíchl, mohl se smíchy potřhat nad některými výroky některých lidí v mém okolí. Ale to je také irelevantní.

Nabral jsem si hezky plnej vozejk a k pokladně. To jsem měl ještě tašku přes rameno a dvě igelitky krámů ve vozejku. Ještě si dělám psinu, ukazuju pokladní tašky a směju se, že fotky z Estonska ani přepisovatelná Céděčka tam nemají, tudíž jsem to nečmajznul. Pokladní mi hlásí cenu, něco kolem 217,- Kč. Podávám jí kartu. A v tu chvíli mě smích přešel. Karty prý dneska neberou, jsou přece záplavy, systém nefunguje, mohl jsem si to přčíst na dveřích. Na té cedulce, kterou tam právě vylepovali. Nemělo smysl argumentovat, že když u cedulky stojí dva lidé, blbě se čte. Stejně tak chápu, že ačkoli povodně jsou v Praze, systém nefunguje v Brně, o tom něco vím a obojí by byly plané tlachy. Situaci je třeba řešit.

Slečna pokladní měla nejjednodušší variantu řešení ihned po ruce. Prostě to všechno musí stornovat. Ale to ne, nic se stornovávat nebude, co kdyby si dala pauzu, venku je bankomat, vyzvednu si hotovost a je to. Viděl jsem, že funguje. Řešení by to bylo ideální, kdyby bankomat přijímal karty „Visa Electron“. To je snad jediný, co je nebere (a nebo byl taky nějak na hlavu, byl jsem u něj poprvé).

Další postup mě napadl stejně operativně. Naproti je budova, v ní firma, kde jsem dělal, servisáci tam věčně tvrdnou do večera. Určitě se najde spřízněná duše, která mi půjčí dvě kila. No, zjevně taky ne. Na servisu ani noha, trůnil tam jenom jeden z Petřů, ten se prý dnes zadlužil o čtyři koruny i v hospodě u oběda, a Standa, který prohrabal kapsy a stůl a nabídl mi asi stopadesát korun, žel ve stravenkách. Ohromné, těch mám taky plnou peněženku, v Bille je neberou. No poslední, co mě napadlo, zeptat se toho Honzy u uzenin. Jelikož slečna už vykazovala známky nervozity, nechal jsem si u ní i pracovní tašku a proběhl mezi regály, domluvil se a výýýýýýbourně, zachráněno. On dodal dvě stovky, já dvacet korun, situace zachráněna, zítra mu to příjdu vrátit. Rychle sebrat nákup a domů.

Štěstí, že ti dva měli půl hodinky zpoždění, stihl jsem i ty chlebečky připravit. Sedíme, popijme kafe, dlabem. Ukazujem si navzájem fotky, psi do toho spokojeně dělají blbiny. Kouřím, kouřím, došly cigáry. Nejbližší jsou v tašce. V pracovní tašce. Kam jsem ji dal? Táhle jsou ta CD, tamhle album s fotkami, s nákupem jsem šel do kuchyně, převléct se do ložnice, přece ji někde nezatáhly hyeny?

Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky už mám jasno. Taška je v Big Bille, doufám, taktéž doufám, že ji pokladní dala někam na bezpečné místo. No, ráno musím na Magorát, tak to vezmu přes Billu. Otvírají snad brzo. Ach jo, a pak, že se všechno zajímavé děje v Práglu a Cajzlovsku a že v Brně je teď nuda.

ČTVRTEK 15. SRPNA 2002

Ráno jsem vstal, vyvenčil šakaly a říkám si, jak je to všechno skvěle zorganizovaný. Vyzvednu si tašku a povalím na ten Magorát. Akorát. V práci se nikdo moc divit nebude, ví, že jdu na Magorát, výjimečně jsem si to i dopředu napsal.

Taška byla, paní v kanceláři provedla jednoduchou verifikaci, je-li skutečně moje, zkontrolovala, jestli taška obsahuje to, co by dle mých slov obsahovat měla, a tašku mi předala s chápavými slovy, že se to stane (a s výrazem v očích jako „blbečku...“).

Díky tomu mi ujela jedna nebo dvě šaliny. Ale vždyť času dost. Mám tam být do devíti. Klídek.

To jsem netušil, jak krásné překvapko mi opět připraví zločinná firma DPMB (správně „Dopravní Podnik Města Brna“, pro ty, kteří hádali, že jde o „Debilové, Potroblenci, Magoři a Budížkníchemu“, lze si tu zkratku přeložit i tak.

Šalina jela. Včas. Daleko. Dost daleko. Ale ne zas tak dost daleko. Zkolabovala na začátku ulice (hodně dlouhé ulice) Cejl. A tím zablokovala zbytek dopravy.

Než jsem došel pěšky na Malos alias Malinovského náměstí, bylo 9:10. Prima. Teď jdu spát a ráno jdu opět na Magorát.

STŘEDA 21. SRPNA 2002

V pondělí po mně zatoužil jeden Malej Šéf, Kokeš. Že prej se mu něco někde událo, ono to, chudáčkovi malýmu se zobrazuje v prohlížeči jakási ouplně blbá stránka hned ze startu. Nešpekuloval jsem, přenastavil a řekl mu, že to erotický servery vobčas dělaj, že jsou to svině jakýsi a když už si prohlíží porno, tak ať aspoň nekliká nikde „Yes“, páč to není votázka, jestli si nechce vrznout, ale obvykle jestli chce něco dodrbat v systému. Prej nic neklikal. Hmmm, to mu tak žeru.

A dneska musím na něco hrabrnout do statistik z proxyny, jenom tak mimochodem hodím vočko, kde to ten Kokeš šmátral a ejhle ho, lumpíka. Výpis jenom toho, co obsahovalo řetězec „XXX“ byl na stránku formátu A4. Vo palici mu to vomlátím, dědkovi chlípnému prolhanýmu.

Hned první vodkaz mi přišel nějak mimo, jo, prej www.magma.cz, že nějak nemám ánung, co by to mohlo být pro státní správu, jediňě, že si z nás vláda dělá pěkný kozy nebo že je to tady už definitivně v píši. No hergot s ním, a to je tak furt, voni si ze mně snad dělaj srandu, nebo co? Jedna mně tvrdí, že počítač pro přenos dat zapíná a já vidím, že nezapíná, druhej mi kdáká rovnou do telefonu, že hledá něco v obchodním rejstříku a já vidím cosi jako „SexyGirls“. To by mně teda strašně zajímalo, co dohledal. Bohužel mi to už nepoví, anžto byl mezitím vyhodnocen jako nejslabší a dostal padáka. Ale tento mně fakt nadzvedl. No, je kdesi v luftě, ale jenom ať se hezky vrátí, bude trestání chlípnejch Kokešů.

PONDĚLÍ 26. SRPNA 2002

Pracovní den, pro někoho třeba nudný a šedivý. Ne tak pro mne. Jak já bych jeden takový ocenil. Nainstalovat jednu mašinu, Outlook mi tvrdil, že když mám v „Doručené poště“ přes 1500 zpráv, že bych s tím měl něco dělat (a já jak ten blb dělal), jelikož jsem si už neměl kam postavit hrnek s kafem, i jsem trochu uklidil. A spousta spousta drobností.

Ovšem nebyli by to kolegové, kdyby se aspoň trochu nepokusili mi to zpestřit. Asi takhle, vždycky jsem myslel, že ve výmluvách a přiblíblejch otázkách je mistr světa Petarda. Na pokyn: „Prosím tě, zajdi na odbor ABC a zapoj tam tu novou tiskárnu.“ Na to se dokázal zeptat:

1. Jestli má jít na odbor ABC?
2. Jakou tiskárnu?
3. Co s ní?
4. Aha, zapojit. Kam?
5. Kdy?
6. Nemohlo by to počkat?

Těžce mi tím připomínal jednu kapitolu z Jirotkova Saturnina, jak Saturnin posílá Milouše sbírat červy. Dokonce jsem si dal tu práci, našel na webu celého Saturnina, danou kapitolu mu vytiskl velkým písmem, ať si to, než vtevře hubu, pro jistotu vzdycky přečte a pokusí se zbytečné otázky eliminovat. Stejně mi to bylo platný jak praseti rifle. No a zpět ke dnešku. Chtěl jsem využít toho, že Fišle je v čudeli, a podloudně jí překopat část firemního webu. Ne, že by na tom bylo něco špatnýho, ale dycky má keců jak vopice, z hlubších změn neudělá nic, jenom furt stresuje a držkuje. Má udržovat několik částí, když jí to nachystám stylem „Piš vocamcaď pocamcaď“, piše, leč tím rozvrtá celý formátování, pak tvrdí, že to ono samo a já to stejně musím spravovat. Radši si systémový změny udělám sám. Je to taková blbárna, musí tam být úprava a srandičky, vopičky, vobrázky a takový ty sračičky, když je to pro veřejnost, navíc to musí mít aspoň přibližně hlavu, patu, jiný orgány a aspoň jakejs takejs systém. Zkrátka dospěl jsem do stádia, že jsem tam potřeboval vložit dokument XYZ.

Zjistil jsem, že to má pod palcem naše drahá FanFan, tak jí volám: „Potřeboval bych dokument XYZ poslat mailem“. Ještě jsem poprosil a chystal se poděkovat, že jako hotovo a budu čekat na mail, jenže FanFan překvapila a v počtu blbejch dotazů hravě trumfla Jariska:

- 1) „Jakej rozpis?“
(*povídám dokument XYZ*)
- 2) „Kde ho mám vzít?“
(*no dělala jste ho, tak ho někde máte, snad aspoň tušíte, kde*)
- 3) „Na co to chcete?“
(*je to potřeba dát na web*)
- 4) „Mám vám to vytisknout a donést?“
(*jak zas vytisknout a donést? říkám poslat mailem*)
- 5) „Aha, vy to chcete v počítači?“
(*zkuste to dostat z varné konvice, ale mám pocit, že to nepůjde*)
- 6) „Ale já to mám v Excelu, to vám nevdá?“
(*to je mi fuk, já si s tím poradím, jenom ať to jak blbec nemusím přepisovat*)
- 7) „Takže vám to mám jako poslat mailem?“
(*jo, když říkáte poslat mailem, myslím tím poslat mailem*)
- 8) „Jak se to dělá?“
(*to už si děláte srandu, ne? tak tam dejte hlavy dohromady, to zvládnete*)
- 9) „Kdy to potřebujete?“
(*to vám nezabere víc jak minutu, takže hned, pokud vám nehoří kancel*)
- 10) „Nemohlo by to počkat?“
(*nemohlo, musí to být večer na webu*)

Fakt bomba. Deset, lidi, deset! Nakonec mi to přišlo během asi čtvrt hodiny, a to ještě půlka mohla být tím, že mám dlouhý interval na zjišťování nové pošty. FanFan zabrala a poslala. Jenže co poslala? Já těm lidem za několik let nevysvětlím, že znak „I“ (ať už je to velké „I“ nebo malé „el“) je sice podobnej jedničce, když se to vytiskne, tak to jako jednička vypadá, ale jednička to holt není. Stejně tak písmeno „O“ je pro počítač něco jiného než nula. Jestli mi tam napíše desátého října jako „IO.IO.“ (jojo), je mi to na howgh, páč si toho aspoň půlku stejně musím přepsat. Ale dobrá, snahu měla.

No a takhle to mám furt.

PONDĚLÍ 9. ZÁŘÍ 2002

V práci byla kupodivu práce. Hned od rána. Nejdřív mě zahaltovala šéfová, ani moc neprskala, že už v pondělí se šinu vo čtvrt na devět, to je asi víceméně v normě (je to více v normě než méně). Ale prej že DrDol a její parta chtěly tisknout jakýsi štítky lepicí, čtyřicet tisíc, a nemůžou, že jsem jim s tím nepomohl. Řekl jsem jí, že vím, že DrDol a její parta chtěly tisknout jakýsi štítky lepicí, také jsem jim řekl, ať si je koupí, seženou si poskoka kterej bude myší klovat do ikonky „Tisk“, já jim udělám šablonu a můžou si tisknout čtyřicet tisíc štítků.

Mezitím se přihlítila Jíťa, že jí zmrzl počítač a nejde restartovat. Prej, že má málo paměti. Jíťa není zas takový vořezávátko a o počítačích aspoň trochu ví, co mluví, tak jsem se šel podívat. No, bodejť by měl dost paměti, když mu shořela. Vybrabčil jsem jinou a vyměnil, ať může pracovat.

Ale v práci hned po chvíli druhý překvápko, stavil jsem se pro cosi za Čičou do kanclu, vona si tam šmudlala jakýsi cedule na volby a prej, že dělá mou práci. To mně zaujalo, jak k tomu asi došla? No prej se to musí udělat, to jsou jakýsi cedule, co mají být na volebních místnostech na dveřích, nějaké trubka zástupčí nebo jak se ta nablblá funkce jmenuje, si minule stěžoval, že jsou psané rukou a každá vypadá jinak a nejní to hezký. Odtušil jsem něco v tom smyslu, že na estetický citění zastupitelů se můžu krajc vajc, napsané to tam je, ale když už se to teda tiskne, jak probůh ta Čiča došla k tomu, že to dělá ZA MNE. No, prej jí to hodily na krk DrDol a její parta. Ještě jednou jsem zopakoval otázku, pro jistotu teda jestli to nedělá spíš za DrDol a její partu. No, vony to prej neumí. Aha, jsme doma, vony sou blbý, bojí se to přiznat a jít za mnou, protože moc dobře ví, že bych jim řekl, že sou blbí a vůbec všem bych řekl, že sou blbí a jenom Čiča je takový tele, že to vezme a udělá, aby ty jejich kecy a výmluvy nemusela poslouchat. Dobře jí tak. Popřál jsem jí příjemnou zábavu a šel si po svém.

Volala mi Pišta z podatelny, prej tam mám balíček. Já na to, že dík. A ať si pro něj přijdu. Já, že jo, potom, jak se mi bude chtít, to tam přece vydrží. No, asi vydrží, jestli to není bomba. Aspoň že to myslela jako fór, ta druhá, Dráha, ta loni myslela naprosto vážně, že tam má v divně obálce antrax. A nemohl jsem jí vysvětlit, že skutečně Usáma bin Ládín má naprosto jiný starosti, než hubit Dráhu na podatelně našeho slovního úřadu. A ten dnešní balíček? To se záhy vysvětlilo. Axik mi na srazu Kvítekova slíbil poslat jako dárek originální prvorepublikové vojenské opasek s přezkou se lvíčkem. Ten, co jsem kdysi za bolševika tak sháněl, dá se říct až po něm toužil (po opasku s přezkou se lvíčkem, nikoli po Axikovi) a nemohl ho sehnat. Pak, když se dá koupit v každém pořádném ArmyShopu, pak mě to nějak přešlo. Ale je to za poslední dobu jeden z dáreků, kterej mi udělal ohromnou radost, fakticky, fakt a opravdu. Akorát to zvolsil, nenapadlo ho otočit vizitku a poslat mi to na adresu úřadu, no co, aspoň měla Pišta nad čím špekulovat.

U oběda jsem se dal do novin. To jsou věci, třeba jsem se tam dočetl, že naši investigativní novináři zjistili, že politici nemluví pořádně česky, že plácají zmaty a nejlíp dlouho mluví, ale tak, aby ve skutečnosti nic neřekli. No jéje, to je zase převratnej objev, toho si asi nikdo nikdy nevšiml. Fakt, dokud někdo nevezme AK-47 a to hnízdo tam nevyčistí, nic se s tím nestane. Já chcu být taky poslanec, jak kdosi moudřej napsal „volte mně, nic vám neslibím a taky vám nic nedám“, ale aspoň by byla psina, ne? A chodit si do práce, jak se mi zlíbí, to umím taky, zeptejte se mé šéfově.

No, pak už byly v práci jenom takové drobnosti, jako jsem třeba musel objednat jednu kopírku pro detašovaný pracoviště, uvalil jsem padesát tisíc, ani jsem nevstal vod stolu. A Fišli se udělalo šoufl v vobčani, chtělo se jí blejt, jak tam furt lezli za Lafkou, tak se zdekovala ke mně do kanclu a tam lapala po dechu aby nescípla. No, měla namále, protože lapat po dechu někde, kde jsem bez větrání vyfókal dvacku cigaret, to soudnému člověku musí přijít jako blbost, Fišli ale né, ta si tam medila. Hlavně vobčani, že tam nejsou.

ČTVRTEK, 26.09.2002

Vzbudil mně nějakéj divnej zvuk. Telefon. On sice ráno má vydávat divný zvuky, takový „Pí-p-Pí-p-Pí“ jako budík, ale tohle mi kurewsky připomínalo melodii „Rázcvěťaly jábloni i grúši, pápýlylí tumány nad rikóji...“, po chvíli mi došlo, že se mě telefon nesnaží vzbudit jako hodnej telefon, ale že je to škodolibej telefon, kterej místo aby volající poslal do gébíša, vyřvává jak na lesy a snaží se mi tím dát najevo, že se mnou chce někdo mluvit. A kdo asi tak do péřdele může být ten drzej někdo, když je půl osmé? Zvlášť, když si člověk může přispat, anžto jde na Magorát a tam má být až kolem deváté? Aha, je to Štěpa z práce, půl osmé je ta správná doba, kdy musí Štěpa člověkuvi neprodleně sdělit novinku, že mu už od věřejška netiskne tiskárna. Poradil jsem mu, ať to prvně zkusí restartovat nebo si to jde vytisknout odjinud, až kolem jedenácté přijdu, pokud na něj budu mít náladu, podívám se, co tam zase dohurvil. Nakonec jsem se slitoval, v jedenáct se mu na to fakt podíval, třikrát klikl myší a bylo.

Odpoledne se nechala slyšet šéfová, že rozdělávala jakýsi vodměny. Zkoušel jsem jí navrhnout, jak je to teď moderní, ať to vezme progresíivně, třeba tak, že ti, co furt se svými úkolama zatěžujou i vostatní, ti by mohli dostat míň, případně prd, to by se přihodilo těm, kteří jsou ti otravovaní. Já bych byl třeba v balíku, Olóš a Drákulka by dostali houby a taková Fišle nebo DrDol by eště doplácely. Šéfová se zeptala, jestli se mi na tom něco jako nelíbí? Tak jsem radši fofrem sklapl a změnil téma, aby to nevzala třeba tak progresíivně, že by Egíčkovi nasrala.

A je mi blbě a nic se mi nechce. K večeru jsem sebou šlahl do betle, asi v sedm, následně jsem vylezl trochu zrekultivovanéj v devět, chvíli poklábol s Ćapinou, která je taky sciplá jak pes, narozdíl vod těch vopravdickejch psů, kteří nejsou scipli ani trochu a jenom děláj troloviny. Kolem desáté jsem nahodil téma, kdo jako čuby pude venčit? Ćapinka prej mi když jsem spal říkala, že jí je blbě a že puđu já. Aha takhle. Dokonce jsem prej vodpovídal. Asi jí nedošlo, že chrápu, pác je mi taky blbě a vodpovídám ze spaní, aby sklapla a spaní mi nerušila. Ale šel jsem. Ćap sedí výjimečně u jak ona říká „svýho“ počítače, ten je sice pomalejší, ale u radiátoru.

Ráno jsem se cestou na Magorát stavil u TomSysu, to je takový ohromný počítačový vetešnictví, kde mají hory všelijakýho harampádí, více nebo méně funkčního. Za pultem stojí chlap jakési, popelníky na očích, a protože mu popelníky výrobou brejli evidentně došly, popel ze žvára, co má furt v hubě (žváro, ne ten popel) vklepává do klávesnic vokolo. Když se člověk trefí a dědek má dobrou náladu, dá se z něho vyrazit rozumný věci za rozumnou cenu. A manžel Jára vod ex-kolegyně Jiří má u mě vodpálenej počítač. Taky vod dědka z TomSysu. Jenže když mi ho dědek prodal, tak počítač fungoval. A fungoval tak dlouho, dokud za provozu do něj Járův vodlítek nenarval zkratovanéj šlauch vod monitoru. Vod té doby ten původní počítač nefunguje. A teda dědek měl dneska dobrou náladu, vymámil jsem z něho jinéj počítač za rozumněj peníz, ten rozdělím na dva (počítač, ne peníz, peníz schlamstl dědek) a podělím téma dvouma půlkama počítače Járu a toho druhýho gaunera, co ani nevím jak se jmenuje.

PONDĚLÍ 30. ZÁŘÍ 2002

Ajajaj, to ten tejden pěkně začíná. To je zase svinskej den. Tak jak to bylo popořadě? To, že jsem o půl hodinky zaspal, to dnes výjimečně velkoryse přejudu.

Vzápětí mi volala DrDol, jestli jsem prej četl jakési mejl ohledně voleb. Postupem času jsem z ní dostal, že se jedná o mejl někdy ze začátku minulýho tejndu, ke kterému se prohrabala právě teď. Ujistil jsem ju, že vím a mám všecko pod kontrolou, tím jsem to považoval za vyřešený. Jenže neuplynulo čtvrt hodiny, DrDol už byla u mně v kanclu, voči vyvalený metr před sebou jak šnek, že prej zapomněla na jednu drobnost. Drobnost je podle ní skutečnost, že zejtra mají jít předvolební seznamy do tisku. A poskoka mně sebrali a baby jsou úplně blbí a ani tak triviální věc, jako je export těch seznamů (asi pět přesně popsanejch tlačítek furt dokola) nezvládnou. Nakonec jsem jí kejvnul, že uvidím, udělám, co bude v mejch silách, snad to stihnu vyexportovat, pak mají celej večer na kontrolu, nebo jak chcou.

Ovšem prioritá byla nová kopírka pro detašovaný pracoviště. S tou se kolem desáté přiřtil Ládiček Kopíráček. Sjel jsem tam s tím, abych odborně dohlídl, jak odborník na kopírky odborně kopírku instaluje. Taky by se dalo říct, že von instaloval, já jsem seděl a blbě mu do toho kecal, protože jsem se nudil. Byl celkem spokojenej do chvíle, než ten krám zapnul a vyzkoušel. Dělal mu to jakýsi bílý pruh. Začal nahazovat katastrofický vize, že to bude muset zase demontovat a odvézt výrobci, odpoledne by mu měl výrobce vyplajznout novou a von by se s ňou zas dohrkal, von to totiž nemůže rozebrat víc, než to bylo, protože výrobce by mu to taky mohl hodit na palicu. Ale protože Ládiček Kopíráček není žádný pako, ještě výrobcovi zavola, tam s ním moudře prohovořili dva chachaři, keří nevěděli nic, vzápětí mu třetí poradil, ať se s tím nesere a klidě to rozebere. Dobrá. Rozebral, nic neudělal, složil, fungovalo. Technická klasika. „Rozborka – sborka – nebo též „vystoupit a nastoupit“.

Ještě mně Ládiček hodil na voběd. Cestou jsem koupil propojovací kábl k monitoru, abych mohl u EFXka Bóďovi konečně rozdejchat ten počítač. Toho jsem taky na obědě potkal. Jako vždy si ke mně přisedl a pídil se po novinách. Jenže jsem s ním vykejšal, pác jsem žádný neměl. Chachá, to tak. Já si čtu, Bóďa se příhrne na oběd, začne do mě hučet jak do bolavě nohy, já nasraně odložím noviny, von po nich chňapne a spokojeně si čte. Ale tentokrát zůstaly v kanclu. Rychle jsem zhlítl zbytek sejra plesnivýho smaženýho a pod jakousi průhlednou záminkou vyrazil napřed. Chvilě času v pauze zbejšala, tak že aspoň ten šlauch k temu monitoru vodzkouším. To bylo v pohodě, ostatní drobnosti taky, jenom mě zarazily ty dvě tiskárny, co se tam furt válejí pod stolem. Asi tři neděle nebo měsíc zpátky děsně hořela oprava. Že prej je tam klidně vodvezou, konkrétně Borovička, nákupčí nebo co. Domluvil jsem opravu a Běďovi poslal mailem souřadnice firmy, že na to tam čekaj. No a dneska tiskárny furt nehnuté na fleku. Zkusil jsem se taktně dotázat Borovičky, co von na to, jako svazák. Von na to to, ať si je vodvezu třeba sám, že von nebude nikomu dělat šaška. Doslova. Jo, tak to jsem se dneska vzteknu poprvé, protože jsem z toho jaksi logicky vydedukoval, že bych měl toho šaška dělat

Zpátky v kanclu jsem vyexportoval ty seznamy pro DrDol a její partu, upravil a dal jim je ke zkontrolování. DrDol pro jistotu zahla kramle na nějaký školení. To jí taky zachránilo hejkhá. Před pátem mi volala Lotosový Květ ze Statistiky, jak je to s téma linkama. Přebíral jsem si to v hlavě a došlo mi, že se pídí po linkách telefonních na volby vyhrazených. Vo těch nic nevím, usoudil jsem, že jestli to má být tak jak minule a jestli Lotosový Květ ze Statistiky řekla DrDol a její partě, že to má být tak jak minule, není na tom co zkazit. Ale protože je to baba veskrze příjemná a nevotravuje moc intenzivně a moc často, slíbil jsem jí, že to prověřím. A prověřil. A zjistil úžasnou věc. Jak vždycky mají být v místnosti A dvě linky a v místnosti B jedna, většinou bejvá nejdřív v místnosti A jedna linka a v místnosti B dvě, z nichž jednu s ohromným nadáváním natáhnu pod prahem nebo voknem do místnosti A, čili je to správně. Teď? V místnosti B klasicky dvě linky, v místnosti A howno. Ze dvou tří neudělám, ani kdybych skočil do zdi. Kdo to rozhodl, objednal, vyjednal, převzal a podepsal? Prej TaTarka, jedna z DrDol – kompanje. Že to konzultovaly a myslely... A už to je průser. Nejenom, že to konzultovaly maximálně spolu navzájem, na mně a na Lososový Květ ze Statistiky hodily kakáč, ale eště to myšlení do toho. Ty jak do něčeho začnou vnášet vlastní invenci, je to vždycky v píči. S promítnutím. I bez. Dvř furt říkám, že kdo má vsokou školu, musí být nutně mešuge.

Začaly se dít věci, začaly mi chodit divný maily a antivirus hlásil, že jako virus a že víří se šíří, svinská práce, který hovado blbý to zas vymyslelo. A protože máme debilní antivirus, kterej se blbě spravuje nadálku, je to pravšivý a těžkopádný a nemotorný, leč funkční AVG, který město koupilo ve velkým, protože z toho zas měl někdo určitě nějaký dobrý úplatek, musel jsem se nějak postarat o ostatní blbečky v baráku, kteří by jinak všechno zavirovali a pak skučeli, já je už moc dobře znám. Jenže mi už před časem sebrali poskoka Petardu, nového eště nemám, kterej by to voběhl a zkontroloval, jak říkám, po síti to pořádně nejde, tak jsem zkusil, co to udělá, kdž se spoolehnu na schopnosti meich oveček. Poslal jsem ijm mail zhruba tohoto znění:

Pozor, siri se po Internetu nový virus.
Udelejte prosím VSICHNI IHNED nasledující kroky:

- spustit Antivirovy system AVG (poklepanim na ctvercovou zluto-orno-zelno-cervenou ikonku vpravo dole na liste vedle hodin)
- (nebo z menu „Start“ -> Programy -> Antivirovy system AVG -> AVG Control Center)
- na zalozce „Update Manazer“ (zhruba uprostred) kliknout na tlacitko „Provest Aktualizaci“
- nakonec restartovat
- Dal vas navede, udelejte totez prosim na pocitacich nepritomnych kolegu a dejte mi vedet o splneni
- Michal

Jenže dál se rozdělili na několik skupin. První, chválabohu největší partyja byli ti klasičtí uživatelé, které jsem si za ty dva roky aspoň trochu vycepoval, sice věčs dělaj blbosti, ale když to něco jde, sednou, otevrou si můj „liebesbrief“, vytisknou (pro sichr dvakrát), přečtou si ho třikrát pozorně tam a zpátky, nad každou ikonkou, na kterou mají kliknout pro jistotu zakrouží třikrát myši jak průzkumněj letoun a pak teprve něco dělaj, krok po kroku a barevně-jenma tůčkama si na tom vytýštěním vodškrťávaj, co maj hotový. Ty můžu šeptem i pochválit, až na takovou Latku vo tomto mým spisku ani neví, tudíž nezpchnou.

1. Dyliny a myšáci, vo ktorých vím, že jsou tupani a podle toho se taky projeví – Radunka a spol., ve valné většině nepochopili, že když píšu „poklepaním na čtvercovou

2. Ti, co jsou za normálních okolností trochu lepší uživatelé, nevotravují tak moc, zato někdy dokážou produkovat užasný věci – Harmony, Mrazivá Vášeň & spol. Ti si zase přečetli vzdělky jenom půlku řádku, tudíž třeba (jak k tomu došli, nevím) provedli bez jakékoli aktualizace test disku, ten pochopitelně nic nenašel, to že nic nenašel vytiskli a jako důkaz mi hrdě přinesli (spíš přinesly).
3. Místo – ten sice spadl ze startu do první kategorie, když spustil vlastní obsluhu AVG sestrojí Control Cenra, pak se přes něj nějak dohrabal k aktualizaci, kterou ovšem zmařil a aktualizoval to na verzi starou, kterou tam již měl. Nicméně mi to obšírně napsal: „Splněno dle pokynu načalníka – dotaz – aktualizace byla provedena z adresáře a pak proběhla resetace – doufám, že to bylo správně“. Ujistil jsem ho, že to správně nebylo, na druhý pokus to pochopil.
4. Tápa – první pokus zahájila zdárně, leč nějak se jí to z internetu blbě stáhlo, všechno pozavírala a přešaltovala se do kategorie 1 – začala vod jiné ikony a divila se, že to nejde. Musel jsem jí ijt pomoc.

Latka: Splněno.
Milaska & Olouš: Vše jsme zdárně provedli, dle Tvých pokynů.
Hrubka: Prověřeno
Čiča: Operace zničení všech podzemních virů provedena.

Přišel jsem domů, cvítili něco dělal a v sedm zalehl, že v osm se vrátí Ďapinka, která je se psem na cvičáku, kde z neposlušného Andyho dělá geniálního poslušného Andyho, abych byl, až se vrátí, odpocíká a měl dobrou náladu. Asi v osm nula šest se rozlétly dveře od ložnice, Ďapina roznula (pro Pražský rozsvítla), vletěla do ložnice a se strašným řevem, brekem a kvilením zavyla: „Uiiiáááhúúú, búúúú, tááák ti téééááá děěěěkúúúúúú, búúúú“ a zas praskla dvěřma a zmizela. Pak se přihnula ještě jednou, zakvílela něco jako: „Úúúúú, húúúú, jáááá síííí téééé čáááá búúúúúúúúúú, búúúú, úúúúđěěěěláááť sááááááá.“ Samozřejmě jsem byl okamžitě auf a zkoušel se rozespale dopídit nějakého smyslu těchto sdělení. Co jsem zase provedl nebo neprovedl, kde je válka nebo co to má hergot znamenat? Po dalších několika Ďapivnikutích (mocný rány dvěřma a hroznej řev) do ložnice se to trochu objasnilo:

- prý byla se psem na cvičáku – to jsem věděl, kvůli tomu ta scéna určitě není
- venku byla zima – to se dá v půlce října docela předpokládat
- ěapinka promrzla – to je zase logické důsledek, když se málo obleče
- a posílala mi zprávuvůůů, aaať jiií huuűđēččlláám čáááj ááá móóóc séeé nááá něěj tēsšjiláláá

No jo, posílala, zprávu, ale na telefon s vypnutým zvoněním, kterej byl navíc za dvojíma dveřama a já jsem spal. Hrom do ní. Já jí taky třeba pošlu zprávu, ať mi udělá kafe, ale to když vím, že je vzhůru, třeba když jdu v neděli po poledni sám na nákup. Trdlo.

V práci mi byl přidělen nový poskok. Žufi. Jenže zatím jenom teoreticky. Jen strčil ráno rypek do dveří, šefová ho zahalovala a poslala na nucené práce, přípravu volebních lístků, to je věc děsně složitá a musí na ni být odborník. Proto jsou tam taky na brigádě dvě zaslužílé bývalé pracovnice snad ještě z dob Národního Výboru, nyní důchodkyně. Vzíť obálku, vzíť štos volebních lístků, narvat štos volebních lístků do obálky. Odložit. Znovu. Na to musí být grif a kumšt. Šéfová nic nedbala mých nářků, že já mám už pro něj vymyšlenou práci, že zítra je plošná zátěžová zkouška vyhodnocení voleb, že je na to potřeba připravit počítač, tiskárnu, koupit kobercovou lepicí pásku a tou přilepit drát od telefonní linky z kanclu do kanclu, aby

to nějakéj magor neukopl. A že k tomu mám spoustu jinejch věcí, co stojí už kdovíjakou dobu, třeba vadnej počítač na měření imisí. Nic naplat. Tasemnice byla neblomná. Sebral jsem se, vyřídil poštu a jal se přemejšlet, kde teda vzít počítač a tiskárnu. Počítač nebyl problém, kolegyně Číča si ochořela, tak přece tam ta mašinka nebude jen tak stát. Ale horší to bylo s tiskárnou. Kde vzít a nekrást? Jo, architekt, Havlajs má jednu sám pro sebe nasyslenou, kulak jeden. A nevzal si z Číči ponaučení a chce k doktorovi? V tuto chvíli už tiskárnu nemá, ta bude zejtra tiskárnovat pro Lotosový Květ ze Statistiky při plošné zkoušce, hehe.

Jo vida, Lotosový Květ ze Statistiky. Ta mi taky volala, že se z našeho slovuťného ouřadu mělo dotlačit jedenáct lidí na dopolední školení a je jich tam s bídou šest. Jestli bych byl tak hodnej a zeptal se DrDol a její party, co to zorganizovaly, jak to mají namyšlený. Byl jsem tak hodnej a škodolibě se zeptal. DrDol neschopná jakýhokoli samostatnýho rozhodnutí s tím okamžitě naklapala za šéfovou a ta letným pohledem do svých poznámek a materiálů zjistila, že všech jedenáct lidí je poctivě napsaných na školení, že se ho účastní. To byl cirkus, jéje, to mají za to.

No, doma už celkem nic zvláštního. Zničehonic se objevila v obýváku čuba blbá Máša a usilovně žvejkal a mlaskala. Jelikož jsem párky sežral čtyři, víc jich nebylo, granule nemlaskají, pojali jsme podezření, že někde něco loupila. A jo. Vybufetila z odpadkového koše šlupky vod těch loupacích párků a než jsem jí to stačil sebrat, jednu zhltila. Tapina se začala kácet a chytat za budku, že pes, kterej sežere igelitovou šlupku vod loupacího parku, tomu se zauzlujou střeva a takovej pes jistojistě umře, vona viděla rentgen. Zkoušel jsem jí to rozmluvit, že to viděla jenom rentgen toho psa, kterému se ty střeva fakt zauzlovaly, že od těch, kteří sežrali šlupku a nezauzlovalo se jim nic, od těch žádněj snímek neviděla. Ale vedla si svou, je to koneckondů taky budoucí veterinářka. Chopila se moudré knihy, vyčetla, že šlupka zamotaná v psím břuchu se zove „lineární těleso“ a musí se vyblejt. Ale psi blejou zpravidla když se jim chce, ne když se jim poručí. Trochu se tomu dá pomoci, když psa třeba posadíte na novéj bílej koberec, ale kde vzít večer novéj bílej koberec? Tak Tapinka četla moudrou knihu dál, až vyčetla, že pes se zbleje z peroxidu vodíku. To se ani nedivím. Já bych se zblbl taky. Potíž byla, že s peroxidem vodíku jsme na tom stejně jako s novým bílým kobercem – nemáme. V tom případě moudrá kniha povídá tuhle těmi řádky, že místo peroxidu vodíku se dá aplikovat slaná voda. To zas čuba nechlastá. Tedy Tapina se zavřela s čubou Mášou v kuchyni, kde je linoleum, a do huby jí střikačkou rvala slanou vodu. Čuba nic. Ani „blé“. No, třeba se jí z igelitové šlupky lineární těleso nestane, střeva se nezauzlujou a nescípne. Uvidíme.

ÚTERÝ 15. ŘÍJNA 2002

Plošná zkouška, toť velký mor. To je taková akce, že se na všech místech, kde budou slavný volby, slezou ti dárečci ze Statistiky, kteří to budou vyhodnocovat, kolem osmé ráno, a po celé ploše republiky zkouší, co to zhruba udělá, když budou vyhodnocovat všichni naráz. Většinou to poprvé dělá kulový, podruhé to funguje skvěle a při vlastním provozu při volbách to kolem půlnoci padne na držku. Takže celej ten cirkus je jenom tak, abysme se nenučili. To jenom tak pro informaci.

I dnes už na mně Lotosový Květ (nám přidělená statická statistička) netrpělivě čekala. Vlastně to s tou netrpělivostí nebylo tak žhavý, anžto jsem došel kolem svých tradičních čtvrt na devět, ona sama se přitíhla chvíli přede mnou s vypleštěnejma auglama. Já jsem musel totiž ráno vyvenčit čubu (eště pořád se Máši nezauzlovaly ty střeva a nescípala – proto to množný číslo), aby si panička mohla pospat, a protože jsem tvor zvědavý, chtěl jsem zjistit, jestli je stále v platnosti zákon, který říká, že pustíte-li psa z vodítka, pes přestane slyšet. Zákon platil. Vylovil jsem čubu z roští a teprve šel do práce.

Příprava na plošnou zkoušku se ukázala být dobrou, poněvadž po mně nic nepotřebovali. Chvilí jsem se věnoval různým prkotinám jako třeba matrikářce umožnit přístup do matriky a podobným nedůležitým věcem. Nic zásadního dělat nemůžu, protože furt někdo prudí s nějakějma drobnějma kokotinama a poskoka Žufiho, jenž by ty drobný kokotiny měl řešit, abych já se mohl věnovat právě těm zásadním věcem, tak právě toho Žufiho furt okupuje tasemnice, ctěná to moje šéfová, která ho zaprodala do otroctví, bohužel ne mně, ale pro DrDol a její partu neustále skládá ty debilní volební lístky.

Eště odpoledne, když všichni šli do Mexika, vyfasoval jsem klíče vod celé budovy, páč su osoba pověřená, prověřená, provažená a já nevím jaká všechno osoba vlastně su, důležitý je, že můžu sám zamykat barák a zapínat alarm. Tlustej vratočučo Gauner je v kukani jenom do

osmi večír, tak kdyby se to protáhlo, on půjde do gébiša a já to všechno zamknu. Kdybych to udělal blbě, taky se prd stane, spustí to pekelněj randál, přiřítí se vověšad hromada fízlů, vouchytí mně a zavolají tlustýho vratočuča Gaunera zpátky. Nebo Lišku Podšitýho, to je eště úplně pověřenější osoba, bydlí za rohem, má rychlý terénnej auto, pitbulla (ačkoli děsně umazlenýho) a je to hrůzu budící skinhead (pravda, trochu přírodní, ale přece). No, hrůzu budící, když je teda tma a má budit hrůzu tak v slepé babičce. Anebo když má kolem sebe tu hromadu těch fízlů.

Ale dneska to kupodivu proběhlo dobře, Lotosový Květ ze Statistiky i se svou suitou vypadli zavčas. Dokonce takovým kvaltem, že já se tam musel zdržet dýl, jelikož jsem mezitím začal něco dělat, co nešlo nenom tak ze srandy přerušit, tlustej vratočučo Gauner zase čuměl, jako kdybych mu sebral oblíbenou hračku. A na rozloučenou mi Lotosový Květ ze Statistiky do telefonu pravila, že teda nashle ve čtvrtek. Já řekl, že se těším, udělal ksicht typu „ohromně“, kterej naštestí ze sluchátka nemohla vidět, a zavěsil. Po chvíli mi to začalo vrtat hlavou, vo jakým čtvrtku to mluvil, má, jak jsem říkal, bejt tahle celá taškařice ještě jednou, ale DrDol mi napsala, že dvaadvacátýho. To by mi sedělo tak na příští čtvrtek, ale to by zase Lotosový Květ ze Statistiky rekla: „Nashle příští čtvrtek“. Hmm, a dvaadvacátýho jsem zjistil, že je úterý. No nic, v danou chvíli byla Lotosový Květ ze Statistiky asi někde na cestě, bylo mi blbý ji rušit, lepší bude vyrušit jí až doma. Tak jsem sbalil fídlátka v podobě novin, disket, cédéček, šroubováku, cigaret a zapalovače a šel taky.

Teda nešel, šel jsem jenom na zastávku a dál jel autobusem. A tam si přisedla vedle mne jakási udeřchaná blondatá dívčina v mikině, bundě a s batůžkem. Batůžek si odložila. Bundu si sundala a mikinu upravila. Otevřela batůžek a vylovila z něj sportovní butýlku, kterou se zvuky kombinace kojence a boxera vygala. Vrátila butýlku do batůžku a vytáhla hřebec. S rozmáchlými gesty se česala. To už jsem seděl nalepeně na vokně, vyfasovat loktem jednu do ryπάku takhle navečer, to není nic moc. Učesala se. Vrátila hřebec do batůžku a zapnula ho. Dvakrát poposedla a oblékla si bundu. Udělala si jakejsi ten drďulek nebo co, rozepnula batůžek, vylovila sponku a pačesy si sepnula. Vytáhla krém, smrdutej (ženskej to voní) a pečlivě si tím popatřala celou tlamu. Vrátila krém do batůžku, kterej zapnula. Zapnula a upravila si bundu. Rozepnula batůžek, vytáhla jinej krém v jiné piksličce. Další dlouhou dobu si ho matlala po hubě. Konečně ji to přešlo, uložila zase jinej krém v jiné piksličce do batůžku, ten zapnula, sundala si bundu, složila, rozepnula batůžek, dala tam bundu, zapnula batůžek a vyhrmla si rukávy od mikiny. Jelikož už patnáct sekund seděla v klidu, zeptal jsem se jí, jestli to znamená konec produkce, že by to ještě sneslo nějakěj mejkap, aby z toho vykouzlila nějakěj vobličej, čekal jsem nějakou moudrou poznámku, třeba že su blbec, ona pokrčila rameny, že to už nestíhá a vystoupila. Hmm, takových pár drobností a ona se s tím frfňá asi pět zastávek.

Na zastávce jsem měl chvíli čas, vytáhl jsem telefon, z jeho paměti vytáhl telefonní číslo a s jeho pomocí vytáhl Lotosový Květ ze Statistiky od večere. Co se bude cpát, když mi nevysvětlila to s tím čtvrtkem. Ale zjevně měla hlad, proto mi to radši vysvětlila, aby se mohla jít cpát dál. Vysvětlila mi to asi tak, že dvaadvacátýho je druhý opakování této zkoušky pro první volby, tento čtvrtek je první zkouška pro druhý volby a další čtvrtek je asi druhá zkouška pro druhý volby. A prej mně to měla DrDol nebo někdo z její party říct. Měly, jenže jak je tak nějak jejich zvykem, neřekly a hamižně si to nechaly pro sebe. A já ve čtvrtek nemůžu. Odpoledne něco mám. Dost toho můžu zrušit, ale ne všechno. No nic, asi si tam s nima počká DrDol nebo někdo z její party, kdyžtak se pak vrátím.

A doma jsem nejdřív s trochou úzkosti zkoumal, jestli čuba Máša po věřejšku nejeví příznaky lineárního tělesa v břuchu, zauzlení střev a scípnutí. Nejevila. Lítala po kvartýře jak urvaná ze řetazu. Hmm, vono to s tím lineárním tělesem v břuchu, zauzlováním střev a scípáním snad nebude tak žhavý.

ČTVRTEK 17. ŘÍJNA 2002

Začaly se mě vyptávat baby, co maj bejt na volbách, kdy jim teda uděláme na ten vyhodnocovací program to školení. S klidem jsem jim trpělivě vysvětloval, že to není moje starost, že já na takový koniny nemám čas, že je to má naučit můj nový skvělý poskok, jenže ten je zaneprázdněn důležitými úkoly pro paní tasemnici, ta ho totiž drží pod karabácem a von Žufi furt jak ten magor skládá volební lístky. Zajímavý bylo, když k této otázce dospěly DrDol a šéfová. Také jsem jim to jednou zopákl a vony se tvářily klidně, že to mají všechno pod kontrolou a v úterý se může školit. Ach jo, tak jsem jim to objasnil ještě jednou – je třeba koupit na to

diskety, připravit je, najít místnost, nainstalovat tam počítač a tiskárnu, a školit je po dvou, je jich pětadvacet plus nějaký náhradnice, každé tu zkušební verzi potom nainstalovat na počítač a nechat je to dva dny zkoušet. Suma sumárum, když se začne zejtra, možná se to stihne, mně to může být fuk, já ten program znám, aniž bych to potřeboval a že ho neznají baby, to je mi vcelku buřt. Uvidíme.

Čuba Máša zatím příznaky lineárního tělesa, zauzlení střev a scípnutí furt nejeví, ale panička ji prozkoumala a zjistila, že má určitě zánět dělohy, zejtra půjdou k felčarovi a ten jí bude moudře koukat na píču a když se mu píča nebude zdát dost zdravá, tak Mášenu rovnou vykastruje. To ne že by jí uzdravilo, ale odstraní se zánět i s píčou, jestli to dobře chápu. A pak se panička zdekčuje do Plzně chlastat se spolužákama se základky a čubu mně tu nechá na krku. To mám zase jednu radost.

PÁTEK 18. ŘÍJNA 2002

Řapinka byla s čubou Mášou u toho veterináře, ten čubu Mášu moudře prozkoumal a pravil. Teda já vlastně nevím, co přesně pravil, vím jenom výsledek. Máša nemá ani lineární těleso v břuchu, ani zauzlení střev, tedy očividně nehodlá v dohledné době scípnout. A nemá ani „píču“ zanícenou. Má v břuchu, ale ne to těleso, nýbrž štěňata. Pak věřte veterinářům. Andoš Mášenu naprcal, poloveterinářka Řapina jí dala injekci vod opravdické veterinářky, aby se štěňatům předešlo, Máša zjevně nečetla pozorné příbalové leták, nevěděla, že díky tomu má štěňatům předejit a drze štěňata bude mít. Prej aspoň pět. To máme radost, jako svině. Ale trochu ji to omlouvá, že včera udělala loužičku. Prej jí štěňata tlačí na močové pucejř, nebo co. Taky nevím, jestli tomu mám věřit. Každopádně Andáška, že poblil koberec, to neomlouvá.

ÚTERÝ 22. ŘÍJNA 2002

Kvůli plošné zkoušce na volby jsem přišel do práce už o čtvrt na devět, to jsem ještě předtím stihl vyvenčit čuby. No jéje. A takovou jsem měl cestou dobrou náladu, přesně do té doby, než se do autobusu vedrala i kolegyně Fišle, která se včera někde zglgala, bylo jí blbě, měla vokno a hlavně mi to potřebovala všechno povyprávět.

Lotosový Květ ze Statistiky i se svými noshledy a podržtaškami byla už na místě, všichni se babrali v papírech a v počítačích a vypadali děsně zaměstnaně. Jenom jsem jim uvařil kafe, protože na ně všichni ze sekretariátu hodili kakáč, já bych na ně taky teda hodil vosram, ale zželelo se mi jich, voni jsou to v zásadě příjemní lidi, tak jsem si zahrál na dobráka. Taky to kafe nebylo moje, ale sekretariátu, tak mě to zas tak nebolelo.

Podíval jsem se na výpis z proxy serveru ze včerejška a užasl jsem. Přenesených 99 MB dat. Za den. A to já na nic na Internetu prakticky nešáhl. Tak to teda týdít. Podíval jsem se pozorněji, udělal malou analýzu a hned bylo jasněji. Za část mohl novej poskok Žufi, protože jsem mu neřekl (já, blbec), že máme limitovaný připojení a ať nestahuje žádný kašpárkoviny. Ale to nebylo tak zlé. Horší byly výpisy typu 10 MB - www.sexprivat.cz. Ajajaj, kdopak to byl zase chlípnej? Aha, už ho máme, syčáka, Hogo Fogo Aljoša. Tak, a na něj. Obratem jsem mu poslal mail:

Mily Aljoso,
tak jsem se zase podíval do statistik z proxy serveru, musím te upozornit, že máme LIMITOVANÉ připojení (co se týče dat), a to na 2GB měsíčně. Jestlize limit překrocíme, budeme doplacet, když budeme doplacet, bude to muset sefova podepsat, když to bude muset sefova podepsat, serve v první rade mne a bude chtít vedet, kdo kde hledal jaké balík dat. Nikdo vam nebrani se sem tam podívat na neco soukrome, ale za den přenesenych 10 MB jenom ze serveru www.sexprivat.cz je celkem hodne. Neprislusi mi komentovat tvuj vkus, ale pokus se podobne aktivity eliminovat, neni treba si koledovat o pruser.
Se soudruzskym pozdravem
Egi

Skutečně, kdyby aspoň koukal po něčem, co stojí za to, ale takovýhle zdechliny, to za ten případnej průser ani nestojí. Ale přitom nestojí. Ale nechme toho.

A na Aljošovu obranu je nutno říct, že vzápětí mi od něj došel omluvnej mail, že svejch chlípnejch Internetovejch aktivit nechává a děkuje za upozornění.

Fakt, doteď jsem byl hodnej správce sítě. Asi až moc. I chlípnymu Kokešovi jsem nejdřív hezky domluvil. Hmm, tak s tím mají utrum. Obratem jsem zarazil přístup na všechny stránky, kde je v adrese „sex“ nebo „xxx“, pak freemailový weby, to jsem jim několikrát říkal, že si mají přeměřovat do práce a né to furt votevřít jak paka, většinu reklamních bannerů, nepotřebují to mít tak barevný a díky tomu tam furt kynou přenesený data, a na závěr jsem přidal Blesk.cz, prostě protože mě sere a píšou tam prd. Tím jsem se vyvztekal, spustil generování volebních seznamů a šel s Žufim na voběd. Jenom jsme dosedli a dostali poblífkou, volal Rádá, poskok Lotosový Květ ze Statistiky, že se nemůže dostat na svůj mail, že si potřebuje něco přečíst. Na Seznamu.cz. Přesvědčil jsem ho, že nepotřebuje. Nebo možná potřebuje, ale je mu to houby platný. Je to jeden z těch, co jsem právě zarazil. Ale protože to byla návštěva a potřebovali to skoro služebně a důležité, po návratu jsem jim to povolil. Na chvíli.

Lotosový Květ ze Statistiky kolem třetí minila, že zkouška proběhla a za chvíli se půjde domů. Upozornil jsem ji, že takovejch zkoušek jsem už viděl dost, to, že proběhla, to se ještě nerovná tomu, že by byla úspěšná, známe moc dobře. Pravila, že su pesimista. Opáčil jsem, že su realista a šel exportovat volební seznamy. Po čtvrté jsem jí ironicky zavolal, co teda bude s tím koncem? Lkala, štkala, anžto se co? Anžto se přepočítala. Egi má holt dycky pravdu.

Sebral jsem se, nechal ji vlastnímu osudu, stejně bych tam byl platnej jak praseti rifle, vzal jsem si věci a šel k EFXku, kde jsem měl něco málo udělat. Kdyby něco, Lotosový Květ ze Statistiky mi zavolá na mobil a já můžu být tak za deset minut zpátky. U EFXka jsem si zase vyslechl, co všechno je blbě. Nejdřív jsem chtěl koupit počítač pro projektanta Čobola Milana. To byl průser. Nakonec se rozkejšali, že teda koupit, ale kde? Navrhl jsem firmu T.S. Bohemia, mám s nima vcelku dobrou zkušenost, nakupuju u nich furt. Jéje, moc peněz. Boss mohl rupnout, když jsem mu vyjevil, že to má stát třicet osm tisíc, pak ho uchlácholilo, že bez DéPéHá jenom třecet jedna. Ale že si to ještě promyslí. Mou kalkulaci poslal firmě Samo, jestli z nich nevypadne něco levnějšího. Vypadlo, o pět tisíc míň, akorát za něco úplně jinýho. Ale stejně, když jsem to přepočítal tak, aby to byl stejnej počítač, syčáci byli o 164,- Korun českých levnější. Boss málem prasknul pýchou, jakou sehnal levnou firmu. Mně to může být fuk, vobjednal jsem to teda vod nich. Ale dneska jsem to řekl Bódovi, to je ten EFXáckej podšéf. Jéžíš, ten zase řval jak pichnutý podsvinče, že to je děsná firma a strašná firma a zločinná firma a jakto, že jsem to s ním nekonzultoval? Pokrčil jsem rameny a šel si po svým, ať si to hošky vyjasní mezi sebou. Pro mě je to stejnej stroj. A navíc jsou o stošedesátčtyři korun z jedenatřiceti tisíc levnější. Bodejť by nebyli, když dostali černý na bílým, za kolik to můžem koupit jinde.

A proč ten Bódá tak vyváděl, to je taky jasný. Svýho času s Bédou potřebovali nějaký šlauch k počítaču asi za stovku, furt se nemohli domluvit, jak si ho u Sama vyzvednou, tak nakonec jim dali befel, ať jim šlauch pěkně přivezou. A ti jsou zase dostateční trotlí na to, že jim za cestu z Kotlářské na Minskou naučtovali pětikilo dopravu. Tož to se potkaly dvě party Hic, no.

Hlavní důvod, proč jsem tam šel, byl ten, že Bédá, to je ten čtvrtý (podšéf podšéfa), šel něco udělat k Borovičkovi (to je zas podšéf podšéfa podšéfa) na počítač, zapnul ho (furt eště Bédá, a zapnul počítač, né Borovičku) a vybafla na něj tabulka „Virová infekce“. To jsou malý věci, to řešíme obratem ruky. A stejně tak i dneska. Obratem ruky jsem poradil Bédovi, ať se naučí číst, že sice se tam píše „Virová infekce“, ale když přečte řádek poctivě od začátku, je tam jasně řečeno, že „Nebyla nalezena virová infekce“.

Dal jsem si cigáro a šel zpět za Lotosovým Květem ze Statistiky. Ta tam seděla nešťastná jak ten šafářův dvoreček, nešťastnej šafářův dvůr. Zkoušku právě zopakovali poněkolkátý a i ona už přestávala věřit, že by se mělo v dohledné době končit. V sedm už jsme řešili s vratočuckou, co občas zaskakuje za tlustýho vratočůča Gaunera, jak teda to uděláme s budovou, že sice mám přístupovej kód na alarm, ale nemám klíč vod baráku, alarm je málo, eště se to musí klasicky zašpérovat. A šefová mi s klíčem potutelně zdrhla. Nakonec jsme mocným kombinacema jeden klíč vyškudlili, jak by to v nejhorším šlo. Ale to se právě umoudřil statistikův systém, poslední zkouška proběhla ke spokojenosti, Lotosový Květ ze Statistiky sbalila saky-paky a šlo se dom kolem půl osmé. A basta. Když říkám, že poslední zkouška proběhla ke spokojenosti, zdaleka to ještě ovšem neznamená, že to při vlastních volbách nesletí na tlamu. To už známe taky. Sázím se, že uprostřed práce to půjde do kytek.

ÚTERÝ 29. ŘÍJNA 2002

Ráno jsem nezaspal. Už jsem na to měl dobrou nádobu, budíky řvaly jak krávy, já si z nich nic nedělal a hrdě je jeden po druhém zaklapával a přenastavoval na později. Jenže do toho vpadl neobvyklej zvuk, tentokrát v podobě tónu, který zpravidla oznamuje příchod SMS. Ač spání mám po jídle a sexu nejradši, tohle mě nějak tak zaujalo, co to může být za trubku nebo trubku, kdo mi píše v 07:19 a naivně se domnívá, že to budu právě teď číst. Ale ten trubec nebo trubka zas nebyl tak úplně vedle, protože jak mi to vrtalo hlavou, co to může být za vrtáka, probralo mě to natolik, že jsem se exhumoval a fakt si to přečetl. Byla to drahá a milá kolegyně zvaná Mrazivá Vášeň, která mi přála dobré ráno slovy:

„Ahoj Miso, nejede mi pocitac, 3x jsem ho restartovala, pise to stale: non-system disk or disk error / replace and strike any key when ready.“

Vona Mrazivá Vášeň je chytrá holka, za dva roky pochopila, že pokud jí něco nejde, má zkusit počítač restartovat, pokud to nejde furt a objeví se nějaká chyba, má si ji třeba taky opsat, těžko jí poradím, když mi řekne, že jí to píše „nějakou chybu“. Tak když se tak pochlapila, vylezl jsem kvůli ní z postele, zavolať jí a pravil, že budeme zaklínat. Trochu znejistěla, ale poradil jsem jí postupně:

- čtyřikrát počítač obejít
- čtyřikrát tajemně zamumlat formuli: „Démone křemíku a germania, taktovací frekvence, jakož i strašlivá kapacita paměti, vyzývám vás k činnosti a temné spolupráci“
- čtyřikrát poklepat na monitor
- čtvrtým prstem opsat čtyři kruhy a stisknout tlačítko na disketové mechanice (a vyndat z ní hergot tu disketu)
- počtvrté počítač restartovat

Sebekriticky zaječela: „Jéžiš, já su blbá, prosím tě, nikomu to neříkej.“ Ujistil jsem ji, že to teda neřeknu, o psaní se naštěstí nezmiňovala. No a vyrazil jsem do práce, kam jsem došel už v 8:03, celkem výkon, ne?

STŘEDA 30. ŘÍJNA 2002

Divoké sny Maxipsa Fíka. Jenže nezdály se Maxipsovi Fíkovi, nýbrž mně. A já vstal o třicet čtvrtě na devět. A šéfová mě chtěla zase bít, když jsem hrdě k půl desáté nakráčel. Fakt divný, vždyť jsem jí posílal SMS, že už idu.

A hned ze startu otevřu poštu a čtu. Čtu příspěvky do Zpravodaje, čtu zprávy od kolegů, čtu mail z PVT, že to, co jsem jim včera posílal, je v pořádku. Čtu statistiky z proxy serveru. Ažta, co to zase je? Už poněkolkátý tam vidím velké balíky dat stažených ze serveru KGB.cz – to by nebylo až tak divný, to je zase jeden server, kde si může udělat stránku, kdo chce, a dát si tam, co chce, proč by tam někdo nemohl hledat něco důležitýho. Ale tak nějak mi to nedá a přeče jen se podívám do podrobných statistik, jediná (a velmi intenzivně) navštěvovaná stránka je <http://nudebeach.kgb.cz>, a zajímavý, že vždycky ze stejného počítače. Hmm, to mi podle názvu nepřípadá, jako nějaký důležitý informace pro státní správu, ale přeče jen, název domény může být zavádějící, že jo, když si zaregistruju třeba doménu nejvetsikurvypodsluncem.cz a vystavím tam fotky z předvolebního rande KSČM, můžou mi vlézt na hrb, název domény je prachšprostá posloupanost znaků. Hmm, nejjednodušší řešení bude, když se mrknem. Aháááá, tak baby, a některý docela pěkný, podívejme na holoubky. Tak kdo je to tentokrát – smilník teoretik Aljoša? Ten ne, tomu stačilo jemně upozornit, to je rozumněj borec, tak žeby Malej Šéf – Chlípnej Kokeš? Ani ten kupodivu ne, ten je na to střelenej dost, ale odtud vítr nevane, tak sakra, kdo má tu IP adresu s tou 97 na konci? A jéje, podívejme, sám Velkej Šéf, no von se nám chlapec nudí a musí si postahovat kurvy, než budou volby a voni ho z úřadu třeba vyženou. Jo takhle, tak mu jich pár namátkou uložíme, ty který si prohlížel, napíšeme mu, že je starej chlívák a takhle se pro blaho občanů nepracuje a fotečky mu přiložíme, aby věděl, že my víme, aby se zase nepokoušel z nás dělat debila :o) A přístup mu tam zarazíme. Tak.

PÁTEK 1. LISTOPADU 2002

Všivá demokracie, volby, furt volby, každé tejdenn nějaký volby, s takovou se ze mne stane karbaník. Už su na nejlepší cestě.

Ráno jsem kupodivu přišel víceméně včas, bodejť by taky ne, když jsem se s technicejma poskokama Žufim, Márou a Lávičkou domluvil velkodušně až na devátou, to se to pak chodí včas. Ale tak jak tak, slejzali jsme se jak ti pověstní švábi na to zprofanovaný pivo. Teda v našem případě na kafe. To se musí, bez kafe nepracuju. A taky jsme museli nechat vymotat se ty naše ouřednice, co budou dělat ty zapisovatelky, pokud možno se jim při tom vymotávání vyhnout, aby po nás nikdo nemohl chtít nic nestandardního jako třeba odnést nějaké krámy k autu. Už to vidím v živejch barvách, taková moje favoritka Fíše měla jakýsi problém, eště volby nezačaly, co bude dělat potom? Tu druhou, Pištu, jsem naštěstí ani neviděl, ta nám asi chystá nějaký velký překvapení.

Když jsme se jakž takž zkonsolidovali, dali jsme se do příprav, už asi o půl jedenácté dokonce. Nejdřív jsme připravili tiskárny pro Statistiku, na ty jejich slavný kontroly, po minulejch zkoušenostech radši čtyři. Jedna s náma laškovala a nechtěla se jí tisknout. To jsme ji ještě přesvědčili. Horší bylo, že jakmile nacvičila Lotosový Květ ze Statistiky se svojí poskokyní, nechtěla jim to nainstalovat ten jejich prográmeček. Usoudil jsem, že je to počítačem a připravil jim jiné. No a pak bylo teda třeba se milostivě zvednout a nechat se odvézt na jednotlivé okrsky, připravit ty vyhodnocovací programky tam. To by vesměs bylo jednoduchý, práce na pár minut, vrazit do počítače jednu disketu, pár kliknutí myši, vrazit do počítače druhou disketu, pár kliknutí myši, zatvářít se děsně chytře a zmizet. Jenže do toho mi volala Lotosový Květ ze Statistiky, že mají zase problém, jestli bych se mohl vrátit. Ale prý to chvíli počká. Tak jsem dodělal, co jsem měl, abych v tom nedělal bordel a zavolať na ouřad, že jsem na okrsku tom a tom a potřebuju urgentně vyzvednout. Jo, posílají pro mně řidiče Boba. Pokud by to auto tlačil, musí tam být za pět minut. Dal jsem mu dvanáct. Pak jsem zavolať přímo jemu a prej už vyjždí, musel doobědvat. A to se ještě cestou stavil pro Žufiho úplně jinde. Tupan. Nebo se já vyjadřuju moc odborně, že někdo nepochopí slovo „urgentně“? A takovej člověk po mně chce koupit monitor pro haranťata, to je hrůza, taková lidi se eště množí.

No, Lotosový Květ ze Statistiky už byla dobře na prášky, nešlo jim to nainstalovat nikde. Chvilí jsme s tím laborovali, ukázalo se, že je vadná disketa - no nic, nakopírovali jsme jinou. Bohužel až potom, co malomyslně zavolať jejich technika. Ten přijel nějak tak mezi tím, zjistil, že už nemá co dělat, prohodil pár slov aby svoje ovečky uklidnil a zas zmizel. A jelikož už jim vše šlo, byl nejvyšší čas jít na oběd, hola hola, karban volá. Taky jsme u těch karet následně vydrželi až do šesti večer, ačkoli ve tři jsme mohli jít domů. Ale aby to vypadalo, že jsme tam k něčemu, že třeba číháme na závalu (ta ale nemá proč vzniknout, jelikož nikdo nemá na ty počítače nejmenší důvod sáhnout do zítřka odpoledne - ale tím se nikomu chlubit nebudem).

Na závěr jsem se ještě nechal drze odvézt služebním řidičem domů, nebo lépe řečeno k domu, o ulici níž ke starému Růžičkovi do obchodu, koupit něco k večeři. Teda aspoň párky. A tam jsem potkal kámošku z chatu, S.L.U.N.I.S.K.O. tak jsem ji rovnou pod průhlednou záminkou ukázání fotek stáhl domů, no dobře, tak jenom na kafe. Ještě jsem si skočil za roh do školy taky splnit tu občanskou krávdinu, hlavně trochu poškádlit místní komis, udělat si z nich prču, jak se těší na zřejší sčítání. Prej to zmáknou, hehe, už to vidím, v Polsku měli volby minulej víkend a dodneška nemají ani předběžný výsledky. Taky měli počítače, chachá.

No a teď jenom čekám na Āpinu, ta tam musí, vopice, sedět hezky poctivě až do desíti do večera. Pche, řádová pěšáci. To my, šlechtá, elita, technici, páni velkomožní, my se máme.

NEDĚLE 3. LISTOPADU 2002 A ZNOVA SOBOTA, 02. LISTOPADU 2002, PSÁNO V NEDĚLI, 03. I. I. 2002

Volby. Tak jak to vlastně bylo? Průběh měl několik zádrhelů, ale ne nijak světobornějch, to jsou všechno malý věci, zato tupani, ti jsou nesmrtelní. Lávička mě vyzvedl doma, hezky autem, aby Egíček nezmohl. Hezky jsme místo v deset přijeli ve čtvrt na jedenáct, dali si kafe a pustili se do karet. Od těch jsme vstali jenom jednou, když jsme museli ze zdvořilosti ty okrsky oběhnout, zkontrolovat tam v počítačích datum a čas a jít následně na oběd. Pak jsme se ke kartám piánko lážo plážo vrátili a setrvali u nich až asi do pěti. Vona ta estráda sice končila ve dvě, ale než to zmatematikovali, tak to trvalo jak kráva.

Už tady byly jasné signály, že to nebude tak jednoduchý. Volala Jitka ze socky, a hnedle Márovi, že jí netiskne tiskárna. Vzali jsme to metodou hodného a zlého policajta, já byl pochopitelně ten zlej. Mára jí poradil s tiskárnou, já ji seřval, že má volat na servisní mobil, Márovi pak, až jí já řeknu. Jestli to nepochopila, když to tam má napsaný písmem jak bejk?

Dál – nesmrtelná Pišta. Tentokrát do těch chlívěčků patřily trochu jiný čísla. Říkalo se to na tom čtyřhodinovém školení, i já, kterej tam byl půl hodiny jenom na počítače, jsem to pochopil. Jenže to by tam Pišta musela sedět na prdeli a ne se zdekovat předčasně. Pak jsme jim to vysvětlovali, když jsme jim ten program ukazovali, aby si to mohli vyzkoušet. A do třetice je Žufi obcházel ještě jednou, každého zvlášť, každému to ukazoval na příkladu a vysvětloval. Tedy vzato kolem a kolem, na naše ouředníky je to málo. Teda na jejich obranu je nutno zase popravdě říct, že to nepochopila napotřetí jenom Pišta, a u té se to tak nějak předpokládalo. A volala. A stresovala. O co jde jsem pochopil hned, ale jak furt blekotala, nemohl jsem jí to vysvětlit. Asi po třech minutách marnejch pokusů jsem jí musel říct, ať sklapne, vydejechá se, nechť jí minutku uklidnit a pak jí to teprv vysvětlit. Naštěstí to pochopila hbitě, sice napotřetí, ale přece.

No a konečně se začali trousit s výsledkami. Jako první pochopitelně šplhoun Vorm, zas se skřípěním pneumatik, tomu aby něco uteklo. Harmony ani nehodila looping před ouřadem jako minule, kdy si trochu vo dlažbu rozcísla pěšinku, jak kvalitovala, nikomu nic moc nechybělo. Tak začali statistici kontrolovat a vyhodnocovat, leč ouha, jedna tiskárna prej netiskne, hrůza, děsnej problém, chyby to píše a krize nejtěžšího kalibru. Ještě, že tam měli mne, kterej ladným pohybem sáhl a tiskárnu zapnul. Rázem tiskla.

No a rozprchlí jsme se na okrsky, Fišle nechápala cosi s exportem, pak zas jí nešly sečíst hlasy, tak mi cvičně zavolala, asi jestli jí to třeba telepaticky nespočítám (asi jako: „Egi, nevíš, kolik máme hlasů?“ „14532“ – tak tak to fakt nejde), nejvíc si naběhla ovšem Tápina (neplést s Tápinou). Mistryně světa, ouřadu a přilehlého vesmíru, ale jak ta ten program doblbla, ten jí dělal naprostý kejkle. Celá její komis už měla nervy v kýblu a Tápina měla taky nervy v kýblu a ani si nechtěla zapálit a na dotaz, kde je problém odvětila, že největší problém je, že na to poslali mně. A když jsem jim po konzultaci řekl, že jediný, co s tím zbejvá, je celý to smazat, znova nainstalovat a celý to tam nabašit znova, jeden mameluk se mě zeptal, jestli nemám trávu, že by si na to zapálil. Nebo že se půjde vožrat, každopádně už to nebude přepisovat. Nakonec, když jsem viděl, jak s tím zázračí, jsem se vztekl, vyhnal je od toho a celý jim to přepsal sám, ti by s tím kouzlili ještě teď – a bylo to hned a napoprvé správně. Nechápu.

Mezitím na ostatních školách (jelikož volby jsou většinou ve školách) ostatní poskoci sklízeli počítače. To zas naši miláčci nepochopili, že s tím mají třeba pomoci. Já na ně asi mluvím fakt nějak moc odborně, když jim řeknu, že „s každou zapisovatelkou se stáhne na úřad její počítač, navíc dostane ke svým věcem prodlužovačku a tu mi vrátí v pondělí osobně do ruky“. Kurva fix, co je na tom tak nepochopitelného, to po nich chcu tak moc? Polovina se jich zdejchla rovnou. Počítače kluci sklidili, ale zajímalo by mně, jak mi budou vracet ty prodlužky, když já už je mám ve skladu a budu je po nich v pondělí vymáhat cvičně ještě jednou. Debilové, debilové, debilové.

ČTVRTEK 7. LISTOPADU 2002

Měla by bejt nějaká oslava VŘSR. Pro ty, co už neví, co to je, tak tak se říkalo Velké Říjnové Socialistické Revoluci, to je ta, co byla ne v říjnu, ale v listopadu a řídil ju ten Lenin, co se nejmenoval Lenin, ale Uljanov, a pak to předal tomu Stalinovi, co se nejmenoval Stalin, ale Džugašvili. Vono to bylo celý divný, ale dycky kvůli tomu byl lampiónovej průvod, což jsme tak do čtvrté třídy celkem žrali a pak jsme objevili velké moudro, že když se někomu do lampiónu střikačkou naočkuje benzín, lampión lampióni eště líp, ne takovej scípák, ale září pořádným jasným plamenem. S takovejma spolužákama Butrusem a Putňochem a hafo dalšíma jsme v tom získali až mistrovství, brali to jako turnaj, když už jsme tam museli povinně šaškovat a demonstrovat svoji podporu světovojm hejrupákům a vidlákům, oproti takovejmu šplhounům Havlíčkům, kteří to děsně prožívali, my, ač mladí elektronici, opovrhli jsme žárovčkovým osvětlením lampiónu, zásadně jsme v něm nosili svíčku a jak říkám, každé v kapsě střikačku s jehlou a lihem nebo benzínem a pořádali řeže ne nepodobný dnešním přestřelkám třeba na paintballu. A domů šli s lampionem v nezměněné podobě jenom opravdoví šampioni, ostatní skončili s očouzenou tyčkou a šmitec.

Tak nic takového se dneska moc nekoná. Jenom bolševíci zasratý jsou z toho ouplně paf dodneška, ale takovým tím způsobem, jako ti komunističtí synci Havlíčkovici, a to nejni vono. Zas na druhou stranu se aspoň hejrupáci vrátili do fabrik a vidláci ke hnoju a neserou se do politiky, nebo aspoň ne tak moc.

ÚTERÝ, 12. 11. 2002

Po práci legraci – jinak též druhá práce u EFXka. Bobo tam zítra končí, dorazit inventuru. Máme. Ale šéf Bóďa se ptá. On se vždycky ptá. Vždycky se mu odpoví, on si odpověď poslechně, moudře pokývá hlavou a zeptá se znovu. Délka uchování v paměti a četnost opakování dotazů je proměnlivá – mezi minutami a dny.

Bóďa: „Třeba tady ty dvě tiskárny – co je to za tiskárny?“

Bobo a já: „To jsou TY vadné.“

Bóďa: „My máme vadné tiskárny?“

Bobo a já: „Ano, máme, ještě pořád.“

Bóďa: „Proč o tom nevím?“

Bobo a já: „My nevíme, proč nevíte, leží tam už několik měsíců.“

Bóďa: „Sakra, chlapi, to se musí spravit.“

Bobo a já: „To máte teda pravdu, už je to několik měsíců domluvený, jenom je tam odvézt.“

Bóďa: „Tak untršéf Běďa ať to zařídí, untruntršéf Borovička ať je tam odveze.“

Bobo a já: „To už tu bylo, Borovička řekl, že ze sebe nebude dělat debila.“

Bóďa: „Já to s ním domluvim. Tak co tam máte dál? Co je tohle za tiskárnu?“

Bobo a já: „To je ta druhá vadná.“

Bóďa: „Jaká druhá?“

A tak to jde furt dokola. To je tak, když je někdo v práci čtrnáct hodin denně, jak Bóďa vždycky vyčítavě argumentuje. No jo, je tam čtrnáct hodin, ale už z toho chrápe za pochodu a třináct a půl hodiny někoho dusí, aby mu vysvětlil nějakou převratnou novinku, kterou mu vysvětloval zatím jenom osmkrát. Čímž dotyčného Bóďa zdržuje od práce a pak bručí, že ten dotyčný něco neudělal. Jo, a té půl hodiny je na obědě. Jak na sviňu, já ho tam vždycky potkám. A to je další kámen úrazu. Sedím u oběda a čtu si noviny. Bóďa přijde, přisedne, nezřídka doprovázen untršéfem Běďou, začne jevit ohromnou touhu si povídat. Chvilí vydržím, pak útrpně složím noviny a chci mu zodpovědět poslední otázku. Bóďa okamžitě zapomene, že se na něco ptal, lapne mi noviny, spokojeně si čte a já na něho blbě vejřám. Pak zaplatím, seberu mu noviny a jdu. Nic jsem si nepřečetl. Přijdu k EFXku odpoledne, noviny držím v ruce. Bóďa se zeptá, co píšou. Já na to, že ještě nevím, že jsem to ještě nečetl. Bóďa prohlásí, že on taky ne a sebere mi je znovu, když já jdu pracovat. A furt a furt a furt.

STŘEDA 13. LISTOPADU 2002

Chce se mi spát. Spát se mi chce. Co se mi chce? Spát. Chce se mi spát? Chce. Tak to dneska nebudu hrotit do extrému. Stejně se nedělo nic zajímavého. Zaspal jsem. Do devíti. Přišel jsem do práce. V deset. Od fyzické inzultace šéfovou mě zachránilo jenom to, že zrovna seděla v kuchyňce a žvejkala rohlík. Chvilí měla cukání trochu mi dát kartáč, ale s plnou pusou se blbě mluví, položit rohlík se jí nechtělo, co kdyby jí ho třeba některá ze sekretářek uzmula a sežrala? Takže nic nového – přišel jsem pozdě a prd se stalo.

Jo, ovšem dodělali jsme inventuru u EFXka, teď ji po mně chtějí v práci. To bude jiná sranda. Je v tom děsnej hokej, poněvadž Jaruš z kasy to dělá jenom tak naoko, ve skutečnosti si tam píše, co chce a má srandu z toho, jak jsou všichni bezradní. Třeba každý počítač má označený jako „Počítač. sestava“ bez čehokoli dalšího. Takovejch je tam padesát a nikdo neví, která je která. Taky občas pro zpestření samostatně zaeviduje třeba myš nebo pevný disk, aby to ještě víc zamlžila, a když jí dojdou nápady, začne tam psát neuvěřitelný věci, třeba „Newel Notvare Dem.“, což by ve skutečnosti mohl být asi „Novell Netware OEM“, „Windows pro audit“, takovou verzi ani neznám, Tlustej vratočuč Gauner má na vratočučně rozvaděč a v něm síťové rozbočovače alias HUBy, má tam napsaný dva, přitom jsou tam zase čtyři, a vůbec spoustu zajímavějších věcí dokáže Jaruš z kasy vyprodukovat.

Pro jistotu jsem se dal do úklidu, Žufi jenom koukal, jak lítají papíry a starý CD, snažil se do toho ze židle rejpat špičkou nohy, jako že to rovná, pak pochopil, že mi stejně nepomůže

a přestal votravovat. Naplnil jsem jednu bednu od počítače a jednu od 17“ monitoru, konečně jsem svěřil samostatný úkol Žufimu – odtáhnout to do sklepa, a rázem to prokouklo. Ale ještě nejsme u konce. Jo, a Žufi projevil iniciativu a zapojil nám tam druhou tiskárnu, pomalou, starou bestii, ale naši.

Pak se pro mně stavil velkopizzopodnikatel Franta, sjeli jsme k němu domů a pomohl jsem mu nastavit spoustu věcí – účetnictví (aniž bych mu rozuměl a ten program kdy viděl), foták (aniž bych mu rozuměl, pravda, jednou jsem ho viděl), joystick (aniž bych mu rozuměl a tento typ někdy viděl) a další a další, co si jenom dokázal vymyslet, protože moc dobře ví, že mě tam zase hezkejš pár měsíců nedostane.

PONDĚLÍ 18. LISTOPADU 2002

Boha jeho, na tohle já fakt nemám nervy. Novej šéf, Bača, Peterka a vobludy. No těpic pipko. Vstal jsem jaksi záhadně včas. Přišel jsem oproti tomu záhadně pozdě. Sice v 8:05, ale jak se mi to povedlo, když jsem vstával v sedm, to nechápu. Asi je to nějaká odpudivá síla, když je moc brzo, od práce mě to odpuzuje. Jinak si to neumím vysvětlit. Ale začátek týdne, do hokny jsem se pustil s vervou (to není ženská, tím myslím elán). Hned jsem třeba Dráze na podatelně a Čablí narval do počítačů ty paměti, co jsem jim ještě v pátek v podvečer koupil. To vyšlo, počítače se hromsky zrychlily, Dráha a Čable málem hula-hula tančily, dobré servisní zásah, jsem prostě jednička. Šéfová zůstala šéfovou, to by taky ještě vcelku šlo. Cvičně jsem z ní vyrazil nějakých dvacet tisíc na nějaký programový vybavení, jedno z posledního, co potřebujeme nafest zlegalizovat, prachy vyrazil, softik vobjednal. A to bylo víceméně (spíš více, než méně) poslední, co se mi povedlo.

Ale přišel nový Velkej Šéf, teď už ho píšu s velkým „V“ podle vzoru „pěknej Vořech“. Jmenuje se třeba Kvakin. Tak tady ten Kvakin preventivně už v pátek, kdy se přišel jenom ukázat, nařídil ze sekretariátu vyházet popelníky, prej nesnáší kouření. Milaska, sextretářka, sedá na sextretariátu a hryže si nehty. Přemejšlí, jestli ho to zase nepřejde, že by se z té pakárny tam dal třeba na kouření. Zatím na to nevypadá. Dobře to vyřešil bejvalej Velkej Šéf, ten se nechal zvolit jenom za jednoho z Malejch Šéfů, vyfasoval malošéfi kutloch, tam se zarygloval, nastěhoval si tam svůj popelník a fóká si tam jak sádrovej ježek (latinsky echinus gypsus).

Tak, novému Velkému Šéfovi bylo nutný hned ze startu připravit počítač. Měl jsem to v plánu už na pátek, ale nějak se na to nedostalo. Pustil jsem se do toho kolem desáté. Nainstaloval, nastavil, rozchodil. Velkej Šéf zasedl, zeptal se, co je henta ikonka, řekl jsem mu, že to ještě nemá zpřístupněný, tak snad právě proto to zkusil, shodil si síťový připojení. Restartoval jsem mu počítač, objasnil, ať nehrabe na to, o čem neví, co to je, že třeba se podíváme, jak je to s Internetem. Že máme pevný, ale limitovaný připojení, že mu bude fungovat všechno, až na pár restrikcí. Než jsem teda dokončil, že téma restrikcema myslím kromě porna třeba veřejný webový mail, už si zkoušel email.cz. A pochopitelně se dostal tak akorát do prdele, ne na email. A už spustil, že takhle se mu to nelíbí, že tam má mailovou schránku, do které mu chodí moc důležitý věci, že si to nikam přeposílat nebude a chce přístup na email.cz a na post.cz, a to teď – hned. Co mu na to mám říct? Jak malej rozmazleněj harant, ktorej si vyhlídl novýho Pičičtu, Brkaču, Krkaču, nebo jak se ty zrůdy jmenujou. Ale šéf s papírem na to, že je fakt šéf. Tak jsem mu to povolil, ať se třeba posere. Obrátem mi volal, že si odtam něco otevřel a nějak divně mu to tiskne. Přišel jsem, podíval se, prohlásil, že to je tím webovým mailem, kdyby to měl přeposlaný na pracovní adresu a stažený Outlookem, tak se mu to nestane. Nechal jsem ho v tom a šel na oběd. Vono ho to asi brzo přejde.

No dobrá, dál pár takovejch volovin a posléze vyrazit na detašovaný pracoviště, přestavovat počítač. To jsem zase zjistil věci. Vono jim to tam docela dobře blblo, jenže když si tam budou furt instalovat další a další ptákoviny, tak jim to blbnout nepřestane. A domluvy nepomůžou a nepomůžou. Naštěstí jde ve Windows 2000 jakž takž zakázat instalace čehokoli, a mají po srandě, mě už to nebaví furt vopakovat, Dubča (místní vedoucí) tomu vůbec nerozumí, má tam na to helfra, Romána, ktorej zase asi nerozumí mně, ačkoli se snažím mluvit česky, spisovně a zřetelně. Teda to „spisovně“ bych vynechal, ale když mu zřetelně vodartikuluju něco jako: „Kurwa, nic tam neinstaluj“, stejně to nepochopí.

STŘEDA 20. LISTOPADU 2002 EGI PLODÍ SMĚRNICI, EGI SCHOPNÝ BYROKRAT

Major Haluška přezdívaný Terazky se smutně zadíval a otázal se: „Kefalín, čo si predstavíte pod takým pojmom ochrana osobních údajov?“

Tak hezky popořadě. Chystá se na nás kontrola. A to ne nějaký cifršpiónský nuly, ale přímo Mlynářovo gestapo ÚOOÚ – nebo takhle, to se teda jenom tak domejšlim, že by to mohlo spadat třeba pod Ministersvo informatiky, to je to ministerstvo, co zatím neexistuje, ale ministr toho, až to existovat zničehonic začne, tak ministr bude teda Vláďa Mlynářovic. Taky vyjádření „zničehonic“ není tak ouplně přesný, von ten nový moloch má vzniknout snad k 01.01.2003, ale ne tak „z ničeho“, nýbrž z ÚVISu, čili to teda bude to „z ničeho nic“, ale taky by se dalo říct „z debilního úřadu debilní ministerstvo“.

ÚVIS, to je zase taková ta sebranka rádobypočítačovejchrádobyodborníků, co furt všechny vokolo (kupříkladu Egiho) zavaluje tunama věstníků a standardů, ze kterejch si všichni howno dělaj. Například nahecovali vládu, aby vodkejšvala (a ta vláda to vodkejšvala), že tehdejší ministr bez ministerstva, plemenný býk Kája Březinovic, má vydat pokyn pro vybudování centrálního portálu veřejné správy, něco jako je třeba Centrum nebo Seznam, ale jenom pro státní ingósty, aby vobčan, když bude chtít něco vědět, aby se tam podíval, dozvěděl se a nemusel nikam šoupat botky (nebo nevotravoval, to je druhěj úhel pohledu). Jo, a to šupito presto presto, do 31.12.2000. Jenže soudruh Březina na to hodil pochopitelně vosram, místo vymějšlení portálu radši šukal sekretářky, takže portál není, ÚVIS na to nic, prostě pohoda.

No prostě je v tom bordel, ale to není až tak podstatný. Ani nevím určitě, jestli to neexistující ministerstvo s tím ÚOOÚ má fakt něco společnýho, ale každopádně ÚOOÚ funguje jako každej správnej ouřad, vymějšlí práci pro práci, no prostě jeden velkej úchvat a deset malejch úchvatů k tomu. To jsou zrovínka ti, co třeba vymysleli, že rodný číslo, co se donedávna psalo na každé vrátnici do knihy návštěv, tak to je teďkom móóoc tajnej údaj a nemůžete ho nikomu říct nebo ukázat nebo napsat, sic na vás přijde klekánice, mor, cholera a rodina vám vymře až do třetího kolena. Tak tihle ÚOOÚáci k nám mají přijít na kontrolu, jestlipak třeba blbě nenakládáme s osobními údajiama občanů, kteří bydlí v našem ouřadem spravovanejch bytech. Teda ouřad je jenom snad vlastní nebo co, spravuje je zase jakási firma, no a někdo asi z té firmy někde na chodbě některejch těch baráků vyvěšil seznam nějakějch extraldužníků. A je oheň na střeše, jak vám Franta Vopička dluží prachy, vy to nemůžete nikde ani říct, teda nemůžete to říct tak, aby z toho někdo poznal, vo kterýho Frantu Vopičku jde. Nasrat jim všem, denně to na zvláštním televizním kanále ukazovat, děti ve škole rákoskou za fotra mydlit, manželku prodat ukrajinské mafii do bordelu, fotrovi koule useknout a jako eunucha ho poslat ten bordel hlídat a na manželku dohlížet. Tak takhle to u nás nejde, Franta Vopička zavolá ÚOOÚ, že ho někdo neprávem někde vyvěšil a než se to vyřeší, má zase nějakěj ten rok klid na neplacení.

ÚOOÚáci nám aspoň poslali něco na způsob ultimáta, teda papír, že se dotlačí kontrolovat a co k tomu budou potřebovat. Letmo jsem si prohlídl to, co se týkalo přímo mně a mojí síť, zjistil jsem, že já mám všechno tak nějak víceméně (doufám, že spíš více, než méně) v pořádku, jenom by, panáčci, jakejsi elaborát „Směrnice pro používání počítačové sítě“ chtěli vidět. Aha. Helemese. Copak to může bejt, to jsem nikdy nikde neviděl, ani nemám tucha, že bych měl něco takovýho mít, to se tak nějak považuje za samozřejmost, že člověk s tím počítačem cosi umí, dostane se jenom tam, kam mu já dovolím, a beztak musí držet hubu vo všem, co se tam dočte, pác to má napsaný v pracovní smlouvě a v zákoně jakýmsi. Tak na co směrnice? Ale se šéfovou jsme usoudili, že směrnici vypracuju, ať mají kontrolóri klid na dušičce, aspoň brzo vypadnou a nebudou prudit.

Tedy když jsem přišel o půl desáté do práce, začal jsem na tom dělat. Napsal jsem si základní návrh, asi takhle: „Dělejte a držte hubu“. To i mně přišlo málo. Aspoň tak pět stran by to chtělo a ne jeden ubohejš rádek. Rozhodil jsem síť a sháněl na to nějakěj mustr. Jenže to fakt snad nikdy nikdo neviděl. No dobrá, nakonec jsem nějakěj vzor sehnal, tak jsem si to proštudoval a nechal si to na doma. Večer, až řápinka zalezla, jsem sedl k počítaču a začal plodit. A vyplo-dil. Jéžíš, co já tam všechno napsal, schválně namátkou vyberu největší perly (to jsou ty, co se hážou těm sviním, teda zaměstnancům):

3. Povinnosti správce sítě

- a) spravovat síť (servery, aktivní a pasivní prvky PC sítě, přístupová práva a zřizování uživatelů, zálohování dat, ochrana dat proti zcizení, antivirová ochrana, evidence SW a HW, evidence vytíženosti PC a aktivit uživatelů),
- i) poskytovat telefonické konzultace
- j) školit uživatele, kontrolovat povinnosti uživatelů, vykonávat náročné a speciální práce na VT

V kostce to znamená – kontrolovat a nadávat...

4.1 Povinnosti zaměstnanců v útvarech:

- a) dodržovat pokyny správce sítě zasláné zprávami po počítačové síti (ukončení práce, nezbytný update z Internetu), případně i pouze ústně sdělené, při krátkodobém opuštění pracoviště nenechat otevřenou agendu, ale uvést počítač do „klidového stavu“ – základní nabídky (plocha MS Windows na novějších stanicích, HMENU na starších – 386 nebo 486 stanicích se systémem DOS)
- m) při odstraňování závad být nápomocen správci sítě, závadu nejdříve (před hlášením) zkusit odstranit vlastními silami – restartem aplikace, počítače nebo periferního zařízení, kontrolou zapojení kabelů a připojení napájení, v případě chybového hlášení toto důsledně doslovně zaznamenat a správci sítě předat.

Opět – pro zaměstnance to je – nechat se mnou buzerovat a pokud možno si všechno udělat sám, nejlépe vůbec nevtrolovat. Ale už su na to moc zvědavěj, že bych už nemusel chodit mačkat Reset nebo poslouchat „Vono mi to NĚCO napsalo...“ ?

Ovšem největší perly (sviním) jsem si vymyslel úplně sakumprásk sám:

4.2 Povinnosti zaměstnanců ve speciálních případech – při používání zdrojů sítě Internet:

- a) dodržovat etická pravidla a pravidla vystupování stejně, jako v případech osobního a jiného běžného styku
- b) zdržet se vyhledávání WWW stránek, které nesouvisí s přímým výkonem práce, při nezbytném zjišťování a shromažďování informací eliminovat tyto aktivity na nezbytné minimum
- c) v e-mailové komunikaci dodržovat přiměřeně pravidla běžné psané komunikace, považovat e-mail za plnohodnotnou formu pošty (de facto se rovná obyčejnému dopisu)
- d) pravidelně kontrolovat došlou elektronickou poštu, pokud možno (nejde-li o automaticky generovanou) na každou doručenou zprávu od osob mimo úřad alespoň velmi stručně odpovědět („přečteno“, „v řešení“....)
- e) bez konzultace se správcem sítě se zdržet používání veřejných webových emailových služeb, v případě nutnosti si tyto přesměrovat na pracovní e-mailovou adresu
- f) zdržet se rozesílání nevyžádaných zpráv, jejich nadměrné přijímání oznámit správci sítě pro jejich zamezení.
- g) obzvláštní pozornost věnovat pokynům správce sítě, neprodlén se jimi řídit a vyvarovat se případného závadného jednání do budoucna.

Tak na to už su žádostiv dopředu, chachá... :o))

Už se těším, jak místo: „Seš úplně blbá?“ budu hrdě říkat: „Seš úplně blbá? Copak jsi nečetla SMĚRNICI !?!?!?!“

PONDĚLÍ 25. LISTOPADU 2002

Hujajá, došel jsem do práce včas. Tenhle měsíc snad poprvé. Teda podle mýho je to vždycky tak akorát, ale dneska jsem tam fakt byl v 8:00 (no nejspozději 01, to se už vůbec nepočítá). To kvůli té veliké kontrole z ÚOOÚ, museli jsme se na holomka revizorskýho nachystat. A taky jo, dostal do ruky moji úžasnou směrnici o používání počítačové sítě, spoustu dalších papírů a zalezl někam do svojeho brlohu, moji úžasnou směrnici a spoustu dalších papírů študovat.

Potíž byla trochu s hvězdnou dvojkou kolegyň – Harmony a Mrazivá Vášeň. Chtěly mi sebrat Žufiho. Vony se budou stěhovat, teď finišují na moc práci najednou a prej to nestíhají. Půjčil jsem jim (jako správnej otrokář) Žufiho na nějakou dobu ve čtvrtek a pátek, jenže vony si to nějak blbě vyložily a toužily po něm zas. Nejdřív Mrazivá Vášeň, vona totiž prej myslela... vysvětlil jsem jí něco o tom, že myslet znamená howno vědět, že marných nadějí je dost po-

psaných v románech, příště je dobrý se zeptat, když něco nevím. Tak se dokejšala sama velká Harmony, že teda co bude s tím Žufim. Podíval jsem se na něho a odtušil, že nevím, že na něm nic zvláštního nepozoruju, teda nic zvláštnějšího, než je běžný, mimo jiné jsem do kratší nesouvislé řeči zapletl cosi o tom, že potřebujeme zreinstalovat spoustu počítačů, že máme své práce dost, tedy nepotřebujeme dělat ještě práci jejich a vůbec ať si škusbnou. Vona teda zkusila flignu, že třeba půjde za tasemnicí, mojí šéfovou, ať ta si to teda jako rozhodne. Souhlasil jsem, že to je správný, že subordinace musí bejt, ať jde za šéfovou, ta je moudrá a spravedlivá, jistě to rozhodne správně. Ale dvakrát jistej jsem si v tom nebyl, pro jistotu jsem za tou šéfovou zašel předem s vysvětlením, že jak na ňu naběhne Harmony s požadavkama, ať ju cvičně shodí se schodů. Teď jde vo to, do jaké míry je to šéfová schopná udržet v paměti. To se teda uvidí.

ÚTERÝ 26. LISTOPADU 2002

Hmm, dneska to byla zase věc. Připadám si jak střelenej. Vlastně už v devět, když jsem přišel do práce, bylo jasné, že to nebude jen tak. Hned ráno pokračovalo včerejší legrando grando s Harmony a Mrazivou Vášní. Ta první zkusila fakt ze šéfové vysondovat, jestli jim teda nepučím toho Žufiho. Šéfová jí takový choutky promptně zamítla, jenom se mě pak ptala, jestli by to nešlo nějak zařídít, holt nešlo. Nevím, proč by to měl vždycky vodskákat můj poskok. Ať si ty dvě nechají vystavit nějaký glejt, něco jako Lidový Milice, projdou si barák nahoru a dolu a vodchytěj si prvního člobrdu, kterej se bude flákat, toho pak můžou uvrhnout na galeje třeba, my máme své práce dost, no ne?

No a odpoledne jsem se stavoval u EFXka, tam se konečně daly věci jakž takž do pohybu, mimo jiné (s tím začal Bobo) třeba legalizace veškerého softvéru. Zčásti jsme to iniciovali s Boboem my, že když Bobo odchází a je v tom bordel, já to nějak nemůžu převzít, zčásti dostali fédry (a to je dobře) z výhrůžek těch šilenejch volů vod BSE, teda BSA, co pořád hrozej, že budou bonzovat jak vo život a posílat na lidi fyzly, no a zčásti jim to prostě už samotnejm přišlo asi blbý, mít v tom takovej čurbes. Ale když říkám důsledná legalizace, myslím to doslovně. Kam přijdu, nezustane ani malej nezaplacený sharewarovej prográmek. Jo, trochu trabl byl, že dneska jsem se pustil do mašiny Projektanta Mistra Tomíka. A to padla kosa na kámen. Ten si každou volovinu tak urputně bránil, že se ti dva předchozí, Projektant Čobolo Milan a Projektant Mládě Kamil mohli smíchy potřhat, jelikož to svináci předpokládali a natruc tam dneska zůstali přesčas, aby to mohli sledovat. Třeba jsem mu tam našel nějaký prográmek, „Ftipárna“ se to jmenovalo, že prej má po třiceti dnech zaplatit autorům dvě stovky:

Velký Administrátor Egi: „Co je tohle?“

Projektant Mistr Tomík: „Ale to nic, pane kolego, to je jenom takovej prográmek, to je zdarma šířitelný...“

Velký Administrátor Egi: „Ale já tady čtu, že je to 30denní zkušební verze.“

Projektant Mistr Tomík: „No vidíte, pane kolego.“

Velký Administrátor Egi: „A dál tady čtu, že to máte nainstalovaný osmdesát dní.“

Projektant Mistr Tomík: „To ničemu nevádí.“

Velký Administrátor Egi: „Vadí, třeba že tím porušujete licenční ujednání.“

Projektant Mistr Tomík: „Já tam vždycky nakopíruju tyhle dva soubory, pak to vypadá, jako že je to nainstalovaný čerstvě...“

Velký Administrátor Egi: „Tím tuplem porušujete licenční ujednání. A co je tohle, kde jste zase vzal jaký Windows Commander?“

Projektant Mistr Tomík: „Na to se ani neříkejte, to je zdarma.“

Velký Administrátor Egi: „Já bych řekl, že tady vidím cosi napsanýho o třiceti dolarech.“

Projektant Mistr Tomík: „Tak počkejte, tak smažeme tu Ftipárnu...“

Takže jsme odmázli Ftipárnu, začal jsem rejpat v dalším hnoju, chtěl odvést pozornost, odmázl Windows Commandera a tak furt dokola. Nakonec jsem mu tam nechal navíc oproti ostatním jeden kancelářskej balík, OpenOffice.org, o kterým vím, že je zdarma, tak aby moc nebečel, plus ještě pár prográmků z CD z časopisů. Tam je zase takový ujednání, že je to třeba zdarma pro čtenáře časopisu. Tak to vezmem tak, že pokud to bude chtít v práci používat, napíšem papír, že to firmě věnoval, naválí instalační CD a bude. Pak teda nedej Alláh, aby to měl i doma a přišla mu na to kontrola. Moc se to předpokládat nedá, ale byl by to jeho problém. No, bránil se, brouček, bránil, ale Egimu se neubránil.

Jo jo, to je tak hned. Dále jsem měl pak sraz s Bačou a Pepém, za Pepém jsem se napřed domů stavil, trochu mu poopravit připojení na Internet. Pouze to a nic jiného. Jenže von si na to přišel mezitím sám, leč měl dvacet dalších dotazů, na které já neměl s sebou prostředky, tudíž vstrouhal. Ale to bylo jenom dobře, protože jsme měli už sraz s tím Bačou v hospodě. Pepého „stará manželka“ Maruška projevila zájem jít s námi. Pepé se cítil viditelně zaskočen, zkoušel to zahrát do autu, že teda my půjdeme napřed, Maruška ať přijde. Chtěl jsem zasáhnout v Maruščin prospěch, leč jak jsme zkontroloval situaci, přišlo mi to jako zbytečnost. Maruška se ptala, proč to? Pepé vymyslel, že se Maruška bude hodinu vypravovat a my přijdem pozdě. Maruška prohlásila něco vo tom, že je Pepé blbej. Von teda není blbej, ale poloslepej, tudíž si nevšiml, že Maruška stojí už připravená u dveří, napružená jít s náma do hospody, že naopak zdržuje Pepé, jak stojí uprostřed předsíně a žvaní. Tak jsme šli.

(Mimochodem, ta Pepého „stará manželka“, to kdysi vzniklo ne jako nějaká invetiva, ale Pepé chtěl říct najednou „Tady moje stará“ a „Tady moje manželka“, jak spěchal, ukázal na Marušku a pronesl: „Tady moje stará manželka...“, to je celý, to jenom tak na vysvětlenou...)

Někde už jsem se zmiňoval, že Pepé a Bača se dali zlákat výhodným kursem angličtiny, pro ně zdarma. A ještě do toho nalanařili Bačovu drahou sestru, Tetku Králíčku. A tak se schází vždycky v hospodě, kde si to poctivě opakují, Bača už je dokonce u druhé lekce a dělá machra. Naopak Tetka Králíčka si naříká, že má zpoždění, že začala o dvě vyučovací hodiny později, a Pepé dělá machra, že má taky zpoždění, dokonce čtyři hodiny, leč Pepé bejt kabrňák, Pepé to zvládat. No, pravda, já jim furt vysvětluju, že zpoždění mají, dokonce deset let, co jim tvrdím, že když se motají kolem počítačů, měli by se aspoň základ angličtiny naučit. Ale berou to zodpovědně, jak se snaží i v té hospodě cvičit výslovnost, akorát kdyby to furt netahali ze mne, ale zase s přibývajícím hladinou alkoholu jim to jde vždycky líp a líp, to už šišlal po anglicku i když mluví česky. A Tetka Králíčka zaexceľovala, když splácala, co umí z kurzu a co někde pochytila, chtěla Pepému předestřít nějakou snad nabídku ohledně velkejch polibků na pláži a vypadlo z ní: „Pig kiss you bitch.“ Jsou úžasní.

ÚTERÝ 3. PROSINCE 2002

U EXFka jsme se domluvili na čtvrtek, že jeden obráběcí mocný stroj budeme krmit údaji z jiného počítače, co tam zbyl po untruntršěfovi Borovičkoví, kterej dal mezitím výpověď, další dva můžou stát a já můžu celej počítač převrtat. Jenom k tomu musím koupit ten konektor, gpínovou Canon samici. Však Slovák Japonce už mi o to několikrát říkal. Ale zatím to nebylo nezbytné. Vždycky na mě halekal: „Pánko kolega, že ty si ně mňa s tým konektorem zasa zabudol?“ a já: „Ale kdež, duša moja, ja som sa na teba vysrál.“

Tak dneska jsem se pro ně fakt teda vypravil. I něco málo do zásoby. Pochopitelně kde jinde nakupovat elektroniku, než „U Mamuta“, alias GM Electronic? Tam jsem si poctivě vystál frontu, až jsem se dostal na řadu, začalo mě cosi obsluhovat, nějaká bytost budoucnosti. Ať jsem se snažil, jak chtěl, nepoznal jsem, jestli je to chlap nebo ženská. Možná vod každého kousek. A já na to:

Já: „Potřeboval bych devítipínový Canony, s krytkama, na kabel, tři samice a dva samce.“

Ono: „A jaký Canony, na kabel?“

Já: „Jo, na kabel.“

Ono: „Kolik?“

Já: „Tři samice a dva samce.“

Ono: „Tři samice a kolik těch samečů?“

Já: „Samce dva.“

Ono: „Krytky k tomu chcete taky?“

Já: „Jo, máte dobrej nápad, krytky bych prosil taky.“

Ono: „Co dál.“

Já: „Jéžíš, nestrašte, tohle mi úplně stačí.“

...a ono se to na mně prapodivně dívalo, co otravuju s takovejma drobnostma.

PONDĚLÍ 9. PROSINCE 2002 NE A NE A NE

A co jsem teda dělal? Koupil jsem „digitální“ „foťák“. Ne, fakt mi nejeblo, ty dvoje uvozovky tam patří. No úděsnej krám to je. Ale třeba se to spraví. Teda jinak, třeba přijdu na to, jak

s ním narábát. Jedna z prvních věcí bude asi nutnost oprostít se od toho, co znám z foťáku skutečného, třeba to, že se dá něco zvětšit. Když chci něco většího, prostě musím si k tomu přijít. Taky s bleskem to není tak jednoduchý, dál jak tři metry vám vyfotí akorát tak negra v pohřebním vohozu, to celý ještě v tunelu. Z jednoho metru máte velkej bílej flek místo člobrdy, takový trochu moderní umění a ze dvou metrů je pišišvor hezky nasvícenej, ale už malej. No, zatím jsem přišel na to, že z toho metru se to dá eliminovat zakrytím půlky blesku palcem. Sice to není úplně standardní řešení, ale účinný a za patnáct set asi jediný možný, jako výhoda se pak jeví to, že je ten kráp vo trochu větší než krabička vod cigaret, pak taky, že mám na něj konečně pátou kapsičku na opasek, no a když si ho dám do kapsy a někdo mi ho šlohone i s bundou, při té ceně mi bude asi víc líto té bundy. Vida, a s téma kapsičkama na mobilu vypadám konečně jako správný agent, dva telefony, multifunkční kleště, tužka, bloček, „foťák“, no hotovej James Bond nebo MacGyver, narozdíl od nich mi ty hračky třeba blbě, ale fungují.

Hned jsem se tím „foťákem“ zašel pochlubit Romanovi, kterej sedí v práci přímo naproti tomu Fotolabu, hodili jsme řeč a on musel kamsi do Olympie nebo kam. Čili jsem to pojal jako vhodnou možnost nechat se jím hodit (když už jsem nepochodil na té poště a Magorát nebyl až tak důležitý) k Rondu, že si vyfotím aspoň ten billboard s tím veselým telefonem, jak se tam ty kravky kření, že s Twistem je děsná psina. No, asi to bude něco, jako tenhle foťák, haha. To se smíchy brzo polulají. Ještě cestou Romana nenapadlo při projíždění pěší zónou začít si z předního skla odstraňovat jakési flíček, jenže k tomu zvolil blbou metodu – ostříkovače. Ostříkovače v houfu lidí a za jízdy pod 10 km/h fungují spíš jako zahradní rozprašovač. Okolní chodci byli rádi, aspoň, že tam Roman měl tu nemrznoucí směs, jinak by se na lidech udělaly rampouchy a lidi by brblali, takhle se aspoň umyli, špinavci. No a při focení toho billboardu jsem zrovna přišel na to, že když něco chcu mít přes celej snímek, musím se holt sebrat a jít k tomu. Hmm, naště mě to, šlahnu s tem do křa a fakt si koupím na vánoce ještě tu nákou malou Camedii. No, dám mu tak tejdenn šanci (tomu „foťáku“) přesvědčit mě o svých kvalitách, třeba je to fakt jenom rukama.

No dobrá tedy, představoval jsem si to vo kousilililínkách lepší, když si představím, co ve stejným rozlišení leze z pořádných foťáků :o)

PONDĚLÍ 16. PROSINCE 2002

Hahááá, konečně se aspoň něco děje. Sníh napadl, chumelí se chumelí, padá snížek bílý, zahřejem se v posteli, sexuální plí. Zatímco většina lidí to (pochopitelně včetně silničářů) s údivem zjistila až ráno, já, liška jedna podšitá jsem si to šel omrknout ještě večer. Psi jsou psi a chtějí na procházku. Ovšem před půlnocí bylo tak půl centimetru, centimetr maximálně. A ještě jsem si říkal, jestlipak ti arašáci, kulíšci vykutálení, silničáři naši drazi, po většinu roku za prd placení, drží aspoň nějakou pohotovost nebo něco? Ale kdepak, milé děti. To oni, kujóni, zase ne. Pro technickou správu (nebo jak se ta teroristická organizace dneska vlastně jmenuje, jako malí jsme jim říkali „strupí“) je sníh v prosinci stejným překvapením, jako pro Pražáky po dešti voda v řece. To jsem si uvědomil hned, jak jsem vylezl z baráku, udělal tři kroky a zastavil se až dole u šaliny.

Ta šalina pochopitelně není taky jenom ty tři kroky od domu, to dá rozum, jinak bych o tom nepsal, sice je TRÍ, ale to znamená TRÍ ulice. A taky jela, jedenáctka, o tři minuty později. A to taky znamenalo, že navazující autobus byl akorát ty tři minuty v prdeli, pokud teda vůbec jel. Zhodnotil jsem situaci, vzal v úvahu, že lišák autobusák taky možná sedí někde v teple nebo leží někde v závěji, a vyšlo mi z toho, že musím pokračovat tramvaj až na Provazníkovu. Vona mi sice jede taky až před práci, to ale trvá zbytečně moc dlouho, než se dokodrac do města a zase zpátky, to je lepší stříhnout kus trolejbusem. Ten tam jezdí každý čtyři minuty. A taky ta Provazníková, jelikož je to součást okruhu, tak už byla aspoň trochu posypaná. A trolejbus fakt za čtyři minuty jel. Jenom měl nějaký divnej čumák, normální trolejbus ho má rovně a tenhle měl ještě před sklem řidiče zapraženéj tahač, spuštěný tykadla, místo čísla 145 nebo 146 tam měl 903 a jako cílovou stanici napsaný „Vadný vůz“. Nevadí, za další čtyři minuty jel další. Ale jako na potvoru opět devětsettrojka, zase s tahounem. Napotřetí se zadařilo, ani ne po čtvrt hodině. Jenže to už bylo zase houby platný, poněvadž se mezitím solidně zaplnila zastávka, geronti vylezli ze svých brlohů a z pondělních ranních návštěv u ranhojičů a dali se do cestování - důchodce cestovatel, postrach dopravních špiček. Zvlášť jeden choroš, kterej se před tím jen tak tak dobelhal o hůlčičce na zastávku, naráz ožil jak po elixíru, a máchaje holí na způsob kyje třemi přískoky (každý tak metr padesát) zaujal strategickou pozici u prostředních dve-

ří. S bojovným dědkem se mi cestovat nechtělo, když jsem viděl, jak cvičně majznu několik okolostojících a několik drzounů, co si dovolilo chtít vystupovat. Nechal jsem to ujet. A stejně tak další, které plně bojovně naladěných dědků už přijel. Radši jsem se potupně vrátil na zastávku šaliny, čímž jsem akorát stihl přespříští jedenáctku, těch dvacet minut byla povolena ztráta. Kupodivu jsme neviděli žádnou havárku, jenom sem tam se klouzalo nějaký osamělý auto (dole kopcom většinou v režimu „sáně“), sem tam uvíznuté sypač, třeba uprostřed kolejí, naštěstí výjimečně ne našich. No a v devět jsem byl v práci. Celý jsem to ležerně zdůvodnil sněhovou kalamitou, ani jsem se nevymlouval na pravou příčinu, kterou byly „myšata ušatá“, jelikož jsem se kvůli nim nemohl dostat z baráku, teda z bytu. Když má člověk dvě nohy, potřebuje na ně dvě boty, ty přes noc dli pohozený za dveřma v komoře. To se pak přijde otevřou se dveře, vezmou se boty, zavrou se dveře, boty se obujou a jde se. Ovšem nikoli tak jednoduše za asistence čtyř štěňat. Ten člověk, tedy já, má taky jenom dvě ruce. To pak otevřu dveře, vhrnou se tam dvě štěňata, já je chytnu téma dvouma rukama místo těch dvou bot a táhnu je z komory ven, těsně nad hřbety těch dvou zbývajících štěňat, který se s mírným zpožděním právě ženou dovnitř. Původní štěňata položím a hrábnu po těch dalších dvou, aby mi pod nima zase mohly proběhnout ty první dvě, no a tak furt dokola, dokud na to člověk nevymyslí systém, třeba si vlézt do té komory celej, vzít ty boty do ruk a vyhnout jima našířku všechny štěňata naráz, zavřít se tam, obout se a pak děsně rychle a opatrně se jenom protáhnout nezbytnou škvírkou ve dveřích.

Kolem desáté se stavil na pokec Bača, tomu jsem věnoval vadný procesor, co mi zbyl z Kachněcího počítače, Bača totiž učí ty slepejší výpočetní techniku (jako kdysi já), tak jim na všelikde posbíraných vadných komponentách ukazuje, jak vlastně co vypadá a co se kam zastrká a zapojuje, aby si to mohli vošahat. Tak ten Bača chvíli poseděl, jenom se divil, jakej tam máme veget a že by nám dal. Na otázku, co by nám chtěl dávat, když nám všechno funguje, tak si přece nebudeme práci vymýšlet, to už odpověď nenašel. Jenom se posmíval, jakmile zavolala šéfová a pravila: „Hned přijď.“ Prej si jdu pro výpověď, nebo aspoň pro solidní kartáč. Kdepak, jak mi chce šéfová zvednout mandle, to mi jízlivě říká „sluníčko“. A taky že jo, prostě jí trochu ruplo v bedně a vzpomněla si, že mě musí okamžitě vyslovit jakousi pochvalu, aniž bych věděl za co. Odtušil jsem, že to je od ní velice pěkný, ale já mám ohromně důležitý jednání, tedy se musím vzdálit, nechť se nehněvá, přitakala, jakej su vzornej a laskavě mě propustila, abych mohl jít opět s Bačou klábosit. Ten nestačil valit baterky, chudák, jak je poloslepej, tak na mě vyvaloval ty voči přes břeje jak šnek. Vrchem. Ale pak stejně musel odejít, což nám přišlo jenom vhod, jelikož jsme se zrovna zrovna chystali za chvíli na oběd a přitom volala Hrubka, že jí zčernal monitor a nepomáhá tomu žádnéj restart. Bača škodolibě proklamoval cosi o kose a kameni a že jako žádnéj voběd ale tvrdá práce. A šel hrdě s procesorem v kapse dělat chytřejší na malý slepejší. Ještě Bača stál před budovou na zastávce jak hydrant, když jsem mu podával zprávu, že jest opraveno, ať se chytí za nos nebo jakoukoli jinou tělesnou partii, přece se se zatlačením napájecího kabelu nebudu piplat kdovíjak dlouho. Pche.

Vida, to s problematikou zrakově postižených taky souvisí, odpoledne jsem dělal něco na Životním Prostředí, tam mě napadlo se při té příležitosti zeptat na jednu věc, která mi vrtala už dlouho v palici. Jak se dívají životoprostředíci na výšku větví stromu nad chodníkem. Matně si vzpomínám, že pro zrakově postižené jsou normy, že třeba nic nesmí vyčnívat ze zdi, aby tam slepejší nehavaroval, všichni na to prdí a přidělávaj si tam všelijaký poutače a poštovní schránky a kdovíjaký tupounoviny a slepejší havarují a mordují se vo to. A skutečně, kolegyně mi prozradila, že úprava dřevin v zástavbě nad komunikací pro pěší musí taktéž splňovat jakousi „podchozí“ nebo též „podchodovou výšku“, což by mělo být okolo dvou a půl metru. Tedy se z mé stane takovej malý prudič a napíšu vošklivé email na našu radnici, teda našu ve smyslu tam kde bydlím, jestli mají nějaký divný metry, tak že jim jeden koupím a proč jim mám platit za psa (což jsem letos pro jistotu ještě nezaplatil) a nebo přihlašovat druhýho psa (ani mě nenapadne), když se takovej pes musí několikrát denně venčit a já si při každé vycházce kolem baráku několikrát vrazím větev do voka, do tlamy nebo vůbec někam? Ani mě nehne.

PONDĚLÍ 23. PROSINCE 2002

Ráno klasická bitka. Nevím, jak si to Ďapinka představuje, já ju pořád varuju, že nemám rád, když ze mne tahá deku. Že jednou budu víc rozespalej a místo výchovnejch lepanců jí natáhnu jednu pořádnou, blábolila cosi o domácím násilí a o soudech, to jí ovšem v takovýh případech bude prdlajs platný, jelikož jak jí jednu pořádnou natáhnu, tak u soudu sice budu,

ale sám – za vraždu. Nepochopí. Bere deku dál. A tentokrát to dorazila argumentem: „Když ty můžeš nesklápět na záchodě prkýnko, já ti můžu brát deku“. Oh, už víme, odkud vítr fouká, to jí zase něco naklavírovali do palice na těch jejich oblíbených stránkách Žena In a Žena Centrum. Prostě krávy nepochopí, že to debilní prkýnko na tom debilním hajzlu má ten debilní pant proto, aby si ho každěj dal do té polohy, jak potřebuje. Vybíblá až na morek. Já jí na ty zasraný stránky fakt přístup zarazím, jenom demagogii tam šířej, ale že by takovýhle kozy naučily po použití to prkýnko zvednout, to je ani nenapadne.

A potom si (pochopitelně místo snídaně) vzpomněla na bramborovej salát, na ten, co jsme se dohodli, že udělá na středěj den máti. Jelikož Ďapinka se nechala už dřív slyšet, že jí brsalát nechutná, vlastně ho ani nejl, v hospodě si ho v životě nedala, jedinej snad tu majonézu z toho, to je jediný únosný. Takže naše domluva se jí rozležela v hlavě, první varianta byla, že máti přinese salát, Ďapinka si do něho přidá majonézu. Potom, že si udělá vlastní porci salátu, do té si napere majonézy barel a zalkne se tím. Nakonec začala sondovat, jak mamina krájí do salátu brambory, protože dle Ďapinčině zvrácené mysli je jedinej přípustnej způsob krájitkem. Právil jsem, že máti není blbá aby se srala s nějakým krájitkem, nožem že krájí. „Hůůůáááá, to už jsem jéééednoooooo méeěělááá, fůůůůj, štvrrrtkýýý brámbooor tam byýýlýýý.“ Ani jsem nerozpítával, kde to teda měla, když to v životě nikdy nikde nežrala, přišera, ovšem stroze jsem jí oznámil, že maminičn bramborový salát sestává z plátků, nikoli ze čtvrtek. A to byl ten kámen úrazu - „Plááááááááá? UUUHááá, fůůůůj, juuuuúúú, hrůůůůžza, jestli jsem si to néééémhýýýslééééláááá, úúúáááá, pooobléééjuuuu seeee...“, řvala, jak kdyby ju na vidle brali, mít doma vidle, nabral bych ju na ně sám, aby měla proč ječet. Asi jsem se tvářil dost stupidně, musela mi vysvětlit, že jediný správný krájení brambor do brsalátu je krájitkem a jinak je to strašně hnusný a kdovíjak odporný a ona si kvůli tomu krájitko koupila a teď tohle – plátky. Zas mi začínala cukat ruka, radši jsem zakončil diskusi, ať si udělá bramborovej salát jenom z majonézy, bez brambor, nakonec zhltnu to zkurvený krájitko a třeba jí zaskočí a vona zhebne. A nebude se muset dusit kostí z kapra, jako každěj normální člověk, kteréj ke kaprovi žere bramborovej salát s plátkama brambor. Když zhebne na zadušení krájitkem, taky mi odpadá nepřijemná povinnost ji zabít jednou při braní mi deky a vůbec, musíme pro kapra. Aby měla poslední slovo, dodala, že ještě psům pro granule do Kočkopsa a pro stromek, trumfnul jsem jí a dodal, že ještě odnést máti žebř. Teda takový ty štafle, co jsme je měli půjčený a stál na nich instalátér Mário, když spravoval hajzlík, co na něm nesklápím prkýnko.

Vzali jsme žebřík a šli. Teda skoro. Právil jsem, že vezmu tři igelitky. Byl jsem označen za úplnýho idiota, kteréj by nejradši každou granuli cpal do tašky sólo. Takové nařčení jsem odmítl, na granule je pouze jedna, ještě jdeme na další nákup. To Ďapinka jízlivě vyzvíдалa, jestli dám do druhé tedy kapra a do třetí stromek, nebo si kapra nechám rozpultit. Mírně jsem ji poopravil, že já ponese její debilní strom, bez kterýho bych se vezele obešel, ona ponese kapra, bude ještě ráda, když tento bude v tašce a s ní celej v další tašce, protože se od něj nezasviní.

Ještě způsobila menší estrádu, když (jako vždy, když máme jít někam něco zařídit) usoudila, že pokud půjdeme bez odpadků a nezastavíme se meditačně v popelárně, koledujeme si o trest Boží, to je takový její voodoo jakýsi, akorát bez těch kohoutů se obejde, zato se neobejde bez toho, aby se jí, jakmile stojím v přetopeným bytě v péřové bundě a rukavicích, neroztrhl pytel s v odpadkama a vona nerozsypala bordel po celé kuchyni, to už k jakékoli výpravě za potravou patří.

Trasa byla jasná, dojít do Kočkopsa, i se žebříkem, jakkoli je divný chodit do chovatelskejch potřeb se žebřem, pak ten žebřík vrátit máti, což je na stejné ulici, ale dál, nebudu chodit tam a zase zpátky, pak popojet autobusem k Albertu (dříve Mana, předtím tuším Euronova a ještě dříve Lesanka), tam koupit stromek a kapra. Pro pozdější události podotýkám, že na spojnici mezi našim domem a Kočkopsem leží krám U starýho Růžičky, taky jsme kolem něho šli. Granule jsme koupili, žebř vrátili, k Albertu dojeli. Ještě mi cestou rozvíjela jakési zvrácené teorie, že já pak budu muset venčit psy, ona musí obrovskou rychlostí vykuchat kapra, jakmile se drůbež nevyvrhne do dvaceti minut a kráva do čtyřiceti, musí se dělat mikrobiologická zkouška. To byla očividně zase zkouška mých nervů, vysvětlil jsem jí rozdíl mezi drůbeží, krávou a kaprem a epizodu uzavřel s tím, že ona půjde venčit psy, já půjdu do města, kapr nepůjde nikam, bude mrtvej a na kucháně si chvíli počká, to mu neuteče.

Tak nám uběhla cesta a stáli jsme mezi stánkem s kaprama a stánkem se stromkama. Ale tím to dočasný štěstí taky zhaslo. Napřed kapři. Ďap se radovala, že nemají žádný leklouše, že je to určité nová várka, všci jsou ohromně živí, jenom jestli mají ty s téma šupinama, ti bez nich se totiž blbě stahujou. To už jsem valil voči zcela nepokryté. Pravda, ti dva lidi před

náma brali kapry bez šupin, ale nějak mně to přišlo vpořádku, že když člověk řekne „jednoho lysce“, dostane lysce. Při pohledu do kádě byli vidět i ti se šupinama, taky jsem jeden příklad Ďapince ukázal, ta hned pravila, že toho berem, pak byla zase nafuněná, když jsem podotkl, že to je zrovna ten jedinej, kterýho nám vraždit nemusí, jelikož už nabírá směr zádí a posléze jistě i kýlem k hladině. Ale vybrali jsme jinýho, koupili ho a šli pro stromek.

Další kámen úrazu. Neměli borovičky. Neměli jedle. Problém. Ďapinka potřebuje borovičku. Nebo jedli. Navrhl jsem, že koupím stromek ve městě. Ojoj, to zase ně, takovou důvěru nepracujícího lidu zase nemám. Vloni jsem donesl ořesnej. To je pravda, ale vloni jsem donesl ořesnej, protože tam byl chudáček takovej vopuštěnej a oni by ho hodili do spalovny, páč by si ho nikdo nekoupil, tak jsem ho vlastně zachránil, zcela záměrně jsem vybral to nejhorší koště. Ne ne, musíme koupit stromek teď a tady, klidně smrček. Vida, náraz. Měli tam dva druhy – prý smrk pichlavý a smrk stříbrný. Poznat to moc nebylo. Když se přešlo kolem těch na začátku, který byly polosuchý, došlo se k místu, kde byly smrčky podle barvy tak něco mezi obyč a stříbrným, páchaly taky všechny jako svině. Jeden jsme ale nakonec vybrali. Na koncu vohrádky. Taky tam měli napsaný, že si oučtují i dvacet korun za zabalení, tak jsem se vydal vyhledat někoho, ať mi ho teda zabalí. Vodchytíl jsem tam takovýho poďobanca, ten přišel, pravil, že si u pultiku zapomněl rukavice, a tupě zíral, co já na to. Já na to: „Hmmm. Si asi popícháte ruce.“ Chvilu ještě počkal, jestli se teda vod toho nehodlám zašpinit a popíchat sám, pak mu to došlo a s kyselým ksichtem stromek dovlačel k pultiku, kde nám ho ještě s druhým takovým líným kokotem zabalili. Zmrdi lenošní. Jejich jediný štěstí bylo, že nám naučtovali jenom ten normální.

A vlekl jsem tu kládu dom. Sviná špatná byl těžkej jako prase, musel jsem si to přehazovat tam a sem, tak a onak, uprostřed cesty, nad konečnou šaliny nás mýjel nějaký dědek a s vánočním votlešeným ryákem zadumaně pravil: „To je ale těžký dřevo, co?“ Hajzl, jde si, z čibuka si bafá a má blbý remcy. Za život vděčí tomu, že už jsem neměl třetí a čtvrtou ruku, kterejma bych si to příhodněji přebíral z těch prvních dvou a probodl mu špičkou toho dřeva hrudník. Nebo mu zarazil spodek kmene do čela. Prašivcovi. Korunu tomu nasadila zcela netradičně Ďapina, když jsem si to zase přendával z jednoho ramena na druhý, pohrdavě se na mě podívala, jak se s tou kurvou těžkou, neforemnou lopotím a odtušila, že nemít novou bundu, hodila by si stromek na rameno a pospíchala k lesu. Blbka blbá. Nejen, že nepřijala mou nabídku, že jí půjčím svou bundu, ať se předveče, ani si nedala vysvětlit, že házet stromek na rameno a pospíchat k lesu je kardinální troťlovina. Se stromkem se zdrhá zásadně od lesa, někdy je akce doprovázena svištěním broků. I stará lidová moudrost se zmiňuje o nošení dříví do lesa, jenže ta se používá vždy v ironických souvislostech.

Nuže dobrá, donesli jsme to všechno domů a já šel do města, ještě něco málo mi zbývalo nakoupit. Až na ty hory vánočních lidí by to šlo, ale ti jsou jiná kapitola. Spíš zajímavá byla hned kontrolní otázka po návratu. Ďapinka zkoumavě čumí a ptá se: „Máš vejce?“ Po pravdě jí odpovídám, že nějaký by se našly, ale patrně to nebudou ty, co má na mysli, že? A vona prej, že jsem měl koupit vejce. To mi přišlo divný, kdo mi to jako řekl? Ať se podívám na telefon, jestli tam nemám zprávu. To by souhlasilo, měl jsem, asi čtyři - od Láďinka s Pavlou, od Nepejše a od Kachněte s Mišem, od těch posledních rovnou dvě. A všechny v duchu jako „Šťastný a veselý, bla bla bla“. Pravil jsem, že to neregistruju, jelikož mi takový tupounoviny chodí už několik dní, když mi někdo něco chce, ať laskavě zavolá, několik takových se i našlo, ale zprávy ignoruju, se můžu zvysoka vysrat na to, abych na každou odpověď a furt ten balast mazal (ačkoli ráno rozespalej jsem vlastně na několik odpověď). Všem tímto děkuju, taky jim přeju pěkné vánoce, ale za vypisování mi nestojí, když si nedají větší práci oni. Ale zpět k vejčím. Tedy vejce jsem nekoupil, jelikož jsem měl telefon zahlcený takovýmhle bordelem, kterej jsem stejně nečetl, ani jsem neslyšel v šalině (telefon pod péřovkou). Když ani Ďapinka se neuráčila mi zavolat, to bych po chvíli zaslechl. Prostě vejce nemám. Nekoupil jsem. Nevěděl jsem, že mám koupit. A prý, co s tím budeme dělat? Že nejsou vejce na obalení kapra. Já jsem s tím nic dělat taky nehodlal, už jsem za den šel kolem Starýho Růžičky, Alberta, byl jsem v Tesco, malý krámký ani nepočítám. Jestli chce vejce, nechť se sebere a táhne si je koupit. Aspoň se venku zchladí, začne jí pracovat mozek a zapamatuje si, že příště mi to musí srozumitelnou formou sdělit. No to jsem si zase vyslechl keců milión. Ale nehnul jsem se. Vzala tu svou novou bundu a šla. A právě v tu chvíli volala máti, jestli si Ďapinka taky nechce udělat ten brsalát, že by se jako vytáhla, teda jestli má suroviny. Zarval jsem, že nic nemá, bude to tak, jak se to řeklo, nikdo nikdy už nic nepůjde nikam nakupovat a švihl jsem telefonem (pomyslně, vono to srandoví červený tlačítko se těžko mačká s rozmachem).

Ovšem večer ležela vzteky nafouknutá a načučená Ďapinka na gauču a já jsem konečně zjistil, co mě k ní pořád tak přitahuje - když se pořádně nakrme a hodinu drží klapačku, dá se s ní i vyjít. Ať žijou Vánoce.

ÚTERÝ 24. PROSINCE 2002

Ráno vstávám i bez obvyklé bitvy. Nebo jenom s malou. Přece jenom ten Štědrej den má cosi do sebe, Ďapinka mi štědre nechává i deku a budí mě vcelku normálně – řevem.

Po nezbytném kafi jsem musel postavit stromeček. No, on to byl spíš strom. Do takového, co se staví na náměstích, mu moc nechybělo. Že byl těžkej jako svině, to už jsem se zmiňoval. Taky o tom, že byl velkej. A to, že měl tlustej kmen, to s tím tak nějak souvisí. Dole měl asi o polovinu větší průměr, než je doura do stojanu. Ovšem táborník si vždycky poradí. Zvlášť, když má mačetu pod postelí. Trochu přitesat a jak hezky drží. A vcelku drží i to kuchyňský prkýnko, co jsem to na něm sekal. No, spíš je to trochu zázrak, ale fakt drží. S mocnejma zásekama, ale drží, dyť to říkám. Strom taky stojí. Taky to říkám. A nic nedám na Ďapininy stížnosti, že stál jenom do té doby, než za mnou zaklaply dvěře, pak prej spadl. Nesmysl, tak jsem s těma dveřma neflákl. Pravda, je teď co jsem se vrátil jakési přivázané, ale stojí furt.

Takže jsem přitesal a postavil strom a šel. S máti na hřbitov. Každoroční zážitek. Pokaždý mi taky nezapomene ukázat jakési hrob jakýhosi cikánskýho big bosse a druhej jakýhosi kardinála nebo biskupa nebo jakýho to zase církevního big bosse. A taky pokaždý nezapomene vyměřet krávovinu – tohle takhle posunout, tamhle svičku vo dva centimetry jinak, ještě sem větvičku. A já jak ten vůl si naopak vždycky zapomenu vzít pořádný ponožky a vždycky mi jak tam stojím jako hydrant zmrznou nohy. A taky mamina nikdy nezapomene cestou zpátky mi ukazovat ze šaliny horu tupounovin. A já se vždycky čertím, protože cestou zpátky je šalina plná gerontů, kteří na tom krchově zevlujou už několik hodin, máti sedí, já stojím, máti haleká a na tupounoviny ukazuje, já tupounoviny nevidím, jelikož stojím čelem vopřenej vo horní držací tyč a před ryákem mám maximálně agitační letáčky. Pokaždé se sehnu, podívám se z okna, pokud jsme to ještě nepřejeli, konstatuju, že je to „ohromně zajímavý“ a zas se narovnam. Při tom se obvykle cestou dolů nebo cestou nahoru praštím vo tu tyč do palice. Letos jsem na to přišel – příště si:

- kurva už konečně vezmu ty teplý ponožky
- dám na cestu máti foťák, vona všechny z jejího hlediska pozoruhodný píčoviny vyfotí, já si je doma v klidu stáhnu do počítače, prohlídnou, konstatuju, že je to „ohromně zajímavý“ a zase je smažu.

Po návratu byl už stromek Ďapinkou nastrojenej. Chvilí jsme se povalovali, já jsem i dárky zabalil a byl čas vyrazit doprovázen velkejma psiskama naproti máti. Letos jsme se totiž domluvili, že přijde ona k nám, abysme nenašli barák vzhůru nohama působením malejch psi-sek. Mamině jsem totiž musel naproti, aby všechno unesla. Musela vzít všechny dárky (zapomněla jenom dva), brsalát (s na plátku nakrájenějma bramborama a bez majonézy) a cukroví (zapomněla úplně). Nakonec nepotřebovala vlastně vzít nic, jelikož měla jenom dvě srandovní igelitky. Ale aspoň se psi vyvenčili.

Povečeřeli jsme. Ďapinka si naložila největší kopec toho brsalátu (s plátkama brambor a bez majonézy - dle dřívějších vyjádření „brrr“ a „fůůů“), jako první to všechno zhltl a tvářila se náramně spokojeně. I nějaký ty dárečky jsme si nadělili. Mimo jiné jsem dostal Ďapinou vlastnoručně vyrobené tričko (teda ten potisk na něm) s mým obrázkem a psama a nápisem „Chovatel roku 2002“, klasický deodorant (proč se tomu i pro chlapy říká „pičfuk“?) a další stavební překlížkovou (tedy už tady mám třetí neposkládanou, budu se tomu muset někdy podívat na zoubek). I máti byla našima hovadinama znatelně potěšena, třeba na modem čuměla, jak kdyby to ještě neviděla. Teda pravda, ona to ještě neviděla.

No a už jsme šli jenom na procházku, chvíli seděli a nakonec šli spát.

Ďapinka o tom všem plácá hrozně lži, třeba že jsem použil nesprávných výrazů, když pej-sánkům servirovala štedrovecerní večeri, popravdě jsem řekl jenom, že je blbá, a to až potom, co to psi vyhlili na koberec.

NEDĚLE 29. PROSINCE 2002

Dorazily K.ate a ZuzulkaB. Návštěva dlachní štěňata, já se dívám, kde ty zbylý co ničí, v duchu sčítám škody a přemýšlím, jak to budu zejtra uklízet. Sice mě bere taková myšlenka, že to nechám na paničku, která se zítra vrátí, přece jenom ty noviny, co tady leží všude okolo, ty jim dala ona, ale možná se vytáhnou a velkodušně to uklidím. Ale neslibuju.

Ještě se mnou ty dvě zašly znova vyvenčit psy velký. Sešli jsme vedle baráku do rokle. Trochu se divily, kam je to táhnou. Pravil jsem, že do rokle, rejdiště úchyláků. A vyprávěl jsem jim hororovou historku, jak kdysi na základní škole jsme seděli nedaleko ve školním sadu se spolužáky Butrusem a Putňochem na stromě a užívali si ovoce komunismu, teda že každému podle jeho potřeb a my jsme měli právě potřebu ládovat se ovocem ve školním sadu, od rokle se připlížil jakejsi Průša, stoupl si pod nás ke stromu a začal si dlachnit kačera, no, jak se to řekne odborně, mastit šaška, teda onanovat. Jenže to už individuák neodhadl, že tři školou povinní hůšové na jabloni můžou být ozbrojeni nabitými vzduchovými pistolemi Lov-2, lidově zvanými „Flusbrok“. Krásně kličkoval mezi diabolkami a broky ráže 4.46, oč se pomaleji Flusbrok nabíjel, o to pomaleji ouchyl zdrhal, jelikož klokánkovitým pohybem se spuštěnejma kalhotama se utíká dost blbě. Tak tohle jsem K.ate a ZuzulceB vyprávěl cestou v rokli a vony sice divně koukaly, ale šly jak ty vovce. Asi čekaly, že se jim taky nějakěj zjeví.

2003

NEDĚLE 12. LEDNA 2003

Fláky, flák, tralala, neděle od slova „nedělat“, to by se mi líbilo. Častěji. Nejlépe teda furt. No jo, utopie. Ale dnes se mi to vcelku povedlo.

Ráno jsem vstal vcelku brzo. Už o půl. Teda o půl jedné. Právě čas na oběd, nemám já se skvěle? Pak jsem se jenom tak rejpal v počítaču, šel s psama, dokonce dobrovolně a radostně, aby se Ťap mohla učít.

Později odpoledne se stavili Kachně s Mišem. No, voni se stavili fakt později. Blekotali cosi vo půl čtvrté až čtvrté, dotlačili se v pět. Asi používají jiný časový pásmo. Každopádně účel jejich návštěva splnila. Aha, vy zas nevíte, co bylo účelem. Účelem bylo přemístit jejich bordel, co je jim líto vyhodit, k nám, že mně to bude taky líto vyhodit. Třeba jednu základní desku na 486ku, nějaké starozitnosti, jako třeba řadič na VL-Bus a grafickou kartu se stejnou sběrnici. Co kdyby se to někomu hodilo. Než jsem s nima vyrazil dveře, ještě jsem jim předvedl veselé cirkusové číslo – „Egiho likvidace vánočního stromčku“.

To si totiž na Vánoce Ťapinka vymyslela, že chce stromček. Nakonec si vybrala jakousi kládu, dva metry na vejšku, těžkou jak krávu, mohlo by to sloužit jako surovinovná základna pro výrobu dvou obývacích stěn. (Domeček obývací). Přemejšlel jsem, jak tu svinu (stromek, ne Ťapinku) nějak korektně zlikvidovat. Loni bylo hej, to jsem dostal volnou ruku a vybral jakýhosi scípáka, záměrně, navíc už při koupi notně prořídil borovičku, to jsem pak vzal mačetu, nadělal z toho pár klaciků a třísek zvládne igelitky, do té to taky umístil, třikrát omotal špagátem a narval do popelnice. Jenže co dneska? Ťapinka pravila, že kdesi na ulici viděla kontejner na stromky. Když jsem se tvářil udiveně, o jaké ulici to mluví, pravila: „Na naší, tupane.“ Schválně jsem na procházce s psama koukal po kontejnerech, viděl jsem ledacos, na sklo, na papír, jenom na ty stromky nějak ne. Zato jsem viděl pár opřenejch na každé straně bloku vo zeď a taky vo ty kontejnery zmiňovaný existující. A hlavně vcelku spoustu přímo za domem pohozených. Tedy zpět k odpolední, takovýmu tomu pozdnějšímu odpolední, kdy už je vcelku tma. Taky podvečer se tomu říká. Za Mišové asistence, Kachněcímho řehotu a Ťapikeců se mi na několikátý pokus podařilo stromek vytáhnout ze stojanu, přervat Ťapinčiny motouzy, na kterých byl přivázaný u zdi, jeho rozsochaté tělo propasovat skrz dvoje dveře a jebnout ho z vokna kuchyně za barák. Kdyby mě někdo stopoval podle jehličí, neměl by tak těžkou práci. Když se Miš s Kachnětem dochlámali, vydali se na cestu domů, byli tady vystřídání máti, která přišla taktéž na návštěvu. Jenom Ťapinka se tady ještě chvíli plazila s vysavačem a likvidovala jehličnatou pokrývku koberce.

A mamina pravila: „Vona chudinka u toho musí klečet.“ Jo, musí. Kdo by u toho měl kleč? Já snad? Nestačilo, že jsem tu krávu (furt ještě mluvím o stromku, né vo Ťapince) koupil, dosmejkal dom, votesal, postavil, pak zase zboursal a vyhodil? Aspoň ju (ted' už tu Ťapinku) to třeba přísti rok přejde. No nepřejde, já vím, ale třeba si aspoň rozmyslí takovou bestii obrovskou pichlavou.

A zejtra zkusím vysondovat, jak to s těma stromkama je, jestli je někde jako jejich oficiální shromaždiště, třeba bych ho tam i odtáhl, ačkoli nevím, podle těch hafo stromů za barákem, jestli je tam moc bezpečný lézt za tmy, ne každej se asi dívá, ti choroši tady z baráku většinou už nic nevidí. Ale dost možná, že to tak má být, strupáli z Technické a Zahradní to pak pojedou s vozečkem a traktůrkem a bude uklizeno. Jelikož jsem však slušně vychovaný mladý muž, přeptám se na to ještě.

ÚTERÝ 14. LEDNA 2003

Den ve znamení Žufiho. No dobrá, ne tak úplně, ale zasloužil se o moje bolavý voči, který mě pálí, jak jsem je musel neustále vracet nahoru, čili takříkajíc v sloup.

Ráno jsem se přiharcoval už před půl devátou, jelikož v tuto dobu začínalo školení. Politické školení mužstva. Nebo líp řečeno školení ouřednictva a jiné havěti v dovednosti řízení služebních vozidel. Toho se Žufi jakožto poskok neúčastnil, poskoci sou voď toho, aby poskakovali a nikoli aby řídili služební vozidla. Měl navíc jinej bojovej úkol – Jíťa vyprodukovala obsáhlejší elaborát. Nebo zase jinak, Jíťa měla vyprodukovat jakési obsáhlejší elaborát, menoouze, se to nějak „Organizační řád“, Jíťa to kdesi šloha na jiným ouřadě a jenom upravila. Jenže jak to kradla, neuvědomila si jednu věc, že je to napsaný ve staré klasické TěŠestSetDvojce, nějak jí to při importu nevyházelo formátovací mezery a tvrdé konce rádků, tedy to měla nějak neupravitelný. Žufi má čas (děl jsem já), když to tak hoří, tak to může překopat, přece jenom je

zběhlejší než Jíťa a bude to mít rychleji, dvě hodinky a není co řešit. To jsem si myslel taky já. Takhle nějak to například vypadalo:

Ouřad musí ouřadovat. Ouřaduje se ve dny ouřední. Ouřední dny jsou voď toho, aby se ouřadovalo.

Prostě mezerama zhůvěřile dorovnaný, na šířku ouzký, ale už to přepsaný, tak co ted' s tím? Ještě jsem Žufimu poradil, ať udělá jako první krok to, že dá v dokumentu zaměnit řetězec dvě mezery za jednu mezeru a to celý vopakuje několikrát, až mu tam zbyde vždycky jenom jedna meze. Prostě tak dlouho, až tam nikde dvě mezery za sebou nebudou. Pak už upraví jenom ty řádky, vždycky šipka dolů, klávesa <Home> a <BackSpace> do zblbnutí.

Ale to by nebyl Žufi, aby do toho nezkusil vnést svou invenci. Udělal to jinak, smazal pro jistotu úplně všechny mezery a když jsem přišel do kanclu, koukal do textu, kterej vypadal asi takto:

Ouřadmusíouřadovat.Ouřaduje sevednyouřední.Ouřední dnyjsouvoďtoho,abyse ouřadovalo.

Čuměl do toho jak husa do flašky a zkoušel tam zpětně rozdělit mezery, hrál si s tím (kromě pauz na chatování) dvě hodiny a byl s bídou na třetí stránce. Vyhnal jsem ho od toho, celý mu to smazal, zavřel pod tím okno s Xkem a s nějakým nablblým diskusním serverem, otevřel to úplně znova, připravil mu to podle toho, jak jsem říkal já, a výsledek? Za dvě hodinky to měl celý. Dyť jsem to říkal.

Po obědě se pochlipal znova. Problém byl následující. Na jednom detašovaném pracovišti, na tom, co bylo přestěhovaný do zrenovované budovy, tam neměli funkční připojení na Internet. Maj tam akorát jeden schopnej počítač, u jejich vedoucí zvané Evimaši, v tom jednom schopným počítaču je modem a to by úplně stačilo. Stačilo by kdyby. Kdyby vedoucí jako jediná neměla manažerskej telefon s digitální linkou z ústředny. Tak jsem to hodil na Žufiho, ať zjistí, jak tam ten analogovej modem připojit, když je tam jenom ta digitální linka, jestli to vůbec pude, jestli tam třeba je možný natáhnout ještě jednu linku vobyčejnou, prostě ať zjistí u dodavatele všechno, co jde. A ještě jsem požádal kolegu Lišku Podšitýho, kterej se motal kolem té rekonstrukce budovy, ať nám pošle kontakt na toho maníka voď telefonní firmy, co to tam ve skutečnosti dělal. Žufi se následně chopil telefonu, maníkovi zavola, ten mu dal číslo na druhýho maníka, Žufi pravil, že je to na dobré cestě, zavola druhýmu maníkovi a zeptal se ho, jak připojit modem. Dobrá, tak ne zas až tak stručně. Ve skutečnosti to bylo asi takhle obsáhlý: „Dobře den, tady je Žufi ze Slovnutného Ouřadu, vy jste nám zapojovali jednu ústřednu a my tam potřebujem připojit modem. Můžete mi poradit jak?“ Ale ani slovo vo nějakých digitálních linkách a manažerských telefonech. Borec mu samozřejmě poradil – jak připojit obyčejnej modem k obyčejné lince.

To už jsem to s nervama nevydržel, chytil Žufiho za límec a smykem ho dovlácel na to pracoviště přímo k paní vedoucí Evimaši, ukázal mu neobyčejnej telefon, vobyčejnej modem, kábl voď vobyčejného modemu a kábl voď neobyčejného telefonu, samože každej jinej. Žufi na to chvíli koukal jak na zjevení, pak se vzpamatoval, znova zavola druhýho maníka a konečně mu to celý popsal. A tak Žufi přišel na to, že to nejde. No jo, kdyby to šlo, tak jsem to dávno udělal, kdybych nevěděl, že to takhle nejde, nezadával bych mu to jako úkol k řešení. To vím taky, že to TAKHLE nejde, jenže já chcu vědět, JAK to JDE? No, prej natáhnout tam další linku, s vrtáním zdi (v nově rekonstruované budově) a takovýma legračníma věcima. Tak to teda ne. Voni tam maj počítačovou síť natahanou, zásuvky, rozvaděč, ale ještě k tomu nějak nemaj co připojit, ty starý střepy nemá nejmenší smysl propojovat do sítě. Takže? Takže zatím použijeme tuhle plonkovní síť, támhle ženskej sebereme vobyčejnou telefonní linku a natáhneme ju k Evimaši do modemu. Ale ženský nemůžou být bez telefonu, i doma to máte tak, že lajna ze zdi vede do modemu a voďtam zase k telefonu. Teda to zase propasírujeme zpátky k ženskému. Vlastně by to nemusel být takovej problém, u počítačové sítě máte osm drátků, my jsme potřebovali dva tam a dva zpátky, tedy celkem čtyři. Jenom by to nemuselo být tak divně všude překřížený, čtyři konektory jsme zkazili, než jsem vůbec přišel na to, jak to má být. Sice nám to zabralo asi dvě a půl hodiny, Žufi tam dostával své funkce, jelikož poskakoval s testovacíma

káblíkama tam a zpátky, zpátky a zase tam a tak furt dokola. Ale sláva straně a vládě, zadařilo se. Paní vedoucí Evimaši byla tak spokojená, že nás obdařila ke kafi i čokoládovou tyčinkou, teda každýho, no špica. A Žufi se naučil aspoň krimpovat konektory na síťový kabely. Tak to má být.

Pak jsem se chvíli otočil u EFXka, následně za Bačou, Pepém a tetkou Králičkou do hospody, obojí kupodivu nic zvláštního.

Oživení přišlo teprve u máti, které jsem měnil ještě vypínač u koupelny. Von sice ten původní vypínač vypínal a především i zapínal, ale mizerně, bylo v něm prasklý pérko, hrozilo, že máti se bude koupat při svičkách. Ve všech tupounskejch americejch filmech to vydávají za děsnou romantiku, ale zkusili jste si to někdy? Já jo, jak mám za elektrínu roční zúčtování, asi dva roky zpátky jsem odjížděl na vandr s takovým divným dojmem, že jsem asi něco zapomněl vyřídit. Ano, to NĚCO bylo zaplatit fakturu. A jelikož jsem byl v trapu, ani mi nemohli doručit upomínku nebo něco, tak mi to prostě odpojili. A věřte, že po asi tejdenním propršeným courání kdesi, to při svičkách fakt není nic moc. Tak tohohle jsem chtěl mamínu uchránit a hrdě jsem se pustil do výměny vypínače. Ďapinku jsme nechali radši v obývací, ta trpí (dle svých slov) „elektrofóbií“, jak je něco bez krytu a pod napětím a já v tom mám zaražený pracku, pokouší se vo ňu mdloby. Ale je to léčitelný, už jsem ju naučil vyměnit baterky ve foťáku a nahodit si v bytě vyražený pojistky, jelikož jsem ji asi hodinovým vysvětlováním přesvědčil, že pojistkám se taky jinak říká „jistice“ a slovo „jistice“ určitě nevzniklo ze slov „nebezpečný“ nebo „zabít“. Sakra, furt odbíhám. Tak tu Ďapinu jsme nechali ve vobejváku a šli s máti „remontírovat“. Teda já měnit vypínač, máma svítit. Protože zas nejsu vůl a s jakýmsi podivným šroubovákem se v tom nebudu rejpát v zapnutém, vypnul jsem jistič od světél. Máti roznula baterku. Na druhým koncu místnosti (nebylo to přímo v té koupelně, vypínač je v předsíni). Otázal jsem se, zda je skutečně přesvědčena, že něco vidím, když mi svítí na záda a pod prackama mám stín. Stoupala si bokem a svítila mi do ksichtu. To taky nebylo vomo. Nakonec jsem ji nějak nadirigoval, starý vypínač se mi úplně rozsypal pod rukama, jak byl už chatrněj, a za stálýho mamininýho povykávání, jako „Nešahěj tam téma rukama“, „Svítím dobře?“, „Chceš to podržet?“ a tak podobně, což jsem útrpně přecházel, maje plnou hubu šroubků, jsem teda ten slavněj vypínač vyměnil. Pak se mi ještě podařilo ji vysvětlit, že když říkám „Svíť sem“ a můj hlas se ozývá dva metry od ní zprava, že už není třeba svítit před sebe na vypínač, že teď už je zase změna, že chci, aby „Svítila sem“, abych mohl jistič zase vodjistit a vyzkoušet to. Pochopitelně to fungovalo, to dá rozum, dyť jsem to dělal já, stejně jako ten původní. Ne, nesmějte se, já to sice dělal a teď se to rozsypalo, ale dělal jsem to v deseti letech, čili jinak řečeno devatenáct let to fungovalo. Tak může zas, ne?

Ďapinka, která zatím seděla a ani nedutala strachy, jestli třeba pod izolací na mne nečihá nějak nasraněj zákeřnej elektrón a nechce mně kopnout a zabít, teď okřála a začala mou práci zlehčovat a posměšně komentovat, což jí vydrželo až do večera, taková vona je.

A to jsem jí za ty všechny útrapy četl před spaním knihu. Fakt. Ale to až třeba zase zítra.

STŘEDA 22. LEDNA 2003

Do práce jsem přišel tak kolem desáté.

Hned ze startu jsem tam měl nachystanej mejl „Petice“ od VavyCz. Prej nechce válku a světovou krizi nebo co. A pokud to taky nechcu, tak mám honem se dopisat, že to teda taky nechcu, a když už je přede mnou podobnejch hňupů napísanejch dost, tak to mám celý vzít a poslat to na jakousi adresu OSN, tam si to prej přečtou, protože takový debilky sbírají a žádají vo pomoc. Že to mám rozeslat úplně všem, který znám, to se rozumí nějak vomo. I včetně toho, že už v tom seznamu naletivších imbecilů budu figurovat. Jo, tůdle. Váva je prostě nepoučitelná. Není to tak dlouho, co způsobila podobnou paniku s podobně lživou zprávou, která naváděla smazat si jistotu součást operačního systému, pomazala to, kde mohla, pak se divila.

Kouknul jsem letmo na oficiální stránku OSN, kupodivu tam nic o žádné petici nebylo. Teda bylo, že je to celý kokotina a že nic takovýho nechcou, vcelku z toho vyznívá, že na řešení takových detailů mají nepodstatný skupinky jako třeba Radu Bezpečnosti a nejsou zvědaví, aby jim blběci tyhle pičoviny posílali. Též se to dá lehce zjistit v článku na stránce hoax.cz. Ale to jsem Vavě už několikrát říkal a psal a telefonoval, tedy jsem jí to napsal asi popátý, zhruba stejně pepně, jako teď.

A hle, ona se dokonce brání:

Milý Myšáku a ostatní...ač Tvá odpověď brutální zdá se mi, rozhodně máš pravdu, ale na rozdíl od Tebe, nevyhledávám „zaručenost“ této „rádobypetice“. Jakmile v něčem cítím dobrou věc, reaguji...

Tudíž se omlouvám za neověřené údaje údaje a pokorně děkuji svému příteli za upozornění... btw. příště Tě vynechám,sorry..

Vladěna

Tedy to není žádný drama, prostě jenom jedná, obtěžuje ostatní a šíří dezinformace dřív, než uvažuje. Sice nechápu kam ten kvalt, když o válce proti Iráku se hovoří tak rok intenzivně, dalších deset let tak nějak teoreticky, zmiňovaná světová nestabilita taky trvá už pár tisíciletí. Ale veskrze z toho plyne, že jakmile se budu chtít Vávy na nějaký čas zbavit, napíšu jí obsáhlej mejl, ať to honem všem přepoše a hópne z vokna, že tím zabrání šíření hladomoru v subsaharské Africe, ona to fofrem přepoše a hópne. Pak jí můžu zase napsat, že to byla dezinformace a neměla mi to sežrat, měla si to ověřit. A vona mě za to ještě zjebe, jelikož skokem z okna se jí vcelku prd stane, v práci dělá v suterénu a bydlí ve zvýšeným přízemí. Ale hópne, na to dám krk. Hlavně v ní vzbudit ten pocit, že jde o dobrou věc :o)

A mejly, mejly, mejly. Přišel mi ještě jeden zajímavěj. Vod fízli. Ale popořadě. Šéfové kdysi v prosincu čórli mobil (nějací pobertové, ne ti fízli). A nějak mi zapomněla dát číslo na nověj, zavolal jsem na ten starěj a ozvala se mi nějaká ženština, která mi postupně objasnila, že to koupila v zastavárně, komplet i s kartou (neměla zapnutou ochranu pomocí PIN). Tak jsem nad tím hloubal a vyhloubal, že by to v principu mělo fungovat nějak takto: nahlásíme, že ten ukradeněj telefon je v oběhu a zapnutej. Políši se okamžitě excitujou, naběhnou se soudním příkazem v drápech na operátora a příkázou mu, ať mobil lokalizuje. No a milá baba si takhle hezky půjde po ulici, zabrzdí u ní dodávka, vyskáče komando kliffasů po zuby vobzrojenějch, nasadí jí klepeta a sebere jí mobil. A dá jí pendrekem po lebce, ať příště nekupuje čórovaný věci. A ouplně nakonec z ní vymámí teplej bonz, kde to koupila, v kterým frcu, tam to trochu zdemolují, přiškrtí lichvářskýho zastavárníka a z kartotěky mu seberou fotokopii vobčanky toho, kdo mu to prodal. Nebo aspoň v mírnějších obrysech by to tak mohlo chodit. Baba, která si teď z šéfovíc mobilu vesele mobiluje je v tom nakonec nevinně, ta si může prachy vymáhat třeba po zapáchatelovi, až ho čapnou a pošlou rubat do uranovejch dolů. Jenže jsem si tím postupem nebyl jistěj, tak jsem v pondělí napsal jemnej dotaz na jakousi informační lajnu místní fízlárny. A právě dneska mi přišla odpověď:

Vážený pane, omlouvám se za opožděnou odpověď z důvodu poruchy na služebním internetu. K Vašemu dotazu uvádím následující:

máte pravdu v tom, že správce mobilní sítě je schopen lokalizovat přibližné místo výskytu mobilního telefonu. Uvádím úmyslně přibližné, protože i kdyby byl správce sítě ochoten uvedený úkon pro policii provést, tak na lokalizovaném prostoru se může v ten moment nacházet několik osob a policie nemá oprávnění u všech provést osobní prohlídku. Jistě budete argumentovat s tím, že telefon se dá prozvonit a podobně. Máte pravdu, ale musíme ještě vzít v úvahu, že nový majitel koupil uvedený přístroj jistě v „dobré víře“ jak uvádí zákon a v tom případě jedině soud může určit komu bude přístroj přiřčen. Je to velice složitá situace. Pokud však je známo, kde byl přístroj pachatelem prodán a novým majitelem zakoupen jsou i jiné metody, jak zloděje odhalit. Nesdělil jste, zda krádež mobilu byla oznámena na policii a zda informace které jste uvedl byly případně vyšetřujícímu policistovi sděleny.

S pozdravem

kpt. Zdeněk Lubas

Aha, takže se to má asi následovně: vy to poliším naklavírujete. Voni si seženou soudní příkaz a přišourají se za operátorem. Ten se hluboce zamyslí a podumá, jestli se mu chce a jestli je ochoten uvedený úkon pro policii provést. Když bude příznivá konstalace hvězd, operátor milostivě (dle soudního příkazu) úkon provede. Babu najdou, plus mínus pár desítek metrů, prostě skupinku lidí. Zkusí na mobil zavolat (to mně skutečně napadlo taky), čapnou ju za flígr a vona řekne: „Nasrat, milánkové, koupila jsem tydlifěn v dobré víře.“ A soud pak rozhodne, čím že ten telefon vlastně je. No špica. Vono to s tím „právním státem“ nebude zase tak horký.

Nuže, naklavíroval jsem šéfové, ať zande na fízlárnu, tam to napráší a pak se uvidí. Podle posledních informací už je mobil zase v zastavárně. Ale ne proto, že by to eSeNBáci vyčeni-
chali, asi babu přestalo bavit, jak jí furt nějaký Egíčkové a podobný individua vyvolávaly, tak to
střelila zpátky a teď to zvedá zastavárník. Hlavně ho ovšem zbytečnějma volánima nevyplašit,
ať to nevyplne nebo mu to nescípne.

ÚTERÝ 28. LEDNA 2003

Byl čas se stavít u EFXka. Untršéf Běda prej potřeboval nějaký jejich ujetý produkty po obě-
dě vyfotit. Po obědě je samozřejmě neměl ještě připravený, tak jsem to nechal na odpoledne.
Kardinální chyba. Šéfa Bódu taky dneska popad rapl a hned chtěl stěhovat počítače. Třičtvrtě
roku sní a teoretizuje o tom, jak se on přemístí do jinýho kanclu. A stejnýho třičtvrtě roku mu
já říkám, že to není problém, jenom ať řekne dostatečně včas. Jednou už ho taková volovina
chytila, prej už už k tomu dojde, ať mu tam připravím počítač, jak bude na něm spisovat a pro-
dukovat, adresář používat a kdesi cosi, klidně už v té nové kanceláři to může být. To jsem se
tam s tím střepem tehdy jebal skoro do půlnoci. Vod té doby na to nešáhl. A to vím nabeton,
protože jsem si z toho mezitím půjčil několikero kabelů, namátkou bych mohl jmenovat třeba
napájecí. Ale abych na něj udělal dojem, jeden jsem mu dneska odnesl do toho původního
místa, kde prej bude sedět nověj chlápek, logistik jakejsi nebo co. Tam jsem počítač ležérně
pohodil pod stůl a měl se k odchodu. Bóda valil voči jak slimejš, a prej proč ho nezapojím. Při-
pomněl jsem mu opět třičtvrtěroční limit (furt jde o ten časovej úsek). Stejnou dobu mu taky
vysvětluju, že dole není počítačová síť, Bóda se pokaždý ptá, proč že tam není počítačová síť, já
mu neustále opakuju, že není díra ve zdi, kudy by se šlauch na počítačovou síť protáhl. A jed-
ním dechem vždy dodávám, že já to vrtat nebudu, nemám jak, neumím a kdesi cosi, má tam
plnou firmu hejrupáků, ať jednomu dá do ruky příklepovou vrtačku a bude. Bóda dycky po-
keje hlavou, že když už má teda plnou firmu hejrupáků, tak jednomu dá do ruky příklepovou
vrtačku a bude. A není. A za čtrnáct dní se mě Bóda ptá, proč že tam dole není počítačová síť...

Dnes jsem ho uťal jak větev, řka, že nelze dnes ničeho víc pro něj udělat, jelikož Egi musí
za kolegou Havlajsem domů, zase mu nejede něco na jeho domácí síti. Dokonce je to mojí
morální povinností, jelikož jsem mu to celý nastavoval, a jestli tam někdo něco zpackal, byl
jsem to patrně já. Pak je taky nutno jít za Bačou, Pepém a Tetkou Králíčkou do hospody. Do
toho se přihrnul (podotýkám, že bylo šest večer) EFXáckej óbršéf Boss a ptal se mně, proč dole
není doposud udělaná síť, zopakoval jsem mu celý monolog znova, počínaje bodem „třičtvrtě
roku“, přes „příklepovou vrtačku“, „Havlajs“, „hospoda“. A radši jsem fofrem vypadl, než by
si vzpomněl ještě na něco.

U kolegysty Havlajse to bylo na šfárání v nose, zavolat na zákaznickou linku, nějaký ten para-
metr nastavit, párkrát restartovat a šlus. U jeho sóseda Luboša taktéž. Tak jako tak, když jsem
přišel do hospody, ti vostatní vopíčáci tam už seděli a byli už docela v dobrém tempu. Bača
slopal čtvrtěj hrnek, což znamená půlku denní rozumné dávky, aby to po devátým zas nebylo
s pokřikem: „Hej, pikolíku, nalej.“

Na konzultaci angličtiny z téhož důvodu dnes došlo později. A o to to bylo náročnější. Jeli-
kož to už lámali každej tak pátej hrnek, běhali na hajzlík jak křepelky, tak význam slovesa „to
piss“ pochopili celkem hbitě, stejně tak přídavné jméno „drunk“. Jenom ta výslovnost jim furt
(snad kromě Pepěho) nejde. Možná jsme zjistili i proč, takovej Bača totiž nemá elementární
znalosti ani z češtiny. Třeba pojmy jako samohlásky a souhlásky měl nějaký zamřžený, leč vy-
světlivky k výslovnosti v učebnici se těmito výrazy jenom hemží. Toužil si to upřesnit, a nebyl
to stavu pochopit:

„A, e, i, o, u a y jsou konkrétně samohlásky.“

„Počkej, souhlásky?“

„Ne, samohlásky.“

„Aha, takže a, e, i, o, u, y jsou souhlásky?“

„Kurva, to jsou právě samohlásky, ti říkáme.“

„A já měl za to, že samohlásky jsou ž, š, č, ř, ě, j, ě, ě, ě, ě, protože po těch se dycky píše to samý
I, a jó, teď už to chápou, souhlásky jsou a, e, i, o, u a y.“

„Bačo, to jsou samohlásky.“

„Sakra, mně v tom děláte bordel. Tak co jsou teda samohlásky?“

Asi napodesátý to pochopil, zahleděl se do učebnice, tam se dočetl, že w je podle angličanů
polosamohláska a byl v prdeli zas. Deset minut do toho beze slova hleděl a pak to tiše a mlčky
schoval, nevypadal vůbec přesvědčeněj vo tom, že jsme ho nevošlili a že a, e, i, o, u a y nejsou
třeba ty souhlásky. Jéje, nedej bože, abysme mu to vysvětlili kompletně, dvojhásky a slabikot-
vorné souhlásky by ho asi zabily.

Jak tak Bača štuďoval, chopila se slova Tetka Králíčka a začala lamentovat, že si další (šestý)
pivo už dát nemůže, jelikož jde zítra k lékaři, kterej jí bude měřit tlak. To se jí snažil Pepě roz-
mluvit, že to musí jít k felčarovi tak, jak normálně, „to nejde, abys dva dny nechlastala a pak
šla na tlak, to by byla mystification“, blejsknul se přitom s anglickým slovíčkem. Ale Tetka
Králíčka, že prej né a né, že si nedá. Dala. A vůbec, Pepému se to kecá, když je ten delta typ
alkoholika, stejně jako pan Chocho, vidíte, už to zase přišlo na přetřes. Tetka Králíčka změnila
téma a jala se líčit, jak je chudinka nezaměstnaná a jaký hoře zažívá na pracáku, protože voni
si furt myslíjou, že vona chce práci, vona žádnou práci nechce, vona vod nich chce jenom
prachy. Ale když se dycky ptají, co umí, vona už to vyjadřuje málem matematicky „hovno + 2
lekce angličtiny“, a voni jsou z jejich schopností nadšení. Poradil jsem jí, ať se příště rozhlídne,
když někdo bude jevit nadšení z jejich schopností, jestli je v místnosti skutečně jediná. Každó-
pádně pokud se někdo splete a vezme ju do práce, velice se asi s jejíma schopnostma pobaví.
A Tetka Králíčka na to pravila, že to se uvidí zejtra, protože jde na pracák, jenom před tím musí
k lékaři, kterej jí bude měřit tlak.

Baču napadlo, že bysme mohli zaplatit a jít. Hned si objednal další pivo, aby ho ty blbý
nápady přešly. Servírka donesla pochopitelně i Tetce Králíčce, která tvrdila, že už nechce,
jelikož, a to my nevíme, jde zítra k lékaři. A ten jí bude měřit tlak, abysme věděli. A anglicky se
to řekne, že jde „visit doctor“. Stejně největší úspěch slavilo přídavné jméno „drunk“, dokonce
společnějma silama dali dohromady větu přibližně tohoto znění: „We are drunk together, ex-
cept of you.“ (to jako mně). No, dobrá tedy.

A poslední, a nutno říct, že nejblbější, nápad dne byl zase Bačův, že pojedem někam na
vejet. To už tu taky bylo, naposledy jsem se uvolil ho vzít kamsi (podle něj) do drsné divočiny,
tedy na srub, ať jako vidí, zač je toho loket, blbec si to přihrnul v kristuskách, se šalinářským
sotůrkem, deštníkem a kapesníkem na palici. Svoji výbavu tvrdošíjně obhajoval, tedy mini-
málně do doby, kdy bylo potřeba přejít pole porostlé bodlákama. To milostivě uznal, že jít skrz
bodláky v kristuskách naboso není zas až tak úplně nejlepší nápad. Ale jelikož se samozřejmě
cestou v hospodě už stihl nacamrat, tak ho to zase nepoložilo. A ještě to zas začal vydávat za
přednost, když jsme měli brodit řeku, pronesl cosi ve smyslu, že von se do řeky vyzouvat ne-
musí a šel. Pravda byla taková, že se vyzout nemohl.

Usnesení – první jarní víkend, nebo v případě extrémně hnusnýho počasí ten po něm, je-
dem viribus unitis na výlet. To už vidím v živých barvách, to nemáte ponětí, co ti tři jsou za
exoty. A abysme si to nacvičili, tak v sobotu, tuto, se pojedem někam podívat na jeden den,
něco jako trénink.

Já a Pepě jsme zaplatili a měli se k odchodu, jenom co zbylí dva dopiji. Zbrzdila to Tetka
Králíčka, která se polovztyčila a zařvala na servírku, že si dá ještě pivo. A Bačovi ať kouká do-
nýt taky, vlastně tři, eště pro Pepěho a pro mě další Kofolu. A než to ta číšnice stihla, Tetka
Králíčka se nám překvapivě svěřila s tím, že jde zítra k lékaři, nechat si změřit tlak.

No jo, no. Před půlnocí jsem byl doma, to jsem ještě musel vyvenčit psy, jelikož řapinka
neměla v čem jít ven, protože se válela kdesi v bahně, Prasořap jedna. A ta čuměla ze všech
nejvíc, kamže to pojedeme, že to se asi ohromně pobavíme. Teda někteří z nás. Teda asi úplně
konkrétně my dva. Maximálně eště psi.

ÚTERÝ 4. ÚNORA 2003

Nák se nám s téma reklamacema roztrhl pytel. Jsem přišel do práce už o půl deváté, velkej
šéf Kvakin mi zatím prdlajs podepsal, tak jsem tak přemejšlel, co budu asi dělat. Ne, že bych
neměl co, ale dumal jsem, co nejvíc hoří a přitom to nezabere moc dlouhou dobu. A vyřešilo
se to samo od sebe. Včera jsem volal na dispečinku Siemensu, nějak mi blblba tarifkace. To je
takovej ten program, co ho dycky tak za jeden až dva měsíce spustím, vypáčím z ústředny po-
drobněj rozpis, kdo, kolik a kam protелефonoval, a ten předhodím šéfové. U nás jsou zatím lidi
rozumní, neblbnou, nikdo to nezačal s vyvoláváním přehánět, tak se eště k takovej věci
jako šmírování, kontrolování a placení soukromejch hovorů nepřikročilo, jenom šéfová vřdy-
ky zjebe pár tradičních rekordmanů a voni si daj příští měsíc pozor a nahoru vyletí zase jiní.

Tentokrát si tasemnice dokonce chválila, jak Fišle byla skromná v prosincu, provolala jenom asi pětikilo, to u ní není zvykem, ta bez telefonu nejde ani na hajzlík. Pak se tasemnice zadumala, z pomyslného kalendáře škrkl Vánoce, koukla, že Fišle byla ještě prvních asi dvanáct dní marod a už zase řvala jak postřelená krysa. To pětikilo bylo totiž suma sumárum za tejden.

Právě tahle tarifkace mi ale haprovala, prosinec to vytisklo, leden ne. Je to ústředna ještě furt v záruce, tak jsem to zavolal na servisní dispečink a basta. Dneska ráno, jak tak sedím, hledím, kafe popiji a poštu študuju, hrne si to ke mně do kancelu skřebenec krpatěj jakejsi – Siemensí servisák Víťa. Takovej fofr jsem nečekal. Ale dobrá. Uvařili jsme kafe i jemu, Laťku vodnaproti zkrátli po poslední cukr a začali jsme koumat, čím by to mohlo jako být. V datech jsme se rejpalí, v nastavení, ve všem možným. Nakonec na nás začal Víťa jet flignu:

„Jó, to je zkrátka tím, že máte starou verzi.“

„Jakou jste nám dodali, takovou máme,“ já na to.

„Ale to není náš program.“ (poznámka – to je pravda, to je vod jiné gaunerské tlupy)

„Hmm. Co je mi po tom? Ústřednu dodával kdo? Vy. Součástí ústředny je co? Tarifkace. Účelem tarifkace je co? Tarifkovat. Tak makej, po nějaké verzi je mi houbes.“

„No to sice jako jó, ale při tem přechislování jste si měli vobjednat ápgrejď, tam to bylo napsaný.“

„Moment, máš na mysli to v tom dopise, u čeho byla ta čtyřciferná suma? Poslyš, že ty na mně jedeš zas nějakou levárnu a zkoušíš ze mně vyrazit peníze daňovejch poplatníků?“

„Jak to víš?“

Co bych nevěděl, dělal jsem u podobné zločinecké firmy a podobný křivárny mám v živé paměti. Kdepak tohle. Já si v září objednal jenom úpravu stávající verze, je to v záruce, tak ať to sviští po kluzišti. Když je potřeba nová verze, nechť ju naválí. A kdepak platit. Z toho polezou takový výpisy, že se budou všichni divit. I kdyby tam měli Siemensáci posadit pikolika s blokem a verzatilkou na ústřednu. Víťa vskutku zabral, makal, makal, tarifkovalo, výpisy lezly. Tak to má být. Já mu dám novou verzi, šmelinářovi.

Při té příležitosti, jak přišel, jsem zjistil (podle otázky, proč neberu telefon?), že jsem si nákou neznámou náhodou vypnul zvoneční na mobilu. A taky jsem tam měl hafo zmeškanejch hovorů. A z toho asi čtyři od EFXka, mimo jiné od untršéfa Bédi. Co se může díť? Hoří? Kdepak. To si jenom uvědomil, že jsem mu v půlce minulého tejdne říkal, že mu dochází v tiskárně toner. Teda, uvědomil si to teď, když mu toner došel definitivně. Jestli prej ho pudu koupit? Po pravdě jsem mu odpovídal, že mám důležitější věci na práci. Jestli by ho teda nemohl zajít koupit ten můj mladej? Tím Běďa, blbec, myslel Žufiho. Ano, už jim jednou cosi kupoval, prozaicky proto, že do EcoPrintu (kde nakupuji jak pro ouřad, tak pro EFXko) šel, tak jsem ho poprosil, aby to pro MNE koupil. Ale v zásadě je to sice momentálním zařazením poskok, leč MÚJ poskok, v nejhorším případě pak ouřadovej. To už Běďovi musí zákonitě jebat. Poklepal jsem si na čelo, pak mi došlo, že to asi v telefonu neuslyší, zopakoval jsem mu to a dodal, že jsou v zásadě čtyři možnosti:

1. Na tiskárně je jeden jedinej nápis – „HP LaserJet 1200“ je tam zepředu napsáno. Běďa to vopíše na lísteček, vodchytí na dvore prvního flákajícího se solviňáka, vysvětlí mu, kam má jít, dá mu prachy a vyšle ho. Solviňák přijde do Ecoprintu, vodchytí okatou Marcelku a vysvětlí jí: „Netiskne nám tiskárna a mám do toho prej koupit tu černou sračku.“ Okatá Marcelka se zeptá: „Jakej je to typ?“ Solviňák vytáhne lísteček a zafrajeří: „HP LaserJet 1200“ Okatá Marcelka zaloví v regálu, vezme správnou krabici, zkrátne solviňáka vo tři litry a vykopne ho ven.
2. Pokud Běďa svému dělnickému kádru důvěruje méně, můžu okaté Marcelce zavolat a poprosit ju, aby tam přichystala jeden toner do tiskárny HP LaserJet 1200, že si pro to přijde nákej solviňák vod EFXka. Okatá Marcelka mu to tam nachystá, solviňák jenom přijde do EcoPrintu a zahuhlá: „Já su vod EFXka a měl bych tady mít přípravenou nákou černou sračku do tiskárny.“ Okatá Marcelka zašveholí: „Ano, pro HP LaserJet 1200, tady to je.“ Zkrátne solviňáka vo tři litry a vykopne ho ven.
3. Jestliže Běďa ve své proletářské nevěří vůbec, může to jít koupit sám. Nejlip udělá, když se v EcoPrintu obrátí na slečnu Marcelku, to je ta okatá. Konverzaci nechává na něm, jelikož Běďa to s ženskéjma umí (dle svého mínění) a v technice je taky

erudovanej (taky dle svého mínění). Na třetí pokus se mu podaří koupit správnou černou sračku pro HP LaserJet 1200, okatá Marcelka ho zkrátne vo tři litry a vykopne ho ven.

4. V nejhorším to můžu jít koupit sám na úkor jiné práce pro EFXko. Leč až odpoledne.

Běďa bez dlouhého rozmejšlení bral variantu číslo čtyři. Nuže dobrá tedy. Jenom jsem se cestou z oběda u EFXka stavil pro prachy za oučetním Severákem a pro prázdný kártridže na naplnění, aby byly do zásoby. To jsem fakt poprosil Žufiho, ať mi to tam zejtra vezme, že jdu na Magorát, tak ať se s tím nemusím tahat. To už zase nespěchá. Dneska koupím jenom tu jednu urgentní.

No a šel jsem na ten Magorát. Moudře prohodil s Hrstičem – databázovým drtičem, potkal tam Harmony, naši bejvalou kolegyni, kterou tam přemístili, a stavil se dolů za Brandul-kou na kafe a kus řeči. Cestou jsem se stavil v tom zapraskaným FotoLabu, říct jim, ať si ten „foťák“ narvou do špic a naválí prachy. Kromě prsaté kozenky tam dneska byla i ta druhá baba, prej mi to připraví a zavolá. Ta zhruba ví, vo čem mluví a rychleji to asi nezmákne, jinak je schopná, tak jsem to nechal při tom. Pokud nezavolá, stavím se je zase příští tejdne podráždit. No a fofrem na Lesnou, vyzvednout u Dandejsa Jandejsa fotky z úděsné soboty, Dandejs Jandejs tam má taky sběrnou FotoLabu, jenže vo dva vchody dál má jeho máti, paní Jandovka jakousi galanterii a vzájemně se zaskakují. Tak jsem musel deset minut počkat před galanterií, až si tam jakási bába vybere osm knoflíků na polštářek (vybrala si už asi patnáctej druh), Dandejs Jandejs pak zamachloval galanterku, šel se mnou do svého papírnickví a vyvalil fotky, pak za máti – rejpnout jí do počítača a do KočkoPsa koupit psům žrádlo. Tam je vedle ordinace, kde Ťapinka vypomáhá, dochtorky se ptaly, jestli někdy přijde. Pravil jsem jim, že přijde, až bude moct chodit. No a fofrem vyvenčit psy, prohodit pět slov s Ťapinou a hopem zpátky k tomu EcoPrintu.

Tam jsem vodchytíl okatou Marcelku, vymámil z ní jednu černou sračku pro HP LaserJet 1200, okatá Marcelka mě zkrátne o tři litry a vykopala mě ven. S krabicí s tonerem jsem se přesunul k EFXku, toner vyměnil, doinstaloval ten jeden počítač v tom kancelu, kde jsem v pátek natahoval tu síť. Teda vony měly být dva, i untršéf Běďa se nad tím pozastavil, šéf Bóďa tam našťestí nebyl, jenže to nešlo. Dost času jsem strávil nakupováním toneru, druhéj počítač musí počkat. Teď jsem musel do hospody za Bačou a Pepém, ukázat jim fotky.

A fotky jsem jim ukázal, líčení zážitků se Pepě smál, až se za pleš popadal, pak jsem teda konečně vytáhl ty fotky, Pepě zbledl a pravil, že dobře, že byl jenom nemocnej, protože tam by určitě dočista umřel.

To by mohlo být pro dnešek tak v kostce všechno.

A výběr z tisku?

STŘEDA 5. ÚNORA 2003

Jsem žabař a amatér. Si furt říkám, jakej su expert na pozdní příchody. Prd leda. Sextretářka Milaska jednou zachrápe a strčí mě do kapsy jak sysla. Potkali jsme ju se Žufim cestou na oběd, něco kolem půl dvanácté. To já přišel po deváté a dobrovolně si šel za šéfovou pro pohlavek. A když jsem se schválně kouknul do svého excelentního (rozuměj tabulku v Excelovském formátu) souboru ODPRD.XLS (jako že ODPRacovaná Doba), fakt jsem po jedenácté nepřišel, ani nepamatuju.

Estě pak nějaké renonc zase v nějaké evidenci, máme tam auditory, ti houkli na Jaruš z kasy a ta byla zralá tak na kyslíkovéj stan. Se vyřeší, né?

Radši než skákat kolem auditu, zvrhnul jsem se na opravu jednoho počítača. Žufi šel zas do EcoPrintu pro tonéry, tak jsem mu sebral z počítača takovou tu kosmetiku, jako napájecí kabel, myšu, klávesnicu a monitor. Jenže se vrátil brzo a koukal, že nemá kde chatovat. Šel estě něco udělat, pak jsme táhli na ten oběd, po návratu jsem pokračoval. Žufi smutně koukal. Ještě se tam chvíli poflakoval a kolem druhé jsem ho vypral ven, ať se jde třeba domů vzdělat. Nebo někam jinam. Nic zásadního jsme na práci neměli, žádnéj průšvih, kterej by se dal takhle z fleku řešit, taky ne, jenom se tam motal a akorát překážel. Ať si de, to má jako bonus za to, že zas chodí včas. Snad se nezlobil, aspoň mám ten pocit. Holt služba vlasti. V armádě by se tak neměl.

Pak jsem se až večer díval s Ťapinou na film. Teda, byl jsem doma s Ťapinou a díval se na film. Byl to skvělej film se Sandrou Buldok, „Sít“ se to jmenovalo. Ťapinka prohlásila, že je to kokotina a šla si hrát na svůj počítač nějakou jinou kokotinu. Já zase věděl, že je to kokotina,

a proto jsem se na to díval. Teda vlastně ani taková kokotina to nebyla. Buldočka byla náák analytička, která přišla na náky děsný počítačový spiknutí, voni zasej ti spiklenci přišli na to, že vona na to přišla, nejdřív ju chtěli zastřelit, utopit a kdoví, co by jí udělali, kdyby nebyla kladná hrdinka. Takhle ju padouch jenom vošukal a vona mu pak vzala dráhu. Jenže padouch a spiklenci se nedali a pomocí Internetu ju vygumovali ze světa, změnili identitu ve všech evidencích, furt ju různé stopovali a imrvére ju chtěli majznout. Jenže to nešlo, vona byla ta kladná hrdinka. A tady teprve člověk vidí, jak je ta Emerika na tom v něčem dobře a v něčem blbě. Třeba viry tam maj vymakaný. To takhle zmáčknete klávesu <Esc> a když máte v mechanice zavíranou disketu, aktivujete tím virus. To poznáte podle toho, že se vám začne rozmazávat obrazovka a zvuková karta vám do toho kecá „Virus spuštěn, likviduju centrální databázi“. A tak. To jsou aspoň viry. Né jak ty u nás řádící, který ani nevidíte, si tam cosi nenápadně šmudlaj, cosi mažou, potutelně odesílají a abyste vo nich vůbec věděli, musíte na to mít sólo drahej program. S těma není žádná sranda. Taký tam měli speciální prográmek, když znala Sandra (vlastně tam se menovala Angele Bennetová, nebo taký Ruth Marxová, jak kdy) něčí IP adresu, napsala jednoduše příkaz „search IP“ a vypadla jí fotka padoucha i s adresou, číslem bot a délkou penisu. U nás to nefunguje. Když třeba napíšete na příkazovou řádku „search IP 193.85.28.66“, což je apíčko virtuálního serveru www.mlynar.cz, nevypadne na vás fotka Zdendy Mlynára, ale jakási hláška vo blbým příkazu.

Nebo to taky může bejt všecko ouplně navopak. Furt nějací rejpalové kecaj, jak jsme na tom v Česku blbě, že se nic elektronicky nevyřídí a kdesi cosi. Vo bezpečnost de. Tak je to. Třeba změnit někomu identitu? Prdlajs leda tak. Jak jsem si před několika rokama vyřizoval vobčanku, tak jsem to zjistil, tehdy jsem nadával, dneska do toho vidím z ouřadu víc, tak vím, že je to kvůlivá bezpečí. Na Magorátu na vobčankách a evidenci obyvatel sedí vyžraná baba ménem Ida (jako ta vysírací minerálka) a ta jakýmukoli hackerskýmu útoku zabrání tak, že zabrzdí spolehlivě jakoukoli komunikaci. Na všechny úkony nastaví časovej interval měsíc a víc a vono nákyho hackera to přestane bavit. A schválně vypouští do světa dezinformace, jako třeba mrtvý duše do registru obyvatel před volbama a tak podobně, aby to měli hackeři eště těžší. Nebo jak Sandru alias Angele Ruth vyšejdili, ledva si z telefonu zavolala. Prdlajs leda. U nás se todle všecko chrání tak, že vám fízli ani ukradenej telefon nevyčenicahaj, i když je zapnutej a zloděj z něho vesele telefonuje. Kdepak. Na Čechy si hackeři nepřidou.

Ačkoli jsem dnes měl podezření, že sem tam nákou tu informaci někdy někdo někde dostane. Volali mi do práce z psího útulku, jestli nepostrádám psa. V práci jsem ho ani tak nepostrádal, ale zaujalo mě to, tak se ptám, jakýho že to psa bych postrádat dle jejich názoru měl. Prej hnědočernýho undergatera (baba říkala postaru eště křížence) se známkou Brno – Sever číslo 4959. Jo, to by moh bejt náš Andoš, číslo sedí, barva v podání útulku taky. No, von má sice celej „podvozek“ bílej, tlapy z púlký taky, ale jako černohnědýho nám ho vnutili, že je napůl bílej jsme zjistili až po dvou vykoupaních. Jo, tak prej teda jakejsi chlap tohodle čokla našel a dala mi na něho baba telefon. Volám Ťapince, že jestli nechybí pes jí. Nechybí, máti je voba zrovna venčí. To jsem pojal podezření, jestli Andy máti nezdrh. Ale nezdrh, za chvíli mi Ťapina volá, že inkriminovanéj čokl je doma i se známkou a s máti. Tak čert ví, asi je stejnejch psů se stejnejma číslyma známek víc. Maj v tem na Brno – Severu asi bordel, jako ostatně ve všem. Jo takhle když zapomenete zaplatit, eště se jim připomenete, to se teda vozvou, ale jinak prd prd prd. Šak Ťapinka se (nejen) vo tom rozepisuje taky.

Jsou to věci.

P.S.: A vida, až se budu někdy moc nudit a nebudu mít co psát, připomeňte mi někdo, ať vám vylíčím, jak jsem si byl kdysi tu vobčanku vyřizovat.

PÁTEK 7. ÚNORA 2003

Dneska na to zase nějak nedošlo. Hmm, dělal jsem do noci pořádek na disku, zejtra a pozetří musím mocně vypálit celej archiv. Ale já to dohoním, fakt, čestný pionýrský. Ale abyste neřekli, že su lump a kašlu na to, tak tady aspoň příkládám slíbenou historku, jak jsem si kdysi vyřizoval občanku. Pár hyperaktivních jedinců (že jo, Eset) to vzalo akosi vážně a tahalo a tahalo, prdlajs řepu, dědek, babka a takový ty individua až po myš, myslím, že těch pár jedinců historku tahalo, ze mně, a tak ju tady máte, jak jsem ju na ICQ v cukru letu napísal, ať to nepříjde vniveč (hrome, zas takový hezký slovo), přece to nevyhodím:

tak s tou vobcankou:

castecnou roli v tom hraje to, ze su rozvedenej.

tak jsem dosel na ourad a povidam babe, ze mam tady (davno propadly] potvrzeni vod fizlu vo ztrate a fotky a rodnej list a chcu vobcanku
tak se baba chvilu hrabala v pocitacu a pak hlasi: „no jo, kdyz vy jste rozvedeny“
a ja na to, co ma jako bejt, takovejch znam nekolik a vobcanku maji. a babizna, ze to musim vod toho mit papir, rozsudek vo rozvodu se to menuje, tak se ptam, proc jako to?
a vona, ze to musi overit.

povidam, ze kdyz to vycenicchala v pocitacu, tak to tam asi napsal nekdo, kdo to uz overoval. ze by bylo divny, kdybych se treba po nejakejch sedmi nebo deviti letech ODrozvedl, to dost dobre nejde

ale baba prej musi a musi. tak jsem se vztekнул, ale nechtel jsem se hadat, mel jsem teplotu a chripku, tak jsem sel. papir jsem nasel asi behem ctvrt roku, tak jsem se tam stavil znova, kdyz jsem mel cestu. nevim uz, jestli to byla ta stejná, vsecky ty papiry jsem ji tam vysypal, ta si zas vsimla toho propadlyho potvrzeni. prej to se musi nejdriv prodlouzit. a poslala me jinam. to bylo nastesti naproti, vokynko.

tam mi to divcina vcelku bez kecu na to dala stempl, ze jako „prodluzuje se“ a ze to bude stat stovku. povidam, jestli si ze mne dela prdel, kdyz mi da jedno razitko, ja ji kilo a baba naproti mne to cely sebere. vejrala jak puk, tak jsem ji papir sebral, pravil, ze se nic platit nebude a sel zas zpatky. este jsem si musel pockat, protoze se prede mne nacpala nejaka rodinka takovejch tech lakatosu nebo horvathu, asi patnact jich bylo.

ale dalo se to preckat, jim taky chybely papiry, tak je vcelku rychle vyhazovali. jsem prisel na radu, zas za tou puvodni zenskou, ta si vsecky papiry vzala, chvilu se hrabala zas v tom kramu, pak se usmala a povidá, ze to je vsecko. jsem se zaradoval, stojim a cekam. a vona: „tak si prijdte za mesic“.

ptam se, za jakej mesic, rikam: „ted jste do toho nabusila vsecky udaje, tak z druhe strany vypadne vobcanka, ne?“ a vona zas, ze to tak nejde, protoze to jsou pocitace. a ja ji tvrdim, ze vo pocitacich neco vim, prave proto cekam. staci vytisknout a nalepit fotku.

hmm, nee, to se musi zalaminovat. jo takhle, ale to ja si ty dve minuty pockam. ne ne ne, za mesic. a nevyhadal jsem nic.

a to je cely.

pak se mi to jeste jedna takova pokousela zdudovnit, ze to se musi odvezť do prahy na jakysi overeni nebo co. ta zas nechapala, kdyz ji rikam, ze cestu do prahy zvladnu skodou felicia za hodinu a dvanact minut. kdyby tejden, tak nereknou ani slovo.

vono to az tak srandovni asi neni :o)))

ÚTERÝ 11. ÚNORA 2003 EGI U GYNEKOLOGA A PROSTITUT BĚDA

Rozradostněně jsem šel na gynekologii. Né nechat se vyšetřit, to dá rozum, ale máme v budově pár felčarů, jakousi pidipolikliniku, a občas jim, když maj problém, v rámci dobrejch sousedskejch vztahů pomáháme. A ty kundoložky maj problém nejčastěj. Není to tak dávno, co jim nešla klávesnice. Prej uklízely, rozpojily, zapojily, nefunguje. No, bodejť by fungovala, když jí povohejbalý ty šulínky v tem konektóru. Jsem se ptal, jestli na to nešly silou, když jim to tam nepasovalo, hmm, snad možná trošku. Jo trošku. Hezky fest. To by taky mohly, kór na gynekologii, vědět, že jak jde něco dovnitř ztuha, je někde asi zrada. Dneska obdobně. Manžel vod jedne z nich se jim v tem rejpal, náák káblama hemžil a vod toho momentu jim nefunguje telefon, jehož linka vede přes modem v tem počítaču. Jasně, lajna v pohodě, káblík vod modemu do telefonu skříplej mezi stůl a zeď. Takovejch krátkejch šlauchů se mi válí ve skladu hafo, vyhodit je mi to líto, tak přišly ke slovu. Pravidlo s klávesnicí jsem rozšířil i na šlauchy vod telefonů, nic měkkýho se za trest nepřiráží stolem ke zdi.

Z velkého šéfa Kvákina se mi podařilo smlouvu na Internet vyrazit. Světe, div se, dobrou. Asi na ten SmartComp nastoupil hezky zvostra, trochu je přidusil a podrazácky jim vnutil Contactelecí smlouvu s návrhem, ať ju cenově podlejou. A to voni zase jo. Sice budou asi bez jakýhokoli vejvaru do vlastní kapsy, ale maj referenci: „Hele, kousek vod naší pobočky je slovuťnej ouřad a jak jim to šlapa a jak si chrochtaj“. A budou se tím vtírat na jiný ouřady a tak furt dokola. Škodní na tom nebudou. Moc vodvázanej z toho nejsou, podle toho jakou flignu ušili na EFXko s cenama, blábolí jeden přes druhýho a nikdo nic pořádně neví, sliby chyby a jiný veselý historky, jenže zas na druhou stranu EFXáci si za to můžou sami. A u nás proľhaná firma narazila na podrazáka eště většího kalibru. Na druhou stranu, když už se přinutěj k nááké spolupráci, prej sou dobří, dělá tam několikero známejch. Na třetí stranu tam dělá

i Jarda Retarda. No, těch stran bude asi víc. Nebudem se plašit, vono to nák dopadne. Ale před Kvakinem klobók důle, to si u mě šplhnul. Dokonce jsem mu to i řekl, tvářil se děsně moudře a spokojeně, budu ho muset chválit častěji.

Tak. A když jsme u toho EFXka, tam jsem se vydal udělat rozruch na závěr pracovního dne. Trochu podusit šéfa Bóđu a untršéfa Běďu. Něco jsem si pohledal v ceníkách a že du na ně. Nacvičil jsem k Bóďovi do kanclu, kde měl i Běďu, Bóďa (zcela netradičně) bezcílně přerovnával dvě hromádky papírů tam a zpátky a vyvalené čuměl a Běďa (zcela netradičně) telefonoval. Vyvalil sem se na židlu, ruce sepal na pupku, dělal „nemelem, nemelem“ a čekal. Ti dva po očku kókali, jestli zas nevypadnu, vono mě to s nima většinou přestane bavit. Ale tentokrát se přepočítali. Je třeba dát vážnou řeč. Když Běďa žvanil asi deset minut do mobilu, hovor se očividně chýlil ke koncu. Už si i s cigaretou pohrával a těšil se, jak si zapálí. Snažil se celou dobu nákýmu Helmutovi vysvětlit, že až mu Helmut zaplatí snad zálohu, Běďa mu znova zavolá. Ale jak ze mně chytil nerva a hrál si s tím cigárem, trocha si spletl „rufen“ a „rauchen“ a neustále dokola Skopčákoví rval do palice něco ve smyslu: „Až zaplatíš, potom budu kouřit“. Bóďa furt vyvalené čučel a já se chlámal. Tak to Fritzovi Běďa ešče párkrát zvopáknul a celej zpitomělej zavěšil. Že je kurva vodmalička, to vím, ale že to vzal doslova, živí se jako prostitut a vnučuje Němcům po telefonu orální sex? No, nějak si přivydělávat musí.

Pak jsem počkal, až telefonát během půlhodinky rozeberou, naplánujou výrobu na čtvrtrok dopředu, a když jsem se ani do té doby nezvedl, nezbylo Bóďovi, než teda se zeptat, co chcu. Jestli jsem mu třeba přišel říct, kdy bude tiskárna? Jo, to bych věděl, když teď řekne, že jo, zejtra ju vobjednávám. A co takhle jestli už mám hotovej ten propagační materiál? Nemám. Nedostal jsem další podklady. Kdy bude Internet? Nevím, nechcou si připlatit, tak nemaj. Co mám dál na srdci? Aha, tak do něj. Tohle jsi Bóďo neudělal, tohles nezajistil, kdy bude toto? A na čem to vázne? Většina věcí na Bóďovi, když je nejhůř, postará se vo problém projektant mistr Tomík. Skončilo to tak, že Bóďa dostal hysterickéj záchvat, štrádoval po kanclu a řval: „Já už tady Tomika nechcu, já ho vyhodím, hned zejtra dostane výpověď.“ Běďa se to snažil uklidnit, že ho děsně potřebujou. „Ne, nechcu ho tady, vyhodím ho, furt sou s ním náký problémy.“ A ještě spoustu dalších pěknějch věcí mi nasliboval. Jenom aby je dodržel, jak vychladne.

STŘEDA 12. ÚNORA 2003

Egi lezl do kanálu. No, von to nebyl až tak kanál, taková ta větrací šachta ze suterénu, v chodníku, přikrytá mřížou. Ženština jakási šla z polikliniky, co sousedí s ouřadem, šklebáka táhla v kočárku. Šklebák měl asi rýmičku nebo nějakou takovou závažnou chorobu, baba z toho měla nervy hin a kdoví, jak se jí to povedlo, pustila nad tou mřížou složku se všema receptisama na spoustu patáků pro šklebáka. Kdyby chtěla, aby ta složka papírů propadla tím roštěm, tak se jí to nepovede. Jenže vona to očividně nechtěla. Tak se jí to povedlo. Receptisy zahučely důle a baba byla zralá na kyslíkovéj stan, že jak nedostane spoustu různých léků, a to tak, že teď hned, harantě jí patrně bídně pojde. A počla lkát a běhat kolem dokola, spirály opisovat, až při jednom výkrutu to nabrala na vrátnicu, kde začala tlustýmu vratočučovi Gaunerovi hořekovat, hūūūááá, dítě mi umírá, žebrík vem a pojď mi jej zachránit. No, von tlustej vratočuč Gauner je vod přirození dobrá duša, von by i rád, mříž odstranil, žebrík do lochny zapustil, jenže to bylo taky vše. Třeba by tam i vlezl, to by mu gravitace pomohla, ale i kdyby, ven by se se svým pupkem jaktěživ nedostal. A receptisy by dōle zašpuntoval a harantě by bídně pošlo nahoře, zatímco tlustej vratočuč Gauner dole, v šachtě zapasovanej. Teda možná až by dostatečně zhubnul, ale to by už dávno bylo po dítěti a von by neměl už sílečky a skapal by tam tak jak tak. I šel jsem kolem (jak na svinu) já, zmerčili mně a začali stylem dědek-babka-řepa hučet do mne, abychsem tam vlezl já. A já jak ta vovca jo. Vlezl jsem, recepty vytáhl, šklebák byl zachráněnej a Gaunero vo dekorum (a panděro) taky. Jo, mimochodem, vcelku bez potíží jsem i vylezl. Tlustýho vratočuča Gaunera to zmohlo tak, že si musel dat svačinku.

ÚTERÝ 18. ÚNORA 2003

Ráno jsem se přičítal do práce, ani extra včas, ani extra pozdě, tak nějak akorát. Něco jsem musel ráno dohledat doma v archivu v mailu, stejně všichni mysleli, že su na Magorátě, kam puđu až zejtra nebo pozejtrí. Dořítíl jsem se, pohodil v kanclu tašku, vyrazil ze Žufího kártridž do tiskárny, co včera koupil, a zase zmizel (ne Žufí, já jako jsem zase zmizel). I s kártridží jsem

si to namířil na blízky pracoviště, za hodnou paní vedoucí Evimaši a jejíma babama. Teda tentokrát spíš za téma babama, kártridž inkoustovou jim vyměnit a něco, co jim tam blblo, jim opravit. Do toho přišla ještě druhá kolegyně tam odvedle z kanclu, prej by mi cosi ani neměla říkat. To mě zaujalo, jak někdo říká, že by něco neměl říkat, už tuším nákou koninu, ale zas ne velkou a už samovyřešenou. A taky jo. Prej mi chtěla včera už už volat, že se jí zbláznil počítač. Psal naprostý nesmysly a furt v kuse. Až po chvíli si všimla, že má kozy položené na klávesnici (teda vona říkala doslovně „dudy obcludy“, nevím, jak si to mám přebírat). No jéje, škoda, to mě zavolat mohla, dlouho jsem se smíchy neposral.

Žufího jsem na tu dobu nechal v kanclu, měli se s velkou pompou dotlačit kašpárci z NetBoxu s anténou na měření signálu na Internet. Jo, přesně ti, co se měli dotlačit už včera. Tak aby tam někdo byl. A taky jsem nechal v kanclu cigára. To už bylo horší. Cestou jsem meditoval, jestli si mám koupit tak dvě kusovky. Kusovky? Nebo se na to vykašlat? Nebo rovnou tři? Nebo jak? Zaplul jsem do trafiky a zjistil, že se prodávají velice zajímavý cigarety, takový nouzový balení, po deseti, dlouhý je to jako Startky a stojí to patnáct korun. Jsem si je koupil. Nic extra, ale dá se to kouřit, aspoň časově omezenou dobu určitě. Vída, díky tomu, když je člověk sklerotickéj, leccos novýho zjistí.

Jak jsem se vrátil do naší budovy, pídil jsem se po kašpárcích z NetBoxu, kteří se měli dotlačit. Mezi osmou a desátou. Nabeton prej. Jedinej, kdo se dotlačil, byl Ládiček Kopíráček, kopírku vopravit, ten když slíbí, obvykle se plus minus půl dne staví. Leč ten nám s tímhle nepomůže. V jedenáct jsem zavolal Kolouškoví, zas temu jejich vobchodníkovi, a zeptal se ho, jaký časový pásmo používaj, středoevropskej čas to asi nebude. Mínil, že je to divný, prej už u nás určitě byli. Ale von je zná, voni jsou blbci a nikomu nic neřekli, sami si to změřili a zmizeli. Určitě. Tak to muselo bejt. Blbci to jsou, to je mi víc než jasný, ale to by vo nich někdo musel vědět. Třeba kolega Havlajs, kterému se tím pádem museli motat po kanclu, nebo tlustej vratočuč Gauner, asi by kolem vrátnice šli. Pokud nemaj helikoptéru. Tlustej vratočuč Gauner pravil, že blbců kolem něho šlo dneska vcelku dost, třeba já už asi třikrát, divný existence se mu tam motaly, ale nikdo s anténou. Za chvíli mi volaj technici, prej se jich Koloušek tuze vyptával a voni měli problémy a přijdou. Hned. No fakt přišli, až jsem vlastním očím nevěřil, na třetí pokus, síla. Jo, holt slovnatná firma. A vybral ju velkej šéf Kvakin. Tak to musí bejt. Přišli, změřili, táhli. A my se Žufim táhli na oběd. Jenom jsme se ještě zastavili ve vedlejší budově na gynekologii, zas jim prej nešel Internet. Připojit se po modemu. Chvilu jsme počkali, až nějaké vulvě doprohležej vulvu, podíval jsem se na počítač, zkusil to a šlo to. Asi to bylo včera nějaký přetížený. Nebo jim na tom taky ležel někdo kozama. Nebo vulvou. Hlavně nám kvůli prodlevě s vulvama ptáci v hospodě sežrali přírodní ptáky s brkaší a museli jsme si dát španělskýho ptáka s rejžou. Ale to je jenom detail.

SOBOTA 22. ÚNORA 2003 ANDY A SCIPLÁ VEVERKA

Šel jsem venčit psy. Vyšli jsme z baráku. Zašli jsme do rokle. Psy jsem pustil, ať se proběhnou a vykonaj potřebu. A tím skončily moje plány. Andy odběhl do křoví a vrátil se se zdechlou veverkou v hubě. Voni psi, aspoň ti naši, jsou na veverky pekelně vysazení, jenže veverky z nich mají tak akorát čurynu, tajtrlíkujou vokol, psa rozdráždí a zdrhnou na strom, pes dōle skáče, štěká a šlak ho může vzít. Ale je mu to platný jak mrtvýmu zimmík, veverka nejni blbá a chytit se nedá. Jenže, je-li veverka mrtvá, na strom se jí zdrhá blbě. To je pak kořist pro Andáka. Tím se může pomstít všemu veverčímu pokolení. Tedy se přičítal s veverkou v hubě a mocně s ní třepal, že jako kdyby nebyla úplně tuhá (což byla), tak by jí pomohl, aby tuhá byla fest. To bylo zas něco na Mášu. Andy pobíhal s krvežíznivým výrazem, Mášena za ním, že by chtěla taky veverku, nejlépe mrtvou, že je to podle ní dobrá hračka. Jako kdyby doma neměla tenisák. A chytit se nedal samozřejmě ani jeden. Kde se vzaly, tu se vzaly, vyrojily se tam dvě děti. Holky, který jsou jedny z mnoha obdivovatelek našich psů. Nejdřív byly celý veselé z toho, jak si pejsci pěkně hrajou, pak se daly překecat, udělali jsme obchvat a odchytili jsme aspoň Mášu. Už se aspoň nehonili jak idioti. Ale co s Andym? Dokud mu neseberem veverku, chytit se nedá. Jeho už to taky přestalo bavit, začal dumat, co s veverkou? No, co by? Sežrat, samozřejmě. Tedy začal veverku cupovat. Jak jsme se vždycky přiblížili, utekl. Zvlášť pro děcka to byla vcelku prdel, občas jsem je musel brzdit, byly schopný psa honit s děsným řevem po okolí. Kolem se začaly stahovat babičky. Jak kdyby vycitily, že budou moct vést svoje geron-tokecy, úplně je to očividně magnetizovalo. V tu chvíli bylo kolem nás snad sto důchodkyň.

Bába 1: „Proboha, ten pes zardousil veveříčku.“

(Kurva, babo, hovno zardousil, von ju našel, copak vypadá, že leze po stromech?)

Bába 2 (s dědkem a jakýmsi mopslíkem): „Jéžíš, no fuj, Fifičku, ten je hnusnej, co? Pepo, pojď nebo se pobliju.“

(Kurva, babo, sama seš hnusná. Kdyby tvůj Fifiček nebyl tlustej jak prase, taky by si dal. A proč by ses měla pobejt? Dyť ti nikdo nenabízí, můj čokl nevypadá, že by se hodlal s tebou dělit. Jedině, kdo se tady s velkou pravděpodobností pobeje, bude Andy sám.)

Bába 3: „No, pane, to děláte moc chytře, to nevíte, že je ta veverka v rozkladu a může se z toho ten pes nakazit nebo umřít?“

(Kurva, babo, tak mu to zkus sebrat, když seš ty tady za chytrou, a jestli je tady někdo v rozkladu, budeš to opět jen a pouze ty. Když ne teď, tak během pár dní. Pokud si neodpustíš takový kecy, von se vo to někdo milerád postará.)

To, co je v závorkách, to jsem si jenom myslel. Ve skutečnosti jsem jenom skřípal zubama, a syčel: „Kurva, kurva, kurva“ a „Zabiju, zabiju, zabiju“. Zavolal jsem Šášovi, aby zbytečně nečekal před naším barákem. Přišel za náma. I s počítačem. A kolem šla spolužačka Evička, taky ze základky, to už nás tam bylo vcelku dost. Andy dožvejkal veverka, valná většina v něm zmizela, věděl, že už má stejně průser, tak se šel podívat ještě za barák, jestli by se tam ještě něco nenašlo. Našlo. Našel si tam jakousi kůžu s přivázaným špagátem, pokud se za barákem nevalí vícero kůží s přivázanými špagátama, pak to asi byla ta stejná kůža s přivázaným špagátem, se kterou si hrál s Ďapinkou na dostihy asi hodinu v pátek. Já toho psa jednou rozčtvrtím. Tak jsme si počkali, než dožvejká ještě většinu kůže, špagátem teda milostivě pohrdl, a pak se nechal v křidu chytit a dělal hodnýho pejska. Hajzl.

ÚTERÝ 25. ÚNORA 2003

Odpoledne jsem došel k EFXku. Jako naschvál jsem tam narazil hned při příchodu na obřesfa Bosse, kterej si přijel zkontrolovat, jak mu dojná firma sype penízky. Vřele mě přivítal a hned na mě vychrlil asi pět otázek typu: „Máme hotový / kdy budeme mít / proč ještě není XXX?“, na který dostal pět odpovědí typu: „Nemáme, protože jste nedali peníze / nedali podklady / nerozhodli YYY.“ Zvlášť Internet ho zajímal, jako ostatně vždycky. Ujistil jsem ho, že u SmartCompu nic nepokročilo, jako ostatně vždycky. Že nám zřídí připojení k Internetu třeba hned, jakmile jim budeme ochotni zaplatit, když budeme čekat, až nám budou schopni to realizovat za původně navrhovanou cenu, ještě se načekáme a z Internetu budeme mít prd. Nechal se slyšet, že to jsou podvodníci, kteří slibují nemožný, ať okamžitě zařídím Internet od jakékoli jiné firmy, ať to stojí, co to stojí.

Obřesf Boss odešel a přišel šéf Bóďa. Též měl pár podobných otázek typu: „Máme hotový / kdy budeme mít / proč ještě není XXX?“, v jeho případě jsem byl v odpovědích konkrétnější: „Nemáme, protože jste VY nedal peníze / VY nedal podklady / VY nerozhodl YYY.“ Zvlášť Internet ho zajímal, jako ostatně vždycky. Ujistil jsem ho, že u SmartCompu nic nepokročilo, jako ostatně vždycky. Že nám zřídí připojení k Internetu třeba hned, jakmile jim budeme ochotni zaplatit, když budeme čekat, až nám budou schopni to realizovat za původně navrhovanou cenu, ještě se načekáme a z Internetu budeme mít prd. A taky jsem mu řekl, že obřesf Boss se právě nechal slyšet, že to jsou podvodníci, kteří slibují nemožný, ať okamžitě zařídím Internet od jakékoli jiné firmy, ať to stojí, co to stojí. Šéf Bóďa se zděsil, že obřesf Boss nic takového říct nemohl, že to by přece nikdy nefekl. Našel jsem obřesfa Bosse, ať to jde Bóďovi potvrdit. Chytil se za hlavu, že on to přece myslel jako nadsázku, v legraci. Odvětil jsem, že jsem si toho vědom, že to jako legraci беру, až to bude myslet vážně, ať se zase ozve. Tím jsem je oba definitivně paralyzoval, odešli se o tom radit, já si zalezl do kanclu k programátorům a v poklidku si tam šmudlal svoje zálohy dat na CD. Takhle na ně.

ČTVRTEK 27. ÚNORA 2003

Ráno jsem vstal nějak tak přiměřeně, nespěchal jsem, psy vyvenčil, ještě na domácím počítači něco dodělal a ležérně vyrazil na Magorát a k ErrorTelu. U ErrorTelu pak byla docela sranda. Hezky jsem měl na papíře sesumírovaných asi pět věcí, co bylo potřeba vyřídit – tři velký služební a dvě drobný moje. Když už tam jsem. Dusil jsem tam děvčicu asi hodinu a půl. Hovor s ňou byl skvělej:

Já: „Mám tam nastavený už čtyři roky stejnej tarif, kterej už ani neexistuje, platím šílený prachy, musím to srazit. Tak jsem to nějak studoval a vybral jsem si tarif Optimum.“

ErrorTele: „A viděl jste už naše nové tarify Individual?“

Já: „Abych pravdu řekl, tak neviděl. Naštuduju si to, budu to chvíli sledovat a případně si to zase změním podle momentálních okolností. Teď mi tam nastavte to Optimum.“

ErrorTele: „U těch tarifů Individual si můžete nakombinovat, kolik chcete volných minut, SMS, datových služeb a MMS.“

Já: „Hmm, nechcu nic, volnejch minut má Optimum pro moje použití dost, na ostatní kašlu. Nastavte mi tam tarif Optimum.“

ErrorTele: „Tak si to prostudujte, můžete si to změnit každý měsíc, teď vám tam nastavím tarif... jakýže jste si to vybral? Aha, Optimum.“

Ale jinak byla nadmíru šikovná, několik zapeklitých věcí vyřešila, kromě jedné, to tam budu muset zítra znova. Ale za to nemůže ani ona, tím míň pak já. Kolegové v tom bordel udělali.

PÁTEK 28. ÚNORA 2003 EGI KORESPONDENTEM

V kanceláři mě čekaly dva emajly.

Ten první byl z Českých Drah, v něm se mi nějaký prudipysk (Ing. Václav Sosna) snaží vysvětlit, proč cestou do Plzně (21.01.2003) nepřipojili kuřáckej vůz, navíc vyjadřuje naději, že tuto odpověď budu považovat za dostatečnou (=nebudu je otravovat dál). Zapomněl tam ale jaksi připsat podle hesla „Co dráha jednou schvátí, to už nenavráť“, že mi obratem vrací polovinu jízdného, tedy s nějakou dostatečností to nebude tak žhavý. Zajímavější byl druhý, kolegyně Ivěéetka alias Fišta mi ke včerejšku píše:

Důrazně žádám omluvu toho, kdo označil mého psa za vyblitě bílýho, podlouhlýho undergatera „ucho sem, ucho tam“, ať to byla sousedka sl. Slávka nebo Eger – známý to hulvát. V opačném případě s Fandou podáváme žalobu za nactiutrhání, snížení možnosti společenského uplatnění a společenské prestiže.

Ivěéetka Fišta

právní zástupce Fandy

Hahá, už se těším. Pojmu to ještě dramatičtěji než prudipysk Sosna z ČD, nechám se klidně žalovat. Jednak mám pro své tvrzení důkazy, jednak nelze snížit společenskou prestiž a možnost společenského uplatnění někomu, kdo ji stejně nemá, do třetice s Fištiným právníkem vzděláním to nebude tak horký, tedy na druhou stranu může bejt přča. Teda skutečnej právník by mohl soud přesvědčit, že ten čokl je třeba modrozelený, ale skutečnost je jiná.

No, a to ještě dopisování neměl bejt konec. Představte si tu hrůzu, musel jsem napsat dva dopisy. Fakticky, normální dopisy, na papír, podepsat, voštemplovat, do obálky složit, na podatelnu zanést a podací lejstro vypsat. Děs. A to už byl, považte, tuším šestej a sedmej (ne-li dokonce sedmej a vosmej) dopis za ty dva a půl roku, co jsem na ouřadě. To už je ze mne byrokrat.

PONDĚLÍ 3. BŘEZNA 2003

V průběhu dne jsem si (ač mám pořád náhradní volno) dopisoval s kolegyní Fišlí, které jsem šáhl (ale hergot, furt si něco nedomejšlejte) na psa. Ráno mě zase od ní čekal jeden ímejl, tentokrát trochu obsírnější:

Egere, Ty máš štěstí, že – jak jsem si přečetla v tvým pofidérním deníčku – se dnes nekonáš. Protože kdyby ses konal, tak bys možná i skonál, a to mou pádnou pravici. Nechápu, jak můžeš zpochybňovat moji erudici k zastupování kohokoliv při soudní pří? Já jsem se náhodou kdysi hlásila na VŠ – Právníckou fakultu a v rámci příprav jsem na střední škole navštěvovala právnícký krůžek, neboli mé právnícké vzdělání je téměř maximální.

Pokud se jedná o Fandu, ze kterého Ty děláš jakéhosi bezvýznamného podvratáka divné barvy, ráda bych Tě upozornila, ačkoliv to prozatím tajíme, že Fanouš je přímým potomkem francouzského královského rodu, přičemž anglická Alžběta druhá je jeho teta a španělský král Juan Carlos jeho bratranec. Jelikož ale v našich podivných poměrech je na šlechtu zatím pohlíženo s despektem, maskuje svůj šlechtický původ poněkud protaženější postavou (jeho

postavička je dokonalá – nosí umělý nástavec) a drobným vychýlením ucha. Ale my se nevzdáváme. Naše doba ještě přijde.

Tebe speciálně ale upozorňuju, že jelikož Fanda je pánem a majitelem několika zámků (Hluboká, Kokořín, Lednice, Buchlov), kteréžto mu byly v restituci vráceny, Ty tam radši nelez. Nebyl bys vpuštěn. I.F.

Chtěl jsem vědět, jak se mám teda zařídit, chápu, že všichni aristokrati jsou víceméně (někteří více, někteří méně) defektní, jak se šukali furt mezi sebou, brácha, ségra, všecno fuk, až z toho lezly příšery a debilci, nevím, jak do toho zapadá Alžběta II. a Juan Carlos, ale soudě podle takovýho prince Charlesa, asi je Ivěééťcin Fanda výplodem nějakých zoofilních orgií prvně dvou jmenovaných. Jejich už tak mizerný genofond dokázali zkombinovat s náhodně vybranou pouliční směsí šelem psovitých – Fanda je na světě. Navrhoval jsem, že výše citovanou odpověď otisknu celou, Ivěééťka Fišta mě od toho sice zrazovala:

Radši snad ne, nebo jen stručný výcuc, čtenáři by si mohli mylně myslet, že jsem magor. ale já vím, že moji čtenáři jsou bystří a nebudou si o Fiště myslet, že by byla magor mylně. Navíc jak se znám, nějak bych to domotal a zas by chtěla nějaký omluvy a vůbec, lepší je naprat to sem celý a laskavý čtenář si udělá úsudek sám.

PONDĚLÍ 10. BŘEZNA 2003

V jednom tuze pěkným městečku měli tuze slovutnej ouřad. Ale nebyl to jenom tak ledajaký ouřad, narozdíl od těch ouřadů, co se o nich pořád píše v novinách, na tomto našem pohádkovým ouřadě byli všichni hrozně hodní, tuze rádi tam pracovali a plesali, kdykoli za nima přišel někdo s nějakou žádostí, to se na něj hned všichni sesypali a snažili se ho, občana vyjukanýho, zavalit všelijakýma lejtřama, všechno to byly samý schválení a doporučení a kladný stanoviska, na každěj papír mu dali hranatý razítko a i kulatý razítko a ještě se mu tam všichni podepsali, tak žili byli ve vzácné shodě a prostý lid ze širokého okolí tam své důležité záležitosti rád chodil vyřizovat.

To se ví, nešlo to tak samo od sebe. Sebehodnější ouředník nemůže jenom tak mírnýx týrnýx štempley bouchat a podepisovat, co se mu zlíbí. I on k tomu potřebuje bejt študovanej a všechno vědět, protože co naplat, ouředník je děsně zodpovědná funkce, lhát nesmí, krást nesmí, v práci souložit nesmí, zkrátka takovej ingóst žije a dechá jenom proto, aby mohl občanům dělat dobře. Svět je ale tuze složitěj, všude samý nový verdikty a nařízení, lidičky se stěhují tam a zase zpátky, domečky si staví a zase je bourají, někdy svoje, někdy navzájem, prostě vesele si žijí a veselí se, protože o tyto kratochvil se jim stará právě onen ouřad slovutnej. A aby se mohl starat dobře, aby ouředníci byli chytrí a věděli, jak nejlíp vyjít člobrdíkovi vstříc, aby mu mohli co nejlíp vyhovět a jako bonus mu snést modrý z nebe, na to tam mají takový magický bedničky, který vrčí, chrochtají, svítí a mají spoustu čudlíků, v nich běhají takoví malí pišišvoři, co se jim říká elektróni, takovej klofák si sedne, naklape na klapkách do bedničky otázku: „Heleď, bedničko, teď mi sem přišel jeden tuze hodnej člobrd, ukaž mi, jestli mu můžu dovolit, aby si kůlničku na dříví postavil?“ a v bedničce to zachrochtá, zarachotí a bednička praví: „Ó ano, tomuhle člobrdovi můžeš dovolit třeba dvě kůlničky, on je totiž majitelem parcely číslo 12345, tam si může stavět kůlničku do halelujá, když z toho bude mít radost, jen mu hezky honem utíkej všechno potvrdit.“

Leč přišly krušné časy. Bedniček bylo naráz míň a míň, starým bedničkám už to tak nemyslelo, elektróni běhali pomaleji a pomaleji, jenomže požadavků víc a víc, jak se rozkřiklo, že na tomto ouřadě jsou všici tak hodný, lidi přicházeli zblízka i zdáli. Měli tam na to takovýho malýho pranicotnýho ouředníčka, on sám byl tak skromnej, že všem říkal, že snad ani ouředník nejní, tak správce tych bedniček, to snad eště, ale tak důležitěj, aby dostal vlastní razítko, to von by se vůbec nevodvážil. A velcí ouředníci chodili za tímto malinkým a prosili ho, ať jim zařídí víc bedniček, ať více lidem můžou vyhovět. Dokonce i strážkyně pokladnice přispěchala, ať teda malej správceček koupí ouředníkům ty jejich chytrý bedničky, že má v truhle na to odložený zlatáky. A malej ouředníček nejedl, nespál, jenom pořád koumal, jak by to jenom zařídil. Psal lejtřa všem slovutnejm kupcům z okolí, kdo mu prodá nejlepší bedničky, stále si to přepočítával, až to konečně zesumíroval, napsal to i na svitek papíru a v předklonu přišel za moudrou principálkou, jestli může poníženě prosit, ať ten svitek podrstří ó nejvyššimu, až bude mít čas a libou náladu. Principálka se zamyslela a pravila, že to ó nejvyššímu předloží v pondělí, že to bude ó nejvyšší v dobrém rozmaru, že to určitě honem honem schválí a budou se bedničky moct nakoupit a ouředníci budou moct pro lidičky ouřadovat.

A malej ouředníček správceček ani dospát nemohl, ještě před rozedněním běžel do paláce ouřadu a zase zbebronil u principálky, jestli jeho lejtřo někde nenechala, ta ho uklidňovala, že určitě ne, že hnedle, hned jak ó nejvyšší vstřčí svoji pomazanou hlavu do dveří, hnedle na něj se spískem vyrukuje. A ouředníček byl jako na trní, už už by tuze chtěl za velkokupcem, aby mohl bedničky nakoupit a lidem dobře udělat. Jenže sluníčko už stálo na polední straně, když principálka pravila, že ó nejvyšší byl tuze zaneprázdněn, spoustu věcí rozhodovat musel, pak si jej zavolal ještě vyší než ó nejvyšší a sám ó nejvyšší musel za ním zase klusat. Jako kdyby se zatáhlo. Ouředníček posmutněl. Už se viděl, jak zase vysvětluje všem, proč nejsou bedničky, že on za to nemůže, že to ó nejvyšší nestihl mu požehnání dát, stejně mu to nikdo z dospělých ouředníků neuvěří, protože všichni vědí, jak ó nejvyšší všechno touží vidět, ve všem se musí svým urozeným malíkem pohrabat, ale přitom je rychlejší než bujný oř, všechno hned zařídí a jenom malej ouředníček je neschopnej a ani bedničky nakoupit neumí.

Ani odpoledne se na malýho správcečka nedostalo. Ó nejvyšší byl už zase zpátky ve svých komnatách, ale přijímal jenom urozené pány, co mu nosili tuze důležitá poselství, dokonce i tak mocnému muži, jako je sám ó nejvyšší, dokonce i jemu se nevedlo tak, jak by si urození vyslanci vážených cechů řemeslnických přáli, i ó nejvyšší při vši své moudrosti a obratnosti v projevu psaném, čteném a mluveném nestihl všechny obšťastnit a uspokojit.

A kdo na tom byl bitej? No náš malej ouředníček. Málem už zahořkl, chodil po své komůrce a tiše lál ó nejvyššímu do kojotů, junáků, zjevů a šupínů, nebo tak nějak to znělo. Ale sotva se slunce sklonilo k západu, zazněl shůry mocný hlas:

„Debile, přestaň s těma kokotama a zjebama, šak ty svoje elektronický krámy si nakoupíš jindy, co by sis myslel, bídnej červe? Že velkej šéf bude skákat, jak ty pískáš? Tvoje připitomělý maily si čist? Tvejma stupidníma tabulkama se zabývat? A to mu na to nedáš ani víc jak čtrnáct dní, ty hňupe? Kdo si myslíš, že seš? Že na nějakejch zasranejch počítačích snad stojí celej ouřad? Se na tebe tak akorát vysere, táhni dom, zejtra druhej pokus. Šak chrápat nemusíš, žrat taky nemusíš každěj den, až se mu bude chtít, třeba se na to i podívá.“

A malej ouředníček se přikřčil, uvědomil si, jak zhřešil, jaké obludné myšlenky mu to táhly hlavou. A potichoučku se odplížil domů s předsevzetím, že zejtra zase bude potichoučku nakukovat, jestli mocný ó nejvyšší by si na něj nenašel chvilíčku času.

STŘEDA 19. BŘEZNA 2003

Víte co? Řeknu vám akorát chtip, kterej dneska povídal jeden maník na Magorátě, on je sice starší (ten chtip, ačkoli ten maník taky), ale dobrej, na Infernetu se mi ho podařilo najít:

Na olympiade se ve finale volneho stylu potkali na zinence Rus Medvedev, nechvalne znamy svym specialnim drzenim zvanym preclik, a cesky borec Pepa Vohrada, chlapek protrely zivotem. Trener naseho borce pred zapasem provadi instruktaz: „Pepo, koukej se od nej drzet daleko. Jestli se ti jednou dostane na telo a chytne te do precliku, jses ztracenej. Jeste nikdo se z toho drzeni nedostal!“

Zapas zacal. Oba stokilovi borci okolo sebe pomalu krouzi, obcas zkousi nenapadne vypady. Pak se najednou Rus vymrstil, placnul svoji obrovskou tlapou Pepu pres zada. Tomu se podlomila kolena a Rus uz byl za nim a doslova ho zmacknul svym obavanym drzenim. Divaci uz jen cekali na hvizd rozhodciho, kdyz v tom najednou Rus s prekvapivym vyrazem ve tvari vyletl do vzduchu, placl sebou na zem a Pepa mu pristal na hrudi.

Protoze s dechem vyrazenym jednim metrakem zive vahy se blbe zapasi, rozhodci odklepl vitezstvi Pepovi. Ten se ihned po zapase vymanil z hloucky novinaru a zamiril do saten. Tam ho trener zpovidal, jak se mu povedlo Rusa preprat.

Pepa povida: „No, kdyz me prastil a pak zmacknul, zatmelo se mi pred ocima. Nemohl jsem se skoro hybat, ale kdyz jsem znovu otevrel oci, primo u huby jsem mel koule. Tak jsem trochu pootocil hlavu a vsi silou se zakous. A nikdy bych neveril, kolik energie v sobe clovek najde, kdyz se kousne do vlastnich kouli!“

ČTVRTEK 20. BŘEZNA 2003

S odpadkama je to stejně zajímavý. Šel jsem dneska po ulici z TS Bohemie, stojím na zastávce, koukám do odpadkového koše. Teda, né že bych byl Blable a koukal tam nějak intenzívně, ani jsem neplánoval, jak tam při první společné cestě kolem narvat Ťapinu, ale odhazoval

jsem tam prostě papírek vod Tatranky a říkám si, že to nahore vypadá jako taková ta reklamní vobčanka, co se dáva do novejš peněženek, aby bylo jasny, na co v těch novejš peněženkách je ta slídová příhrádka. Ale proč by to někdo odhazoval i s tou novou peněženkou? Nebo kdyby to byla stará peněženka, proč by to do toho tak esteticky narařičil? Kouknu pořádně a jo, byla to stará peněženka, nikoli však s imitací, ale s pravou občankou.

Zašmátral jsem a vytáhl. Kromě občanky tam byla ještě šalinkarta, řidičák a spousta jinejš dokladů. Nějaké ženské z Lišně. Tak jsem to sbalil a šel dom. Doma jsem se přivítal s Ćapoušů návštěvou, nechal je na svém počítaču dokoukat na seriál a pak k tomu zasedl. Jako odrazovej můstek jsem si vzal telefonní seznam. Tam baba nebyla, ani nikdo stejného jména na dané adrese. Měla tam stvrzenku na nákup z Makra. Podle IČO jsem ale v obchodním rejstříku našel taky prď. Buď to měli špatně napsaný, nebo je bába podvodnice. Už jsem si říkal, že zavolám jejímu zubaři, jestli na ni nemá kontakt, a když ne, odevzdám to na fízlarňu a bude po žízálkách. Ale ještě jsem zkusil její příjmení za svobodna v tom telefonním seznamu a hele – už na mě koukal její asi tata. Tak jsem na tatovo číslo zavola, zvedla to přímo baba, jásala a juchala a pro vobčanku si přijela a bylo.

STŘEDA 26. BŘEZNA 2003

Zas mám sto chutí začít obligátním „tak včera“. A vlastně proč ne?

Tak včera jsem u EFXka místnímu šéfovi Bódovi vysvětlil (poněkolkáté), jak to mám namyšlené s jejich doménou – www stránkama a emajlovejma schránkama. Všechno, co jsem po něm chtěl, bylo to, že přijde mailem jedna žádost na změnu nameserverů na CZ NIC, což je správce českých domén. Tuto žádost mu někdo z projektantů vytiskne a donese až pod nos, on ji jenom podepíše a odfaxuje na telefonní číslo, který na té žádosti bude napsaný. Zjistil jsem, že žádost došla, ještě jsem poslal projektantům prosbu, ať ji někdo z nich vytiskne, Bódovi ju donese až pod nos a připomene mu, že ji má jenom podepsat a odfaxovat na to telefonní číslo, který je na té žádosti napsaný. Přišlo mi obratem i potvrzení, tuším projektant Kamil mi psal, že žádost našel, Bódovi ji vytiskl, donesl mu ji až pod nos a kladl mu na srdce, že ji má jenom podepsat a odfaxovat na telefonní číslo, který je na té žádosti napsaný. Dál prý děj se vůle Alláhova. Normální člověk by předpokládal, že Bódů vezme žádost, donesenou mu až pod nos, podepíše ji a odfaxuje ji na telefonní číslo, který je na té žádosti napsaný. To by normální člověk, obzvláště normální člověk, kterej nemá páru vo tom, co se po něm chce, ale bylo mu to třikrát vysvětlený a třikrát to odsouhlasil, tak takovejhle normální člověk by to jistojistě udělal. Tedy v naší situaci se dělo asi následující: dělo se to, že se hodinu nic nedělo, posléze se dělo to, že mi Bódů volá a je zas zralej na kyslíkovéj stan a kardiostimulátor. On mu Kamil zas donesl jakousi žádost, prej to má podepsat, on o tom nic neví, proč by měl něco podepisovat a že se mnou je těžká komunikace a on si to rozmyslí, ale asi nikam nic faxovat a posílat nebude. Ach jo. Tak znovu. Letmo během asi deseti minut jsem mu připomenul náš všerejší rozhovor, kterej skončil tím, že přijde mailem jedna žádost, tu mu někdo z projektantů vytiskne a donese mu ji až pod nos, on ji jenom podepíše a odfaxuje ji na telefonní číslo, který je na té žádosti napsaný. Tedy jestliže mu ji Kamil vytiskl a donesl až pod nos, na něm leží už jenom to, že ji podepíše a odfaxuje na telefonní číslo, který je na té žádosti napsaný. Bódů mě třikrát přerušil, pak začal blábolit něco o telefonních linkách a ústředně a nakonec pravil, že mu Kamil zas donesl jakousi žádost, prej to má podepsat, on o tom nic neví, proč by měl něco podepisovat a že se mnou je těžká komunikace a on si to rozmyslí, ale asi nikam nic faxovat a posílat nebude. To jsem mu pravil, že já se neposeru a švihl jsem telefonem (obrazně – to je vůbec škoda, že se mobilem nešvihá). Odpoledne jsem se podíval na stránky CZ NICu a adresy nameserverů byly změněny. Bódů asi žádost, kterou mu Kamil vytiskl a donesl až pod nos, přece jenom podepsal a odfaxoval na telefonní číslo, který na té žádosti bylo napsaný. To jsou věci...

Už se moc těším, jak budeme zejtra u EFXka zprovozňovat ADSL připojení na Internet. To si zase užijem srandy. Zbytek pracovní doby byl proti tomuto nezáživnej a nudnej. Nějaký opravy počítačů, toho, co byl vadnej, přesuny starejš za nový a tak, osm hodin, sranda, pche.

Po práci jsem vyrazil do města, koupit mapu na víkend. Mapu jednu přesně určenou, a sice „Okolí Brna – Západ“. Což o to, těch mám několik, ale asi patnáct let starejš, navíc rozpadlejš. Obvykle to závisí na tom, kolik mám času a jak moc mám náladu si s tím hrát. Buď mám tak hodinku a podaří se mi vybrat jednu kompletní mapu, ve které se však jaksi blbě hledá, jak pak na vlastní akci vytáhnú z kapsy dva sousední papíry, na jednom je Náměšť nad Oslavou a na druhým Blansko. Nebo je situace opačná, čas na kompletování nemám, hrábnu a naberu

volně ložené listy o tloušťce cca jedné mapy, na vlastní akci zalovím v kapse a vytáhnú třikrát Náměšť nad Oslavou. Obvykle se tou dobou vyskytuju poblíž Blanska. Řekl jsem si, že nazrál čas koupit novou. Navíc podrobnější, 1:50000. Jako vždy – měli dvě edice. V obou byla plánovaná trasa zrovna přeřiznutá. Tak jsem nakonec koupil mapy dvě. A mám trasu celou. Za stovosumatřicet vočí, nekupte to.

ČTVRTEK 27. BŘEZNA 2003

To zase byla u EFXka přča. Tam se mocně připojoval Interfernet. Hurááá, po třičtvrtě roce. Nová technologie ADSL. No, popravdě řečeno, vona nejní až zas tak nová. Všude ve světě dávno funguje. Ale zatímco všude ve světě technologie ADSL frčí už několik let, u nás Telekomunisti doted' vydávali za nejlepší z nejlepších linky ISDN, drahý, pomalý a zastaralý už v okamžiku, kdy to s velkým humbukem spouštěli. Tak s ADSL se pochlapili teprve teď.

Byli jsme domluveni na druhou, volali v jednu, jestli nemůžou přijít dřív. To teda nemohli. Nemohli, protože neměli za kým, já jsem byl ještě na ouřadě v hlavní práci. Ale skutečně přesně ve dvě stáli ve dveřích. Telekomáři. Aby bylo jasno. Sice to má EFXko vobjednaný jako připojení od SkyNetu, ale dráty patří TeleComu, tak to taky zprovozňujou. A to tam nestáli jenom tak dva, jak by člověk čekal, jeden skutečnej pracovník a jeden podržtaška, přišli rovnou čtyři. Aha, mám to. Na každěj drát jeden. Vony jsou ty dráty dva, ale pak se takovým děsně chytrým udělatorem zvaným splitter rozdělí na datovou a hlasovou část. Takže dva a dva a rázem nám počet Telekominiků sedí. Nejdřív prej změří linku. Jestli v ní není nic připojeného. To dá rozum, že to by pak nefungovalo. Nahore měla bejt ještě jedna zásuvka, ale nic v ní. Telata měří, měří, nenaměří. Pro sichr jsem se tam s projektantem Čobolo Milanem zašel podívat – ahá, šéf Bódů si tam telefon připojil. Tak to by byl první problém za náma, telefon jsme mu urvali a basta. Telata měří, měří, někdy naměří, někdy nenaměří. Nahore naměří, dále jak kdy. Tak jdou po drátech. A ejhle, další zádrhel, vona ta linka je každého půldruhého metru přerušená a nadstavovaná. Každěj úsek navíc jiným drátem. Asi hodinu jim trvalo, než to pospojovali, aby to nemuseli celý předřatovávat, to by se platilo zvlášť. Však si to taky EFXáci sami dojebali. Ale všelijaký zámotky drátů nahradili spojka, části dali rovnou nový a pak už jim ten měřák vykazoval jakž takž přijatelný hodnoty. A névječí sranda byla, jak jim do toho začal Bódů kecat. Prej se musí děsně mít, když chodí na jednu zakázku čtyři (to voni zase jo, ale ve skutečnosti tam tentokrát byli dva na zaučení), že takhle mají pěkněj lébung, kdyby takhle pracovali u EFXka, byli by dávno na mizině. My s projektantama jsme se málem podeřli. Víme, jak to u EFXka chodí – skutečně, tam nedělají na jedné věci čtyři, tam dělá jeden a tři mu do toho kecají. Jenom ti Telekominici byli trochu nervajs. Ale ustáli to. Nakonec mi předvedli, že na jejich notebooku to funguje, dali mi CD s návodem, jak by to přibližně mělo bejt nastavený a pravili, že jejich úkol tímto končí. Sbalili se a šli pal. Zjistil jsem, že nemám přístupový údaje od SkyNetu. No jo, to se jednoduše vysvětlilo, jak s tím byl minulej tejden problém, tak je Sky-Netáci prostě neposlali, aby neplašili zákazníky. Ale část mi rovnou nadiktovali, zbytek poslali a jupí jupí, už to fungovalo. Sice je to připojování trochu kostrbatý, ale přece jen.

Podařilo se mi i nainstalovat proxy server, jakejsi jako rozbočovač, aby na ten Internet mohli i jiný počítače. Asi na pěti jsem zprovoznil Explorer a bylo toho akorát dost. Přišel untršéf Bédů a ptal se, jestli už je možný posílat mejly z jeho počítača. Popravdě jsem mu odpověděl, že mu asi jeblo. Že jsem dodělal, co šlo, zbytek „pokračování příště“. Ježíš, to začal strašně lamentovat, že tak von si to nepředstavoval, on potřebuje pracovat a utíkají jim děsný peníze. Asi jejich peníze nejsou tak skvělí sprinteři, když za třičtvrtě roku neutekly moc daleko. Pak jsem šel s výsledkem seznámit ještě toho druhého, co čert nechtl, byl tam aji ten třetí. Celá squadra azurra – óbršéf Boss, šéf Bódů a untršéf Bédů. Bódů se ptal, kdy to bude hotový. Popravdě říkám, že nevím. Jak to stihnu. Ten zas předvedl cirkus. Že to není odpověď, že je se mnou těžká komunikace a že jim utíkají peníze. Že když řeknu čtrnáct dní nebo tejden, že to bude lepší. Fajn, řekl jsem mu tejden. Vono v úterý by nemělo bejt co řešit, ať al nevyšírá. A jak ten blbec jsem dodal, že začnu tím, že zítra a přes víkend nakonfiguruju mailový schránky. Ha, už zas nevěděl, o čem to mluvím, leč měl děsnou touhu se k tomu vyjádřit, že je třeba aby maily chodily (převratný objev), jestli taky Slovákovi Japoncovi na dílnu udělat mail, že je se mnou těžká komunikace a jestli si zapisuju opracovanou dobu do knihy, za jak dlouho to budu mít hotový... po asi třech minutách dohovořil se slovy: „Na to ti neumím odpovědět.“ Pravil jsem, že jsem se ho taky na nic neptal. Než stihl zase zopáknout svoji oblíbenou frázi o špatně komunikaci, vložil se do toho óbršéf Boss a začal meditoval, podle něj máme asi na